

p. 24-25

Reportatge: Un any de l'1 d'octubre

p. 6

Política de barri

Les reprogramacions afecten a grans projectes del districte

p. 23

Els quioscos

Els diaris ens expliquen la realitat

p. 16-17

Sergi Mateu

"Necessito fer obres en les quals hi cregui"



Històries del paper

RC RUSTIC
CORNER
BARCELONA REAL ESTATE

LLÁMENOS PARA VALORAR SU PISO

📞 93 204 55 11

www.rusticcorner.com

CLINICA
DENTAL

JOSEP MARIA CLEMENTE

25 anys | 1990
2015

Ronda General Mitre 190 - 93 211 12 11
www.cldental.es - recepcio@cldental.es

Cicle de Clàssica Tardor-Hivern

Concert inaugural (18/11-19.30 h)
Mompou, el músic poeta

Bernat Padrosa,
guitarra clàssica
Salvador Roca,
rapsoda

Programació completa
i venda d'entrades:
www.nota79.cat



Farmàcia



Especialistes en
fòrmules magistrals
de dermatologia

Via Augusta 242 - 08021 Barcelona 📞 932 00 61 49

✉ farmacia.viaaugusta242@gmail.com

Horaris: Dill - Div 8:30 > 20:00 // Diss 9:00 > 14:00



més informació
www.serviestetic.com

Abdominoplàstia

**Recupera el ventre
pla i redissenya el
contorn corporal**

Balmes, 334
08006 - BARCELONA
625 334 334



PREMSA LOCAL EL JARDÍ SCCP

Coordinació general
JESÚS MESTRE CAMPI
jesus@eljardisg.com

Cap de redacció
CARME ROCAMORA
carmerocamora@eljardisg.com

Redacció
ELENA BULET, JUANJO COMPAIRÉ,
M. ANTÒNIA FONT, BERNAT JULIÀ,
EDUARD SANT, JAVIER SARDÀ,
MARTA TRIUS

Correcció
JORDI GAMUNDI

Disseny de maqueta i maquetació
GRÀCIA FARRÀS

Comercials
NÚRIA ESTEVE (Sarrià)
nuria1424@gmail.com
JOSEP M. FARRÀS (Sant Gervasi)
jmfarrasribas@gmail.com

© Textos: els autors
© Fotografies i il·lustracions:
se n'esmenta l'autoria o la seva
procedència

Tirada: 14.000 exemplars
Dipòsit legal: B 25204-2014

Il·lustració de portada:
El quiosc de la Marta, Elena Bulet

Avis legal: El titular de la publicació no serà responsable de cap error, inexactitud o irregularitat que puguin tenir els continguts publicitaris o dels patrocinadors. Per tant, estarà exempt de qualsevol responsabilitat derivada d'eventuals descomptes, ofertes i promocions de tercers, que es puguin oferir en la publicació. Tampoc no es fa responsable de les opinions i continguts expressats per terceres persones en la publicació.

Editorial

La tardor avança: els arbres dels parcs i jardins del barri ja comencen a canviar el color de les fulles que, en les setmanes vinents, arribaran a la seva esplendor. És un bon any de bolets i també ho serà pels fruits tardorencs: raïm, pomes, castanyes, codonys. Tot un món d'olors i sabors que substitueix els records de l'estiu, que encara sentim pròxims. Els primers freds, però, els van esbaldint.

Aquests dies la majoria de mitjans de comunicació han estat recordant l'1 d'octubre de fa un any. Tot i ser molt recent, ja la considerem una data històrica tot i que tenim dubtes de com cal celebrar-la. Les picabaralles entre partits polítics potser no són la millor manera de commemorar-ho, i n'hi ha a tots nivells, també al nostre districte. El Jardí ha preparat un reportatge especial recordant aquells fets que van tenir lloc als nostres carrers, a les escoles dels barris de Sant Gervasi i Sarrià, on la gent va ser la protagonista.

I en els mitjans de comunicació també volem posar el focus. En un moment on els quioscos tanquen i apostar pel paper sembla una bogeria, des del diari volem mostrar la part més humana de la premsa. Parlem i il·lustrem el dia a dia dels quiosquers del barri.

Amb l'inici de la tardor també s'han celebrat les darreres Festes Majors: Turó Parc, Galvany i, sobretot, la de Sarrià, la que reuneix més activitats juntament amb la de Sant Gervasi, que se celebra al juny. Totes elles s'han viscut amb molta participació i s'han vist activitats de qualitat. En ens dies vinents tornen les mostres de comerç: el dissabte 20 d'octubre hi ha la Mostra de Tardor a Sarrià i el dissabte 27 la Mostra de Comerç de Sant Gervasi. Aquest mateix dia, al Mercat de Sarrià, hi ha el Tast de Nit. Totes elles són activitats que tenen com a objectiu promoure el comerç de proximitat, el comerç de barri. ■

Sumari

4 AGENDA

5 Nomenclàtor L'avinguda de Sarrià

6 NOTÍCIES DEL DISTRICTE

Reprogramacions CARME ROCAMORA
Càrrega contra antifeixistes C. ROCAMORA

8 NOTÍCIES DE SANT GERVASI

Nova fotografia creativa JUANJO COMPAIRÉ
Òpera i comerç EL JARDÍ

10 NOTÍCIES DE SANT GERVASI

Premi al Teatre de la Gleva MARTA TRIUS
Teatre de titelles ROSER DÍAZ
Havaneres a la plaça Wagner ROSER DÍAZ

12-13 NOTÍCIES DE SARRIÀ

Les bicicletes fan pinya CARME ROCAMORA
Teatre de Sarrià JUANJO COMPAIRÉ
Les joguines de Torres García JORDI BIGUES

14 NOTÍCIES DE SARRIÀ

Iter luminis a Pedralbes M. ANTÒNIA FONT
La tossuderia i el dogmatisme LLUÍS TUSELL

16-17 ENTREVISTA: GENT DEL BARRI

Sergi Mateu, actor M. ANTÒNIA FONT

18-19 POLÍTICA DE BARRI

Sobre el turisme CARME ROCAMORA
Audiència Pública del Districte C. ROCAMORA

20 i 22 ARTICLES D'OPINIÓ

FRA VALENTÍ, NEUS MESTRE I MARC TALLÓ, MARTA ROYO,
GLÒRIA VILALTA, JAUME DE OLEZA, INGRID SUMARROCA

23 FOTOREPORTATGE

Els quioscos: les històries del paper E. BULET

24-25 REPORTATGE

Un any de l'1 d'octubre EL JARDÍ

26 REPORTATGE

Festa Major de Sarrià EL JARDÍ

27 TREBALLANT AL BARRI

La família Roldán JAVIER SARDÀ, JESÚS MESTRE

28 EXPLORANT EL JARDÍ

Jardins de Joan Vinyoli M. JOSEP TORT
La gralla ENRIC CAPDEVILA

29 HISTÒRIA: ABANS I ARA

La plaça de Vallvidrera JAVIER SARDÀ, J. MESTRE

30-32 ARTS I LLETRES

Sang a Sant Gervasi (26) JORDI QUER
El jardí amb... els germans Picó SANDRA PALAU
El vestido azul CASA USHER
1918 i Foix M. ANTÒNIA FONT
Mirall Trencat M. ANTÒNIA FONT

33 CUINA I NUTRICIÓ

El mill MARTA CASTELLS

34-35 LA MIRADA JOVE

Ital Skol i el reggae ELENA BULET
La contrapartida de @elenabulet
El nostre estimat planeta ESPLAI MOVI SARRIÀ

35 ESPORTS

Duo Acrobatic Pack ELENA BULET

36 INFANTS

37 GENT GRAN

Jocs i joguines CARMEN MARTÍNEZ
Primera pinzellada MONTSERRAT CORNET

38 GENT GRAN / BELLESGUARD

Sor Lucia Caram al CIC MARTA TRIUS
Lluís. G. Guilera i Molas ESTEBAN GALINDO

39 GUIA DE COMERÇOS I EMPRESES



El so és vida. Viu-lo

INSTITUT AUDITIU

salesa

Gaudeix del nou audiòfon **Siya**
amb adaptació personalitzada:

- 5 anys de garantia amb assegurança per trencament, pèrdua o robatori
- 2 anys de piles incloses
- Serveis postvenda especialitzat
- Finançament a mida

Barcelona

Pau Claris, 98 General Mitre, 134
T. 93 317 35 70 T. 93 550 79 20

www.salesa.es

OTICON | Siya

Amb connexions inalàmbriques



Del 18 d'octubre al 14 de novembre

OCTUBRE

ELS DIMARTS I DIJOUS DE 18 A 20 H

Projecte Cooperativa Jove, d'octubre a desembre.
Espai Jove Casa Sagnier
c. Brusi, 51-61

DISSABTES DE 16.30 A 19 H

Esplai Ilargia: vina a passar-t'ho bé amb nosaltres a l'esplai! Grups d'edat des dels 9 als 18 anys.
Institut Montserrat
c. Copèrnic, 84

DEL 8 AL 26 D'OCTUBRE

Exposició: **Lenyendicas de Catalunya**, amb MariCeli.
Centre Cívic Can Castelló
c. Castelló, 1-7

18 DIJOUS

► a les 16 h
Dia Mundial de la Salut Mental, xerrada: **Salut mental en primera persona**, amb Activament i Grup CHM Salut Mental.

Centre Cívic Vil·la Urània
c. Saragossa 29

► 17.30 h

L'armariet dels colors

De 6 mesos a 3 anys

Biblioteca Clarà

c. Dr. Carulla, 22

► 19 h

Inauguració d'exposició: **On s'atura el temps**. Fotografia d'Esther Aguilera.

Centre Cívic Pere Pruna
Ganduxer, 130

► 19 h

Parlem de sèries. **La Història dels Estats Units a través de la ficció**, amb Iván Gómez.

Biblioteca de Sant Gervasi

c. Sant Gervasi de Cassoles, 85

► 19.30 h

Conferència: **Fem república, fent país: consum responsable**, amb David Fernández, i Antoni Tahull. Modera Elena Bulet.

Teatre de Sarrià

c. Pare Miquel de Sarrià, 8

► 19.30 h

Festival un munt de mots:

Los cuentos que (no) me contaron, amb P. Carballeira.
Centre Cívic Vil·la Florida

► 20.30 h

Eva Fernández & Quartet Brossa (Festival Connexions):
Luz de Gas

Entrades 12€

► 21.30 h

Ciutat oberta: Nit de les llibreries. Representació teatral de **Encara Pere Quart**.

A peu, de pàgina

Major de Sarrià, 50

► 21.30 h

Concert: Gessamí Boada.

Nota79

c. Vallirana, 79

DEL 19 AL 21 D'OCTUBRE

Ohlala Festival. 50è aniversari de la Quinzena de Realitzadors de Cannes.

Institut francès de Barcelona

19 DIVENDRES

► 9 - 19 h

VI Jornades de atenció integral a la psicosis (Baetulae).
CosmoCaixa

c. Isaac Newton, 26

Fundació Vidal i Barraquer

► 19 h

Concert de l'associació

En Clau de Sol

Centre Cívic Sarrià

► 19 h

Cassoleta lectora: **Novel·les d'humor**.

Biblioteca de Sant Gervasi

► 19 h

Cicle Instrumenta't: **Boogie Woogie History**, amb Manuel

López, musicòleg i David

Giorcelli, pianista.

Centre Cívic Can Castelló

► 19.30 h

Acció d'art: **Pictofonies -**

Eros i Tàntos.

Centre Cívic Pere Pruna

► 20 h

IV Cicle de Dones i Composi-

tores: **"Al mar - Maragall"**.

Teatre de Sarrià

► 20 h

Conversa Musical: **Nit de**

classica i jazz.

Espai Putxet

c. Marmellà, 13

► 20 h
CO-Jam: Jam de cantautors/
es del Cafè Orlandai Coop.

Casa Orlandai

c. Jaume Piquet, 23

► 21 h

Concert **Jaime Urrutia**.

30 años de *Camino Soria*.

Luz de Gas

Entrades: 19 €

► 22 h

Festival LEM: **Simone**

Weissenfels + Bert Stephan

Nota79

20 DISSABTE

► 10 - 20 h

Mostra Comerç al Carrer

i Gastronòmica a Sarrià.

Major de Sarrià i pl. Sarrià

Organitza: Eix Sarrià

► 10 h

Festa del Putxet verd.

A les 12 h: **El peix irisat**,

amb la Cia. Tanaka Teatre.

Espai Putxet

► 10.30 h

Tapestry: **Motius de tardor**,

amb Lalanalú.

Centre Cívic Vil·la Urània

► 11 h

Ruta: **Els bolets de Barcelona**,

amb Tania Jiménez.

Centre Cívic Vil·la Urània

► 12.30 h

Música al Parc: **The Ja's Band**

C.C. Vázquez Montalbán

c. dels Reis Catòlics, 16

21 DIUMENGE

► 12 h

Gnoma, amb Pea Green Boat.

Centre Cívic Vil·la Florida

Preu: 3,19 €

► 18 h

El Llibre de la Selva, amb

Magatzem d'Arts. Teatre

musical familiar.

Teatre de Sarrià

Entrada: 10 € / socis 8 €

► 20.30 h

El Documental del mes:

Eugenio. També dilluns 29,

20.30 h

Teatre de Sarrià

Preu: 3 € / socis gratuït

22 DILLUNS

► 17 h

Aula d'extensió universitària

CIC de la gent gran: **Pompeu Fabra, el lingüista** excepcional, amb Jordi Manent.

Auditori Joan XXIII

Via Augusta 205. Edif. I.C. CIC

► 18 h

Dia Internacional del Càncer

de Mama. Associació

Espanyola Contra el Càncer.

Sarrià - Sant Gervas

Centre Cívic Vil·la Florida

► 18.15 h

Xerrada: **Les emocions al**

postpart, amb Laia Belles

Busqueta, de Dona Llum.

Centre Cívic Vil·la Urània

► 19 h

Cinema lliure: **Cravan vs**

Cravan. + curt del Bibliocurts.

Biblioteca de Sant Gervasi

► 19 h

Pantalla Barcelona: **Fajara**

i **Transeúntes**

Casa Orlandai

23 DIMARTS

► 17 h

Club de lectura: **Permagel**,

amb l'autora Eva Baltasar.

A peu, de pàgina

► 17.30 h

Sac de rondalles: **Contes en**

clau de Rodari, amb J. de Boer.

Biblioteca de Sant Gervasi

24 DIMECRES

► 17.30 h

Acompanyament respectuós

de la motricitat dels bebès,

amb Carolina Liniado.

Centre Cívic Sarrià

► 19 h

Xerrada amb l'editora de

Les Hores, **Maria Sempere**

Casa Usher

► les 19 h

Conferència: **Impressió 3d**

com a eina d'aprenentatge

continua, amb Aitor Martínez

Centre Cívic Vil·la Urània

► 19 h.

Club de lectura adult: **El retrato**

de Dorian Gray, d'Oscar

Wilde, amb Víctor García Tur.

Biblioteca de Collserola

► 19 h

Dia de la biblioteca; docu-

mental **BiDes**, i taula rodona.

Biblioteca de Sant Gervasi

L'agenda recull
les informacions
que arriben a
la redacció.

Hi ha notícies i
informació més
completa de les
activitats i
enllaços a inter-
net, a l'agenda
del web
eljardidesantgervasi.cat



► 19 h
Cafès Literaris: **Andrea Victrix**,
Llorenç Villalonga.
Casa Orlandai
Entrada: 2,90 €

25 DIJOUS

► 16 a 20 h

Passejada + taller: **Fruits**

del bosc a la tardor, amb

Alba Miralpeix.

Centre Cívic L'Elèctric

► 19 h

Cassoletes Sonores. **Música**

Nova Orleans.

Biblioteca de Sant Gervasi

► 19.30 h

Equilibris, amb Gemma Julià

i la Cia. La Prodigiosa.

Centre Cívic Vil·la Florida

► 20 h

Monòleg teatralitzat: **Puig i**

Cadafalch, amb Sergi Mateu.

Teatre de Sarrià

Organitza: Òmnium Cultural

Preu: 10 € / socis 5 €

► 21 h

La Festa del Pare Manel,

10è aniversari.

Luz de Gas

Entrades: 15 €

26 DIVENDRES

► 17.15 h

Contes sota l'escala: **Mirades**

a l'Àfrica, Tzi Txi

Casa Orlandai

► 17.30 - 20.30 h
L'Òpera al Comerç, rutes
liriques a la Bonanova i
a Galvany.

+ informació a la pàgina 8

► 20 h

Barcelona districte cultural:

Dansa: **La llorona**.

Centre Cívic Vil·la Urània

► 22 h

Bluesix - country-folk-blues

Nota79

27 DISSABTE

► tot el dia

Mostra de Tardor del comerç

de Sant Gervasi.

+ Mostra d'entitats

Organitza: BARNAVASI

plaça Frederic Soler

► tot el dia

Mirades a l'Àfrica. Mostra de

productes de Burkina Faso,

tallers i concerts.

Casa Orlandai

► 10 - 14 h

Encuentros - en la clínica de

hoy. **De la tristeza a la melan-**

colia pensando por la depre-

sión..., amb Fernando Colina

Casa Elizalde, c. València, 302

iPsi Formació Psicoanalítica,

c. Balmes, 184, 4t, 1a

Socis iPsi: 24 €, altres: 40 €

► 11 - 12.30 h

Activitat familiar: **Calaveres**

del "día de muertos".

Centre Cívic Vil·la Florida

► 12 h

Club de lectura infantil: **248**

funerals i un gos extraordinari.

A peu, de pàgina

► 12 h

Conta contes de dinosaures

amb l'arqueòleg Bernat Cussó.

Casa Usher

► 12.30 h



► 19:30 h
Beck/Landolf/Rossy, presenten l'àlbum *Chromophilia*.
Nota79

DEL 29 OCT. AL 9 NOV.
Mercat d'intercanvi "Renova la teva roba"
Espai Jove Casa Sagnier

DEL 29 OCT. AL 12 NOV.
Exposició: Còmics contra el masclisme. Regidoria de Feminisme i LGTBI
Centre Cívic Sarrià

29 DILLUNS

► 17 h
Aula d'extensió universitària CIC de la gent gran: **A vol. Ocells: un món per descobrir**, amb Meritxell Aragonès.
Auditori Joan XXIII
► 19 h
Pantalla Barcelona: *Notes from Sometime, Later, Maybe* i *Terra Firme*
Casa Orlandai

30 DIMARTS

► 17 h
Katrines i Festa Mexicana.
Centre Cívic Sarrià
► 19:30 h
Presentació del llibre *El eterno regreso*, de Ricardo Rabella.
Llibreria + Bernat
c. Buenos Aires, 6

31 DIMECRES

► 17 a 19 h
Castanyada de la gent gran de les Planes + Trick or treat
Organitza: Associació Gent Gran les Planes i AV de Mas Guimbau
Centre Cívic L'Elèctric
► 17 - 20 h
Correllengua de Sarrià:
Jornada de cultura popular
Casa Orlandai
► 17:30 h
Espectacle Castanyada:
Marrameu torracastanyes.
pl. de la Torre

► 17:30 h
Festa de la Castanyada.
Espai Putxet
Amb AV i Veïnes Amics Putxet
► 21 h
50 Voll-Damm Festival de Jazz de Barcelona: **Terraza - Bous-saguet - Jones Trio**.
Luz de Gas
Entrades: de 27 a 33 €

NOVEMBRE

DEL 2 AL 28 NOVEMBRE
V Mostra de Teatre Amateur de Sarrià-Sant Gervasi
Centre Cívic Vil·la Urània

2 DIVENDRES

► 22 h
Daniel Ferruz trio feat. Joan Mas (jazz)
Nota79

4 DIUMENGE

► 20 h
Concert de guitarra amb José del Tomate.
Luz de Gas
Entrades: de 25 a 30 €

5 DILLUNS

► 17 h
Aula d'extensió universitària CIC de la gent gran: **Vida i obra de Maria Aurèlia Campmany**, figura literària i intel·lectual, amb l'escriptor Guillem-Jordi Graells.
Auditori Joan XXIII
► 19 h
Pantalla Barcelona: *Ahora no puedo* i *La Llibreria*
Casa Orlandai
► 20 h
Teatre: *Maragall a casa*, amb Josep M. Jaumà
Arxiu Joan Maragall
c. Alfons XII, 79 bis

6 DIMARTS

► 19 h
Parlem amb Jenn Díaz, amb Albert Lladó.
Biblioteca de Sant Gervasi

7 DIMECRES

► 18 h
Vols estudiar al Japó?

Punt infoJove del districte
c. Brusi, 51-61

► 19 h
Short Movies British Council
Biblioteca de Sant Gervasi

► 19 h
Conferència sobre el *Diari 1918*, de J. V. Foix, amb Jordi Cornudella i Joan R. Veny-Mesquida. Fundació J. V. Foix
Ateneu Barcelonès

8 DIJOUS

► 19 h
Any Pedrolo: **Com sobreviure a Manuel de Pedrolo**, amb Sebastià Bennasa.
Biblioteca de Sant Gervasi
► 21:30 h
Joan Vázquez, Sondheim
Nota79

9 DIVENDRES

► 19 h
Conferència: **Els enigmàtics forats negres**, amb Albert Morral i AstroBarcelona.
Centre Cívic Vil·la Urània
► 20 h
Mònolegs, *Oye Polo* amb Maria Rovira i Ana Polo
Casa Orlandai

DEL 10 AL 17 NOVEMBRE
Setmana de la ciència.
Centre Cívic Vil·la Urània

10 DISSABTE

► 10:30 h
Costura solidària: **Ninos de drap pels refugiats**.
Centre Cívic Vil·la Urània
► 21 h
Teatre: *Els bojós del bisturí*, amb la cia La Fontmontina
Teatre de Sarrià
Preu: 12 €/socs 8 €

DEL 12 AL 25 NOVEMBRE
Pel 25n... Plantem cara a la violència masclista!
Espai Jove Casa Sagnier

14 DIMECRES

► 19 h
Les veus de la república: **Del "no és no" al "només sí és sí"** a l'espai públic. Dins Ciutat Oberta, Biennal del pensament.
Casa Orlandai

NOMENCLÀTOR

L'avinguda de Sarrià

JESÚS MESTRE

Aquest vial es coneixia a finals del segle XVIII com el camí Antic de Sarrià i era la via principal de comunicació amb Barcelona. Posteriorment, al segle XX, es va conèixer com la carretera de Sarrià i no va ser fins al desembre de 1961, quan ja estava en ple procés d'urbanització, que va prendre el nom d'avinguda de Sarrià.

És una via que limita el barri de les Tres Torres amb el districte de Les Corts i, fins als anys seixanta, tenia un aspecte de raval: hi havia fàbriques, grans espais esportius, solars, descampats... i algunes torres disperses. La seva referència més antiga és la de Can Ràbia, un grup de casetes entorn d'un hostel que, segurament, havia estat una posta o parada dels carros i diligències que es dirigien cap al camí ral.

La fotografia a vista d'ocell de Josep Gaspar, feta cap el 1930, és un testimoni fantàstic de com era aquest territori, limítrof entre Sarrià i Sant Gervasi (el límit el posava la riera de Ballescà, que es veu a l'esquerra del camp de futbol). A la part de Sant Gervasi, a l'esquerra de la fotografia, s'hi veuen les grans instal·lacions del Reial Polo Joquei Club, amb la seu social i l'estadi de concursos hípics. A la dreta de la fotografia, a la part de les Tres Torres, hi ha el camp de futbol del Reial Club Esportiu Espanyol encara a mig construir tot i que s'hi està jugant, una gran fàbrica de components elèctrics, una bòbila i algunes cases que delimiten la carretera de Sarrià. També, al primer pla, s'hi veuen horts i alguna torre. Avui aquesta zona, entre l'avinguda de Sarrià, el carrer del Doctor Fleming i la Ronda de Mitre, és una zona residencial.

© Josep Gaspar, 1927-1933 - Arxiu Fotogràfic de Barcelona (AFB)





take away & delivery

(93) 143 38 78
(93) 681 45 17



Santalo, 153

dsushi.es

Abierto de lunes a domingo
de 13:00 a 16:00 y de 20:00 a 23:30

PEDIDO MÍNIMO 15€
(Servicio a domicilio +1€)

Pedidos online desde nuestra web
www.dsushi.es
info@dsushi.es

Ni Biblioteca a Sarrià, ni equipament a Vallvidrera, ni reforma del carrer Balmes

LES REPROGRAMACIONS AFECTEN A GRANS PROJECTES DEL DISTRICTE

CARME ROCAMORA (@carmecrs)

El passat 25 de setembre es va dur a terme un Plenari extraordinari al districte, on tots els grups de l'oposició van acusar al govern d'Ada Colau de poca transparència. El Plenari es va dur a terme gràcies les peticions del Partit Popular i del Grup Municipal Demòcrata, que van reclamar explicacions al govern sobre l'estat de les inversions al districte, sobretot després d'una polèmica fruit d'unes declaracions que va fer Jaume Collboni (PSC) l'estiu passat on informava de greus retallades a tota la ciutat. El socialista es referia a un document de treball del govern de Barcelona en Comú, on apareixia una situació pressupostària hipotètica molt pessimista en què es preveïen un seguit de retallades per revertir la

situació. Arran d'això, i de la constància d'alguns reajustaments en el calendari d'obres importants pel districte com ara la Biblioteca de Sarrià o l'equipament a l'antic Mercat de Vallvidrera, l'oposició va demanar un plenari per poder tractar aquestes temàtiques.

Des del Govern van intentar justificar-se explicant que els projectes començats no es cancel·len, sinó que "es reprogramen", argument que no va servir per l'oposició, que va etzibar als comuns que no eren reprogramacions sinó retallades. "Entre reprogramació i reprogramació fa més de 20 anys que a Sarrià no tenen biblioteca", lamentava el portaveu d'Esquerra Republicana, Guillem Casals, al saber que tot el que intentaria fer el consistori seria aconseguir la licitació de les

obres abans d'acabar el mandat i en aquesta línia va apuntar que a causa d'aquestes promeses incomplertes, la desconfiança de la gent cap a les institucions augmenta: "heu generat expectatives que els veïns no han vist fer-se possible".

Segons el regidor del districte, Jaume Asens, aquests canvis en el calendari responen a motius econòmics però també aliens: "les obres de l'antic Mercat de Vallvidrera no s'han començat perquè els veïns encara no s'han posat d'acord en les seves negociacions", i afegí: "un cop s'hagin posat d'acord, licitem i iniciem les obres". Des del Grup Municipal Demòcrata, van exigir a Barcelona en Comú que demanessin disculpes als veïns "parlar de reprogramacions als veïns de

Sarrià és una burla" i van recriminar a Jaume Asens que no defensés els interessos dels veïns de Sarrià.

Des de Ciutadans van acusar al Govern de fer una mala gestió dels pressupostos: "no han sabut programar, s'han pensat que tindrien més ingressos dels que han tingut i ara ha passat això". Des del Partit Popular, per la seva banda, van acusar els comuns d'haver deixat tots els projectes sense engegar "per a que qui vingui al següent mandat es trobi amb aquesta herència". Així mateix, el portaveu del PP, Óscar Ramírez, va ser molt contundent amb el fet que els comuns no haguessin donat explicacions abans d'aquests canvis en el calendari "presumíeu de transparència i sou campions de l'opacitat". ■

Jaume Asens va seguir defensant la idea que "no es deixarà de fer res que no estigui previst que es faci" en un plenari on ningú no en va sortir content



© Javier Sarda - www.fotosarda.com

Els Mossos carreguen contra els antifeixistes de Sarrià

CARME ROCAMORA (@carmecrs)

El passat 3 d'octubre els carrers de Sarrià es van trobar amb dues manifestacions de símbol contrari. Per una banda, el grup espanyolista Los de Artós havia convocat un "pasacalles festiu" per recordar una manifestació que van fer un any abans per reivindicar la unitat d'Espanya després de l'1 d'octubre. Per l'altra, els antifeixistes, que van decidir convocar una contramanifestació per rebutjar la de Los de Artós, que consideren de caràcter feixista.

Segons fonts de l'Ateneu Popular de Sarrià, no van voler ignorar-la perquè "al feixisme no se l'ha de deixar avançar perquè sinó acaben passant coses com l'incendi de l'Ateneu". Així és com mentre els manifestants espanyolistes es concentraven a la plaça Artós al so de "Viva España" i amb crits de "Viva la Legión" que els antifeixistes es van intentar acostar a plaça Artós i es van trobar al carrer Vergós amb un desplegament de Mossos d'Esquadra que els va impedir el pas. Els antifeixistes, llavors, van intentar acostar-se per un altre carrer i va ser en aquest moment que els Mossos van carregar contra el grup, d'una forma que el mateix regidor del districte, Jaume Asens, ha considerat

"desproporcionada". Els Mossos van deixar diverses persones ferides i fins i tot una dona, la Laia, té el braç trenat com a conseqüència.

Un cop dissolta la manifestació antifeixista a cops de porra, el grup de Los de Artós va iniciar la seva marxa baixant des de plaça Artós cap a la Via Augusta. El to general de la manifestació va ser festiu, de cànctics espanyolistes i encapçalat per gent força jove que no estava causant cap incident. Però els problemes van arribar, com ja havia passat un any abans. Primer van increpar una noia al crit de "guarra" i "perra" que va aparèixer a dalt d'un turó amb una banderola de "llibertat presos polítics". Fins i tot, tres components de la manifestació van haver de ser parats pels Mossos quan van intentar perseguir-la mentre la gent de la concentració els hi deia "pegarla, cogerla". Però no va ser tot.

Quan el grup avançava per la Via Augusta, va parar al CIC per insultar i amenaçar a alumnes i professors d'aquesta escola. A poques passes més, a Via Augusta amb Muntaner, un altre episodi es va produir. Ho van denunciar diversos col·lectius del barri: Un grup de sis homes va sortir de la manifestació per aturar a un noi que la seguia des de feia una estona.



© Carme Rocamora

A dalt, pancarta de la manifestació antifeixista. Al costat, els antifeixistes mostren imatges de violència feixista mentre el conseller del PP llegeix la proposició

Sense dirigir-li la paraula, tres d'ells el van agafar pel coll, un d'ells li va mostrar una placa (sense identificar-se) i li van cridar que treïés la documentació. Espantat va anar a buscar la policia, moment en el que el van agredir amb empentes i cops i el van tirar a un portal. Li van treure les ulleres, el van identificar i li van treure el telèfon per mirar si havia enregistrat alguna cosa "como tengas un vídeo con mi cara, te parto la cara". Tot això, justificant l'agressió dient que eren policies.

Després de tot plegat, el Partit Popular va presentar al passat Consell Plenari una proposició per condemnar l'acció dels antifeixistes a l'hora de voler impedir la manifestació de Los de Artós. Deia així: "Condemnar l'actuació dels CDR i d'altres grups independentistes que han alterat l'ordre i la convivència al districte i que no han respectat el dret de manifestació". La proposició va ser rebutjada amb els vots en contra de Barcelona en Comú, d'Esquerra Republicana i del Grup Municipal Demòcrata front als vots a favor de Ciutadans i del proposant,

el Partit Popular, que va presentar la proposició tot defensant el dret de "Los de Artós" a manifestar-se: "van fer una marxa pacífica defensant els seus ideals, mentre els CDRs actuaven de forma violenta", deia el portaveu dels populars, Oscar Ramírez.

La proposició no va caure gens bé al grup de persones que l'altra dia va sortir al carrer per fer front a la manifestació espanyolista de Los de Artós. Per això es van presentar al Consell Plenari, i la Laia, que va rebre un cop de porra que li ha suposat el trencament d'un braç, va fer lectura d'un manifest on els antifeixistes van denunciar que "Los de Artós funcionen de paraigües per altres organitzacions feixistes i d'extrema dreta". Per argumentar-ho, van explicar que el grup Plataforma per Catalunya també va convocar la manifestació de Los de Artós. Així mateix, mentre el conseller del Partit Popular presentava la seva proposició, van mostrar fotografies de violència feixista com les del 9 d'octubre a València fa un any o bé de quan es va incendiar l'Ateneu Popular de Sarrià. ■



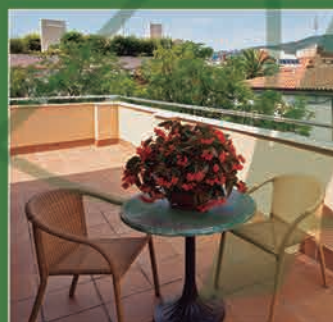
© Sergi Alemany

Residencial Augusta Park

Amb la Gent Gran



C/ Copèmic, 30-32 · 08021 Barcelona · T 93 362 49 10
informacio@residencialaugustapark.com
www.residencialaugustapark.com



Residències i Centres de dia

En el cor del barri de Sarrià-Sant Gervasi,
 dos centres acollidors i tranquils
 en un entorn privilegiat,
 amb atenció personalitzada i professional.

Un model assistencial amb experiència
 i serveis hotelers especialitzats des de 1985.

Residencial Bellesguard Park

Amb la Gent Gran



C/ Valeta d'Arquer, 30-34 · 08017 Barcelona · T 93 254 05 70
informacion@bellesguardpark.com
www.bellesguardpark.com



Sant Gervasi, bressol de la nova fotografia creativa a Catalunya

Les galeries radicades a Sant Gervasi van tenir un paper destacat

JUANJO COMPAIRÉ

El palau de la Virreina, a la Rambla, presenta una exposició gairebé exhaustiva de l'obra de tota una generació de fotògrafs. Es tracta d'un grup de joves professionals que van sorgir entre 1973 i 1982. Pretenien anar més enllà de la fotografia aplicada (documental o periodística) i reivindicar-la com una forma d'art. La imatge fotogràfica entrava en contacte amb el disseny gràfic o amb la pintura. Encara amb tecnologia analògica, els autors tractaven d'obrir nous camins "creatius" (com remarca el títol de l'exposició).

Les revistes i les galeries

El grup sorgit llavors era prou heterogeni. S'aplegaven al voltant de les noves revistes dedicades a la fotografia (com ara *Nueva Lente*, Madrid, 1971), però també de les galeries. A Espanya, la primera galeria dedicada en exclusiva

© Juanjo Compañé



a la fotografia va ser Spectrum (Balmes, 86), fundada per Albert Guspi i Sandra Solsona el 1973, un 18 d'octubre d'ara fa 45 anys. La primera exposició comptava amb fotografies de Tony Keeler ("Ibiza, a dream?"), cosa que remarcava la voluntat d'obrir-se als corrents internacionals.

L'any següent, el 1974, aparegué la galeria Nikon (Laforja, 95), dirigida per Jaume Sans i que va tancar el 1979. I el 1976, Fotomania (Ganduxer, 26), dirigida per Asunción Rodés. Una de les galeries que seran més actives en aquesta època va ser Procés (Sant Eusebi, 7), dirigida al Farró des de 1978 per Idil-li Tàpia, Josep Rigol i Manel Úbeda.

Aquells anys vam assistir a una eclosió de galeries i també al començament de la institucionalització. Exposicions a Vinçon, a la Fundació Miró o, al nostre barri, a la Cova del Drac del carrer Tuset o bé a l'Institut d'estudis Nord-americans, fins a la creació de la Primavera Fotogràfica de 1982. Les galeries radicades a Sant Gervasi van tenir un paper destacat. Podem dir, doncs, que el nostre barri va ser un dels bressols de la nova fotografia artística del país. ■

La galeria "Fotomania", situada al carrer Ganduxer, dedicava una exposició de l'any 1982 a la fotògrafa donostiarra Isabel Azcarate, que havia estudiat al Centre Internacional de Fotografia de Barcelona. Llavors Cristina Zelich era la directora de la galeria, que, a més, reunia botiga, plató i sala de muntatge.

Gaudir d'òpera als comerços de Sant Gervasi

EL JARDÍ

El divendres 26 d'octubre, Barnavasi us proposa gaudir d'una tarda d'òpera, passejant pels comerços de proximitat, amb petites representacions líriques de les millors òperes de tots els temps. Entre les 17.30 i les 20.30 h, deu cantants lírics actuaran en directe en deu establiments de Sant Gervasi, que es convertiran durant una tarda en teatres i escenaris per "l'Òpera al Comerç".

A cada establiment s'interpretarà simultàniament una ària diferent i el públic les podrà escoltar totes, movent-se d'un lloc a un altre —a cada establiment hi haurà entre 10 i 12 interpretacions.



Ruta lírica a la Bonanova:

- **DOLORS CODINA** Sant Gervasi de Cassoles, 113
- **RESTAURANT CAFETERIA VIL-LA FLORIDA** Muntaner, 544
- **MARIETTA** Muntaner, 528
- **MARCS CARRERAS** Pl. Joaquim Folguera, 1
- **ÒPTICA MUNTANER** Muntaner, 521
- **CHECKPOINT CHARLIE** Mandri, 3-9 (entrada c/Alacant)

Ruta lírica a Galvany:

- **CASA YOYA** Rector Ubach, 24
- **SMEG STORE BCN** Muntaner, 327
- **J. LLIBRE DECORACIÓ** Madrazo, 125
- **FERRETERIA MOIX** Amigó, 48

Organitza: BARNAVASI, As. Comerciants de Sant Gervasi. L'Òpera al Comerç és una activitat coordinada amb la Fundació Barcelona Comerç patrocinada per l'Ajuntament de Barcelona amb motiu de l'Any de la Cultura i el Comerç, i amb la col·laboració de l'Òpera Jove de Catalunya.

LA BONANOVA

El carrer Mandri

S'ha publicat un interessant treball de Rosa Castejón sobre la urbanització del carrer Mandri: *La calle Mandri del barrio barcelonés de La Bonanova. Origen, evolución y vestigios del pasado. Biblio3W, Revista bibliográfica de Geografía y Ciencias Sociales*. Barcelona: Universitat de

Barcelona, 25 de septiembre de 2018, vol. XXIII, nº 1.249. [ISSN: 1138-9796]. Es pot consultar per internet a: <http://www.ub.edu/geocrit/b3w-1249.pdf>. El treball parla d'aquesta part de l'antic municipi de Sant Gervasi de Cassoles, limítrof amb Sarrià, del mas i la família Mandri, de ca n'Altimira i del seu singular propietari, el doctor Josep Altimira, de la fàbrica de porcellana i de molts altres aspectes de la història del barri de la Bonanova. ■

scÖts
CORSETERIA • MODA ÍNTIMA • BANY

Especialistes en corseteria:
confort, maternal, esportiva,
terapèutica, bodys, faixes
i moda bany.

Disponibles en totes les talles i copes.

Anita
SINCE 1886

C/ d'Arimon, 6 Telèfon: 93 667 83 90
www.corseteriascots.com [f](#) [t](#) [p](#) [s](#)



Centre de Medicina Estètica. E08941181
Autoritzat per la Generalitat de Catalunya

etern
WELLNESS CLINIC

EL LUGAR DONDE SE DETIENE EL TIEMPO

DEPILACIÓN

CUERPO
BELLO,
SIN VELLO

LÁSER ALEJANDRITA

DESCUENTO
20%
EN TODAS
LAS ZONAS

MÁXIMO 3 SESIONES

C. Arimon 18-20 | 08022 Barcelona | Tel. 93 181 39 34
Lunes-Viernes: 9:30 a 22:00 h | Sábado: 10:00 a 20:00 h

www.eternwellness.com



Laia Rius a La Gleva

Foto cedida per AV Sant Gervasi Sud © Oriol Mestre

FARRÓ

ADETCA premia al Teatre La Gleva com a projecte prometedor

MARTA TRIUS

El Teatre La Gleva ha rebut el Premi Catalunya de Teatre com a projecte cultural amb un futur més prometedor. El premi es va atorgar en el transcurs de la jornada *Catalunya Aixeca el teló* que va tenir lloc el passat 18 de setembre al Teatre Coliseum de Barcelona, on es van congregar personalitats de tots els àmbits culturals, polítics o d'àmbit privat.

Per primera vegada es va aprofitar aquesta gala, en la qual es dona el tret de sortida de la temporada teatral, per atorgar els premis Catalunya de Teatre, una iniciativa d'ADETCA la finalitat de la qual és premiar anualment persones i/o entitats rellevants de les arts escèniques. Els premis es donen de forma directa sense terna de candidats a partir de les nominacions d'ADETCA i basant-se en la decisió d'un jurat extern.

En el cas del Teatre La Gleva el premi s'ha atorgat per haver estat considerat el projecte amb major futur en l'àmbit teatral i del que s'espera una important rellevància i excel·lència. Els representants d'aquesta petita sala del barri del Farró que aquest mes d'octubre compleix el seu primer any d'existència, es van mostrar molt contents d'haver estat premiats, ja que això implica que el sector va més enllà i fa una forta aposta per projectes de petit format com el seu.

Durant la gala es va premiar també Sílvia Munt, El Maldà, Daniel Martínez i el Kursaal de Manresa en diverses categories. El repartiment d'aquests guardons es farà a partir d'ara cada any. Es complementen així altres premis d'arts escèniques que s'entreguen a Catalunya.

Laia Rius inaugura la temporada al Teatre Gleva

La compositora, cantant i violinista Laia Rius va obrir el dissabte 15 de setembre la temporada de La Gleva amb un magnífic concert acompanyada pel guitarrista Roc Calvet. En el concert va presentar el seu darrer treball, *Vinc d'un cel blau*, un àlbum produït per en Ferran Conangla i publicat pel segell discogràfic Temps Record. Cal destacar les interpretacions de cançons musicades a partir de poemes de Montser Gurt, Lluís Urpinell i les intervencions de Xavi Túrnez, membre del grup Túrnez i Sese. Al web podeu consultar l'article sencer.

Els dies 4 a 7 d'octubre l'espectacle *No More Shakespeare*, amb Ramon Simó i Joan Alavedra, va visitar La Gleva. Es tracta d'una conferència-espectacle sobre la figura de Shakespeare en l'actualitat que passa de l'elogi a la crítica, i de la crítica a la reivindicació del teatre contemporani. Tot amanit amb clau d'humor. Finalment, de l'11 al 21 d'octubre es representa *Vernissatge*, una obra de Václav Havel adaptada i interpretada per la Companyia La Trama. ■

TURÓ PARC

Reneix el teatret de titelles

ROSER DÍAZ MARTÍN

La temporada d'espectacles familiars al Turó Parc comença amb un plat fort. Els que tenim uns anys ens recordem d'aquell teatret de titelles que oferia, els dissabtes i els diumenges, dues funcions diàries. Avui, amb una mescla de curiositat i nostàlgia, hem anat a veure el seu renaixement. El primer teatret es va instal·lar l'any 1913 i formava part del conjunt d'atraccions que en aquell moment oferia el parc. Era obra de l'arquitecte Lluís Rudior. El teatret estava dins d'un recinte amb grades pels espectadors. Per accedir-hi calia travessar una porta i s'hi cobrava entrada. La primera representació va anar a càrrec del titellaire Juli Pi i de la seva companyia els Quatre Gats.

L'any 1927 el Turó Parc va deixar de ser un parc d'atraccions però el teatret va continuar. Des de l'Ajuntament s'atorgaven concessions per la seva explotació. L'última concessió es va donar l'any 1958 per un període de 40 anys a La Companyia Anglès inicialment i després la Companyia Vergés, fins que l'any 1998 es va abaixar definitivament el teló.

Com si el temps no s'hagués aturat també han estat els Vergés els encarregats d'inaugurar el nou teatret. A diferència de l'altre, aquest no és fix sinó que té una tarima de fusta on s'hi munta l'escenari. Darrere, un contenidor decorat amb escenes antigues del parc, fa també de magatzem. La restitució del teatre respon a una demanda veïnal que es remunta a l'any 2013 en què el parc complia 100 anys. Finalment, el 15 de setembre



© Roser Díaz Martín

del 2018 el conseller de Barcelona en Comú Joan Manel del Llano, dient unes paraules, ha donat per inaugurada la nova etapa del teatret.

Amb el poder de qui guanya temps al temps i la màgia de la infantesa, el Perico, titella protagonista de tantes aventures el segle passat, va sortir com si fos ahir, net, bonic, rieller, ocurrent. Però els anys tampoc havien passat pel seu oponent, el Banyeta (Dimoni).

De la manera més innocent van explicar la diferència entre bo i dolent, net i brut, nou i vell, alt i baix, millor i pitjor, tot des del fil d'una història innocent que els nanos seguien embadalits. No varen faltar els cops de garrot ni els amagatalls que ens van transportar als anys de la nostra infantesa.

L'empresa de gestió cultura, Viu el teatre, encapçalada per Lluís Juanet, ha estat l'encarregada de donar vida a aquest projecte i de contractar la màgia de la sabana i transportar-la fins als jardins del parc. De cop i volta, tres girafes es movien suaument al ritme d'un instrument que emulava els sorolls de la sabana on no faltava el piular de les aus africanes. Va ser un espectacle a càrrec de la companyia Xirriquiteula amb les seves girafes que entre sons màgics creuaven el parc i acaraven els nens. Per finalitzar la tarda, es va convidar a tothom a ballar amb la música del Tot Tomàquet. ■

TURÓ PARC

Havaneres a la plaça Wagner

ROSER DÍAZ

Aquest any va ser diferent. El sol no era tan fort i vam acabar de nit tançada. I és que pel retard de les obres del Turó Parc, la nostra Festa Major ha passat de juny a setembre de forma excepcional. Això no va impedir que el grup d'havaneres Barca de Mitjana ens delectés una bona estona. El grup, format per quatre components, és de Premià de Mar. De l'escut d'aquesta població agafen el nom. I és que una barca mitjana és una embarcació mediterrània de denominació exclusivament catalana. Com bons veterans, cantant junts des de 1994, van interpretar les cançons de taverna més conegudes, valsos, rumbes, sardanes i, no cal dir-ho, les havaneres que van omplir el cel del barri amb les seves notes. També vam poder gaudir d'un càterring deliciós ofert per botiguers de la zona on no faltaven els bons dolços i la millor cuina (entre ells La Farga, Semon, Bon Preu, La Família Monje, Sideral). Vam picar de mans a ritme de la sardana dels *Catalans a l'Alcarria*, vam bellugar el mocador acomiadant *La Bella Lola* i ens vam emocionar amb *El Meu Avi*. Una estona fantàstica, sota la lluna que estranyada ens vigilava. ■

GALVANY

Festa Major

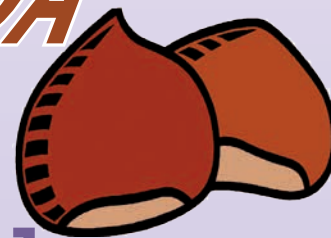
Entre finals de setembre i principis d'octubre s'ha celebrat la Festa Major de Galvany, organitzada per l'AV de Sant Gervasi Sud. La plaça Molina, la plaça Cardona i els jardins de can Farrer van ser els escenaris de la festa. A Can Ferrer hi va haver un concert de gospel a càrrec del grup Sant Gervasi Gospel Friends, que va convocar un bon grup de veïns, entre ells Pasqual Maragall i Lluís Bassat. ■



© Roser Díaz Martín

dissabte **27** d'octubre

FESTA DE LA CASTANYADA DE SANT GERVASI



6a Mostra Comercial de Tardor

de 10 a 20 h

Pl Frederic Soler - Pl Joaquim Folguera - Carrer Vilarós - Mercat de Sant Gervasi

a les 12 h

SARDANES

Cobla Rambles

a la pl J. Folguera
(As. Veïns St. Gervasi)

Vine

i et convidem

a menjar

castanyes

i més...

d'11 a 14 h

**MOSTRA
D'ENTITATS
DEL BARRI**

al carrer Vilarós

a les 18 h

**EXHIBICIÓ
DE COUNTRY**
a càrrec de
"Llar Country Bonanova"
a la pl J. Folguera

d'11 a 14
i de 17 a 20 h

**JOCS INFANTILS
TALLERS**

a la pl F. Soler



Organitza :



Amb el suport de :



Associació de veïns de
Sant Gervasi de Cassoles

Districte de
Sarrià-Sant Gervasi

Ajuntament de
Barcelona



© Carme Rocamora



Les bicicletes fan pinya a Sarrià

Al voltant de 150 ciclistes recorren Sarrià per reivindicar una ciutat més sana i amb menys cotxes

CARME ROCAMORA (@carmecrs)

"No contamina, ni gasta benzina." La proclama ha estat unànime entre els participants de la 1a Volta ciclista a Sarrià que ha tingut lloc el dissabte 22 de setembre i ha aplegat petits i grans en el Dia Mundial sense Cotxes. En un recorregut de 4 km, la volta ha començat i acabat al passeig de la Bonanova amb la Via Augusta.

Just començar la cursa, el veïnat participant ha fet una parada a l'Escola Orlandai, on Eva Ceano, presidenta de l'Associació de Veïns de Sarrià, ha introduït un manifest que han llegit dos alumnes de la mateixa escola. "Fa molt temps que anem reivindicant una ciutat més amable, on la prioritat siguin les persones i no els vehicles motoritzats", llegeix Ceano entre aplaudiments.

Al manifest, els alumnes han denunciat que Barcelona és una ciutat plena de contaminació en l'aire, i en bona part perquè és la ciutat amb la densitat de vehicles més grans d'Europa. Els participants de la volta han demanat que Barcelona segueixi el model d'altres ciutats d'Europa que prioritzen el vianant i la bicicleta i no el vehicle privat. Així mateix, han demanat "una ciutat més verda, amb més arbres i menys asfalt, amb voreres més amples, amb camins escolars segurs, saludables i envoltats de vegetació", i també una urgent millora en el transport públic.

Per què la bicicleta?

Els organitzants han posat en relleu que la bicicleta és la millor alternativa

per moure's per la ciutat i el mitjà de transport més eficient en termes energètics. "No fa fums, no fa soroll, no consumeix derivats del petroli i contribueix a recuperar els carrers com espais de convivència ciutadana", han afirmat.

Tot seguit, des de Som Natura, organització que impulsa projectes per afavorir el contacte amb la natura a la ciutat, han anunciat que conjuntament amb Sarrià Respira estan engegant un projecte pilot enfocat als camins escolars. L'objectiu és fer més verd el camí a l'escola i mostrar com un dels itineraris que fan a peu els alumnes de l'Orlandai per arribar fins a l'escola, és molt més agradable si es fa en verd. A més, té una mirada d'acció comunitària atès que pretén implicar de forma activa la comunitat educativa de l'Escola Orlandai però també fer comunitat entorn del verd amb el veïnat, establiments, comerços i equipaments.

La jornada ha estat possible gràcies a membres de l'Escola Pia Sarrià, que s'han encarregat de guiar els participants durant la ruta, l'Ajuntament de Barcelona, la Guàrdia Urbana, el Centre Esportiu Municipal de Can Caralleu i la Pastisseria Foix de Sarrià, que s'ha encarregat del refrigeri. El preu de les inscripcions ha estat de 2 euros que han servit per sufragar les despeses de la jornada. Tot plegat, per combatre el canvi climàtic i fer de Sarrià i de Barcelona una ciutat més amable amb el medi ambient i més sana per a tots els seus veïns i veïnes. ■

La "Volta" Ciclista va començar a Sarrià fa més d'un segle

JORDI BIGUES

El divendres 6 de gener del 1911, Dia de Reis, un total de 34 ciclistes iniciaven la primera "Volta" ciclista a Catalunya. El recorregut tenia tres etapes i la sortida es feia a l'avinguda de la Reina Elisenda de Montcada de Sarrià.

La sortida es va fer sota una pluja que no es va aturar en tot el dia i que va acabar a Tarragona. El glaç de la calçada en alguns trams de la segona etapa va provocar caigudes abans d'arribar a Lleida i la tercera etapa de retorn a Barcelona es va disputar amb un fortíssim vent de cara que va fer acumular un retardament. El velòdrom del carrer Sant Jordi de Sants era ple de gom a gom d'una gentada que volia aplaudir i saludar els herois.

El primer en arribar va ser Sebastià Masdeu (1889-1964) aficionat des de molt jove al ciclisme, activitat que va practicar tota la vida. Alguns dels participants van arribar hores més tard i onze van abandonar la "Volta" en el seu transcurs. El vencedor va explicar que, passant una riera, va perdre una sabata i un pagès li va donar una espadanya.

Tot això ho explica l'escriptor Rafael Vallbona autor del llibre del centenari de la "Volta". De l'esdeveniment que va reunir la gent de Sarrià amb l'afició de Barcelona, tan sols es conserven dues fotos consecutives que pertanyen a l'Arxiu de la "Volta" ciclista. ■

SARRIÀ

Inauguració del curs al Teatre de Sarrià

Es descobreix una placa amb els noms de tots els patrocinadors

JUANJO COMPAIRÉ

El Teatre de Sarrià es va començar a remodelar a partir de l'any 2011, amb un pressupost que la seva junta va estimar en més d'1,7 milions d'euros, pressupost que va córrer a càrrec fonamentalment de l'Ajuntament, la parròquia de Sarrià, la Generalitat i La Caixa.

Els socis del teatre també hi van col·laborar apadrinant les butaques. Podem veure que ara algunes d'elles porten una placa al darrere amb el nom del patrocinador que, sovint, és una família.

Presentació del nou trimestre

El dia 2 d'octubre es va estrenar el curs 2018-2019 amb un concert del cor de cambra Dyapason. Abans, però, l'acte va començar amb unes paraules de la presidenta del teatre, Montserrat Morera, i de Rosa Maria Pujol, sòcia de l'entitat. La sala presentava un aspecte magnífic, gairebé plena, amb gent que sentia com a seu aquest acte i la institució.

Rosa Maria Pujol va presentar un programa trimestral molt atapeït, remarcant algunes de les entitats que hostatja el teatre, com ara l'Estel de Nazaret, l'Esbart, els grups de teatre aficionat, la Bambolina, el Teatre Regem, el Guió en Blanc, els tallers de teatre infantil, l'Orfeó (guardonat recentment amb la Creu de Sant Jordi), el club de futbol, etc.

Junt amb el programa de mà els assistents van rebre una sobre per fer aportacions voluntàries al teatre, atès que la pròxima fita és obtenir un equip de projecció, d'un cost aproximat de 18.000 euros, que esperen recaptar mitjançant petites donacions.

El concert, la placa i el sopar

Per acabar, el concert del cor ens va passejar —de la mà del director Teodor Roura i del pianista Lluís Roselló— per la Itàlia de Rossini i la Rússia de Rakhmànov, per aterrar després a Catalunya, amb les cançons de Toldrà i de Morera en els bisos. Tot seguit es va descobrir al fons de la sala una placa amb els noms de tots els patrocinadors del teatre. La nit es va arrodonir amb un sopar amb tots els assistents.

Comprovem que la vida social de Sarrià —posada de manifest ara a la Festa Major— gaudeix de bona salut. Llarga vida al Teatre de Sarrià! ■



Rosa Maria Pujol i Montserrat Morera



Cor de Cambra Dyapason

© Juanjo Compairé

SARRIÀ

Les joguines de Joaquim Torres-García fan cent anys

JORDI BIGUES

Fa un segle, a la tardor de l'any 1918, una fusteria de Sarrià va començar a produir les joguines de fusta dissenyades per l'artista Joaquim Torres-García (1874-1949) que vivia aleshores al carrer Fernando número 4, l'actual carrer de Magdalena Sofia.

Torres-García no tan sols era client de l'acreditada fusteria de Francesc Rambla sinó que es va associar a ell creant una societat mercantil per fer joguines de fusta. La fusteria estava situada al carrer Hort de la Vila número 29, una de les dues casetes en perill permanent d'enderroc. Mentre Torres s'ocupava del disseny, el seu soci de Sarrià s'ocupava de la producció. La comercialització corria

a compte de la societat Esfera S.A. situada al carrer Universitat número 11 de Barcelona. Al local de Barcelona hi havia una exposició permanent de les joguines. Per Nadal del 1918 les joguines van ser exposades a les Galeries Dalmau de Barcelona.

Tal com es pot veure al catàleg de *Manufacturas de Juguetes*, les joguines consisteixen en vehicles desmuntables, carros, cavall balanci, cases, ponts, estacions de ferrocarril, vagons i locomotores, tramvies i transatlàntics i dos animals de fusta retallada; un ànec i un gos de 14 x 10 cm. Posteriorment tant els animals com les figures humanes tindran més protagonisme. Aquestes joguines tenien un esperit modern i l'objectiu era despertar la imaginació dels infants amb joguines "belles, pràctiques i lògicament puerils". La producció d'aquestes joguines continuarà a l'inici dels anys vint seguint els passos del seu autor a París i Nova York.

Joaquim Torres-García, de pare català, havia nascut a Uruguai. La família va retornar a Catalunya l'any 1891 quan Joaquim tenia 17 anys. Va viure a diferents indrets del país i Barcelona



© Estudi Ramon Bigas

Recreació feta a l'estudi de disseny de Ramon Bigas de les cases del carrer Hort de la Vila 27 i 29, restaurades i amb un dibuix de l'Aladdin Toys de Joaquim Torres-García. Aquestes joguines es van començar a fabricar en aquest taller, la fusteria Rambla, fa un segle

residint a Sarrià de l'any 1900 al 1920. Ja era un artista conegut i polèmic. Havia pintat a Sarrià les voltes del presbiteri de l'església de la Divina Pastora (recinte conventual i escola al passeig de la Bonanova que l'any 1936 va ser cremat i saquejat) però les seves pintures havien estat ja censurades i ocultades. El mateix va passar amb els murals que va pintar al Palau de la Generalitat. A Sarrià havia fundat una escola de decoració el 1913 que havia tancat en deixar de rebre suport de la Mancomunitat de Catalunya.

L'any 1997 una exposició monogràfica de les *Aladdin Toys* de Torres-García a l'Institut Valencià d'Art Modern (IVAM)

va rescatar de l'oblit aquestes petites escultures manufacturades i pintades en llampants colors. L'exposició es va poder veure a Barcelona i queda el magnífic catàleg que inclou la reproducció facsímil del catàleg de 1918, les fotos de les joguines exposades i uns articles força rellevants. El rescat del catàleg va coincidir amb els primers intents d'enderroc de l'antiga fusteria i la casa del costat, arquitectura popular del segle XIX. Han passat trenta anys i l'advocació del nom de Joaquim Torres-García ha estat rellevant per aturar les excavadores. Ha estat com el Sant Jordi de les casetes de l'Hort de la Vila. ■



Superservis

Supermercats des de 1945

!!Nou servei a domicili amb furgoneta!!

Les nostres botigues:

- Vallirana 21 93.368.45.71
- Major de Sarrià 85 93.203.04.94
- Avinyó 11 93.317.53.91
- Aribau 156 Fruiteca 93.218.10.58

i també estem al Vallés Oriental (Parets)
Obert de dilluns a dissabte: 09:00 - 21:00h

Arribem a tot arreu: Bonanova, Monterols, Galvany, Turo Park, Farró, Putget, Sarrià....

Tenim de tot! xarcuteria, carnisseria, fruiteria, totes les seccions i departaments...

VISITI'NS



gràcies per escollir-nos

© Juanjo Compañé



PEDRALBES

Iter luminis, la cerimònia de la llum

Lidia Pujol canta al Monestir de Pedralbes en el marc d'activitats de l'any Panikkar

MARIA ANTÒNIA FONT

Enguany es commemora el centenari del naixement del filòsof i teòleg Raimon Panikkar (Barcelona 1918 - Tàvertet 2010). Són diverses les activitats que s'han anat fent durant aquest any per recordar-lo, una d'elles el concert que es va realitzar el passat 30 de setembre al Monestir de Pedralbes amb Lidia Pujol.

Tot i que havia sentit a parlar de Lidia Pujol, he de confessar que no l'havia escoltat mai. A sobre, vaig anar al concert del diumenge 30 de setembre al Monestir de Pedralbes sense saber, voluntàriament, què m'hi trobaria. Com qui planifica un viatge sorpresa. Que el públic fos nombrós devia ser un bon senyal... Va ser un concert? Va ser espectacular. Va ser un espectacle? Va ser un concert pregonament emotiu.

L'actuació (potser en podem dir així) va constar de quatre capítols. El primer, *Aurora i naixement*, tractava sobre el caràcter continu de la realitat i de la necessària integració de la diversitat:

*Mentre m'envelleixo en el llarg esforç
de passar la rella damunt els records,
he mirat aquesta terra,
he mirat aquesta terra
(Salvador Espriu)*

El segon capítol, *Creixement, floració i plenitud*, versava sobre la consolidació de la identitat, que requereix una actitud personal introspectiva i també la inserció social:

*Hi ha gent que va sola pel món,
sola entre amics que no ho són,
sola de tu, sola de mi,
sola amb la pols del camí
(Joan Vergés)*

Tot seguit, el tercer capítol, *Crepuscle i declivi. Mort i dissolució*, cantava a la mort com a eix (i no límit) de la vida. Els versos següents són els que em van colpir més de tot l'espectacle:

*Hi ha vegades que faig memòria per recordar
si he tingut sort.]
Les rodes giren, els dies passen, i cap resposta ve d'enlloc.*

I el capítol 4, *Vida nova i llibertat*, reflexionava sobre el pas del temps, que a l'Orient conceben com a circular i cíclic, mentre que a l'Occident el concebem com a lineal i final.

*Nada de ti, nada de mi.
Una brisa sin aire soy yo:
nada de nadie.*

Si la música penetrava a l'ànima, el text ho feia potser amb més força. Parlava de la vida mateixa, clara i misteriosa, que un dia ens porta al món i un altre ens en fa intrusos. ■

LES TRES TORRES

La tossuderia i el dogmatisme

Els polítics no volen cedir davant un barri hostil. Després ens donaran lliçons sobre participació.

LLUÍS TUSELL - PRESIDENT
AVV LES TRES TORRES

La maquinària municipal és complexa i inescrutable. Amb ella fa anys que hi topem els veïns de Les Tres Torres, el barri que rep menys inversió municipal de tot Barcelona. No és cosa d'ara. Motius? Classisme, desconeixement, desgana, manca de professionalitat... No tenim cap escola bressol, cap centre cívic, cap casal per a la gent gran, cap gimnàs municipal, cap poliesportiu. I si parlem de l'espai públic, sembla que en alguns barris els veïns haguem d'asfaltar-nos els carrers, podar els arbres o fer-nos les voreres, i tot això esquivant els fanals i pals telefònics del segle passat que s'hi troben.

Des d'abans de l'estiu estem vivint un cas que exemplifica bé el menyspreu de la maquinària municipal cap a les Tres Torres. Els tècnics de mobilitat han decidit que la línia d'autobús V9 ha de pujar per Calatrava i baixar per Anglès, carrers petits limitats a 30 km/h que han de tendir a pacificar-se.

Els tècnics i polítics municipals ens van acusar d'estar contra el transport públic pel simple fet de demanar que aquesta línia utilitzés el carril bus de Ganduxer de pujada i la Via Augusta de baixada. És una solució que no afecta els usuaris i només modifica un tram de 400 metres de tota la línia. A més, la V9 guanyaria en velocitat comercial perquè, segons un estudi (el podeu trobar al web) que hem elaborat amb l'ajuda dels veïns, l'autobús pel carril bus de Ganduxer triga la meitat que si puja per Calatrava, un carrer col·lapsat en hores punta.

A Anglès, el col·lapse viari amb el nou carril bus va de Via Augusta a la ronda de Dalt. Anglès necessita deixar de ser una autopista de connexió entre el centre i la ronda de Dalt. Requereix planificar per derivar el trànsit cap a carrers principals per guanyar espai per als vianants i veïns. Igual que Escoles Pies, cap a on ara van alguns vehicles que fugen d'Anglès.

La negativa dels responsables municipals a replantejar-se aquest petit tros del traçat és absurda i còmica. Els tècnics no volen assumir un error a l'hora de planificar aquesta infraestructura. I els polítics no volen cedir davant un barri hostil. Sí, tossuderia i dogmatisme. I després ens donaran lliçons sobre participació. ■

VALLVIDRERA

Pepita Teixidor a Vallvidrera

JESÚS MESTRE

Al llarg del mes de setembre s'ha pogut veure al Centre Cívic Vázquez Montalbán i a la Biblioteca de Collserola una exposició sobre la pintora Pepita Teixidor (Barcelona 1865-1914). Si fa un parell d'anys es va recuperar la figura de Lluïsa Vidal, amb una important exposició al MNAC, aquest any s'està desvetllant una altra artista de molta categoria, Pepita Teixidor, de la mà de la historiadora M. Isabel Gascón, qui va fer una interessant xerrada a la Biblioteca, el dia 19 de setembre.

Pepita Teixidor va pertànyer al grup feminista de principis del segle xx entorn de la revista *Feminal*, on també hi havia Carme Karr, Dolors Monserdà o Lluïsa Vidal, entre altres dones; era un grup molt vinculat a Sarrià i Sant Gervasi. Pepita, filla petita d'una nombrosa família burgesa, dedicada professionalment a les belles arts i a la reproducció de fotografia artística, tenia una gran facilitat per pintar i, desoïnt els consells del pare i del germà Modest, també pintor de renom, s'especialitzava en l'aquarel·la i en temàtica floral. Se la va considerar la millor aquarel·lista del moment, tot i que també va pintar a l'oli, i la seva obra es va vendre molt bé. De fet, actualment l'obra està molt dispersa en col·leccions privades. A finals del segle XIX va participar en algunes exposicions col·lectives de dones —es considerava que les dones no tenien prou qualitat per exposar individualment— i el 1900 exposa a París, junt amb Ramon Casas y Santiago Rusiñol.

Hi ha relació de Pepita amb Vallvidrera des de l'any 1890, potser fins i tot d'abans. Com a pintora de



Cards, 1903, Vallvidrera, de Pepita Teixidor



Autoretrat de Pepita Teixidor

© Calveras-Merida-Sagrasta, MNAC

temes florals, a les valls i boscos de la muntanya podia trobar molta informació. El seu germà Modest hi tenia una casa i tots dos hi passaven temporades. Carme Karr descriu aquesta vinculació dels pintors amb aquest barri de muntanya: "... On cal veure a Pepita és en el seu refugi de la serra que domina Barcelona; en la seva caseta de Vallvidrera, enfilada en el cim del turó, amb grans finestres que, obertes, són dos admirables marcs. Un d'ells, el que mira cap al migdia, enquadrant la ciutat immensa que allà sota dels vessants coberts de pinèdes i ginestes s'estén com un misteriós tapís cap a la riba d'un mar incomparable, mar llatí, d'or o plata, segons li besa el sol o la lluna. L'altre finestral és un marc únic sobre el paisatge agrest, de turons coberts de boscos aromàtics, en les quals reposen com a aus blanques els caserius allí sembrats. En l'horitzó infinit, perfilant-se els cims blaus del Montseny, la muntanya de les tradicions catalanes, i la liliàcia diadema de Montserrat, estoig del temple d'or on els segles guarden religiosament la perla de Catalunya, la Verge negra i adorada, i més enllà, els pics nevats, rosats, de la serralada pirinenca. Allí treballen Pepita i el seu germà Modest en les hores que descansen de les seves excursions artístiques per la serra. L'estudi és gran i bell, i en ell entren generosos totes les aromes de la muntanya, tota la llum del cel, tots els reflexos dels astres, tots els refilets dels rossinyols que nien allí en els boscos que envolten la caseta. Allí és on cal conèixer a Pepita en el seu niu de Vallvidrera, on resideix des de la primavera fins a l'arribada dels vents hivernals..." (Carme Karr, *La Actualidad*, 22 - II - 1913, traducció del castellà).

Pepita Teixidor va morir l'any 1914. Va ser una commoció social a Barcelona i es va decidir retre un seguit d'homenatges pòstums: es va fer una gran exposició retrospectiva a la Sala Parés i, cosa insòlita en el cas d'una dona, es decidí fer-li un monument amb un bust obra de Manuel de Foxà. Aquest monument ara s'ha restaurat i se'l pot veure al seu emplaçament original, al Parc de la Ciutadella. ■

Fotografia cedida per un col·leccionista particular

SARRIÀ

Ruta d'Economia Social i Solidària de Sarrià

BERNAT JULIÀ I RUTH MELLADO

El dissabte dia 6 d'octubre, al matí, i en plena Festa Major més d'una vintena de persones vam participar de la Ruta d'Economia Social i Solidària de Sarrià.

La ruta va recórrer el barri de Sarrià per conèixer algunes de les iniciatives locals que treballen els valors de l'Economia Social i Solidària (ESS): democràcia interna, intercooperació, arrelament, sostenibilitat ambiental, perspectiva feminista, transformació i cohesió social, finances ètiques... Són moltes les entitats, projectes i comerços del barri que treballen aquests valors, però vam decidir agafar-ne vuit de ben diferents per veure quines diferents formes pot prendre la ESS.

Així doncs, la ruta la vam iniciar al Centre d'Acol·lida de persones sense llar d'Assís on el Jesús, el director, i l'Antonio, un voluntari i ex-usuari del centre ens van explicar el recorregut i l'activitat per lluitar contra el sense-llarisme. En aquest sentit, Assís des de fa anys ofereix assistència, tallers i formacions així com espai personal a persones sense sostre perquè puguin aconseguir-se i desenvolupar-se, atenent unes 150 persones amb el suport de més de 250 persones voluntàries.

Seguidament vam baixar al Centre Cultural Sant Vicenç de Sarrià on ens va rebre la Montserrat i ens va donar algunes pinzellades de les entitats que es troben al centre i vam poder visitar el teatre. També ens van

explicar projectes com el 'Triangle Inclusiu' que motiva a la gent gran a fer activitats i participar del Centre així com el programa 'Jovempren' que implica a joves a emprendre projectes col·lectius des de la perspectiva de l'ESS.

A continuació a la botiga agroecològica i sense gluten ni làctics Free food, el David i la Marina ens van explicar els seus orígens així com l'agricultura biodinàmica, els productes ecològics i de proximitat, la venda a granel, el foment de l'ús de la bicicleta... També vam visitar l'Associació de Veïns de Sarrià, on en Leo i la Pilar ens van explicar les múltiples lluites i reivindicacions en les què estan implicades des de les vocalies de medi ambient (Porta a porta, Parlament del Coneixement) i social (Radars, Sarrià Acull) on estem totes convidades.

Tot seguit, vam apropar-nos a les casetes de l'Hort de la Vila on el Bernat, membre de l'Ateneu Popular de Sarrià ens va explicar el projecte de la Xarxa d'aliments de Sarrià. Un projecte de reaprofitament alimentari que estan liderant amb la complicitat d'alguns comerços que donen els seus excedents enlloc de llençar-los als contenidors. D'aquesta manera s'aconsegueix que molt del menjar que acabaria llençat es pugui reutilitzar per part de la gent de la Xarxa.



En acabar vam baixar a visitar l'hort comunitari de l'Espai Gardenyes, així com la bioconstrucció i la zona d'àgora veïnal amb l'acompanyament de l'Aleix i la Natàlia. Igualment també vam conèixer els orígens i el funcionament de la Cooperativa Cafè Orlandai de la mà del Víctor i el projecte del Banc del Temps amb la Núria.

Finalment el Jordi i l'Enric ens van explicar els projectes de l'ACCO (Associació Cultural Casa Orlandai), principalment la gestió ciutadana de la Casa Orlandai, i SSG Coopera (Sarrià - Sant Gervasi Coopera), el projecte d'impuls de la ESS al territori, amb el suport del Bernat i la Ruth.

Finalment vam gaudir del vermut enllaunat de Festa Major al Pati d'en Marcel, i moltes de les participants també vam poder gaudir del dinar popular (ecològic i de proximitat, amb opció vegana) fet per la cooperativa Germinal del Farró en el marc de les XVIIes Festes Alternatives de Sarrià.

Bernat Julià i Ruth Mellado són membres de Sarrià - Sant Gervasi Coopera (SSG Coopera)

LES TRES TORRES

Un disseny d'alumnes dels Salesians guanyador d'un premi d'embalatge

El projecte PackA Egg s'ha desenvolupat íntegrament a les instal·lacions de l'escola

EL JARDÍ

Quatre estudiants del cicle formatiu de Grau Superior de Disseny i Edició de Publicacions Impreses i Multimèdia de l'Escola Salesians de Sarrià, han dissenyat un embalatge pels ous de Pasqua de xocolata que els ha valgut el premi Liderpack en la categoria de *Millor Disseny Jove de Packaging*. Són Javier Rollano, Tania Barona, Marc Grasa i Mireia Valle. El jurat ha valorat el producte anomenat PackA Egg com una proposta d'embalatge sostenible, original i resistent a les caigudes. Des del naixement de la idea fins a la producció, el producte s'ha desenvolupat a l'Escola Salesians Sarrià, que compta amb aules i tallers dotats de la tecnologia necessària. PackA Egg està imprès en serigrafia i pot personalitzar-se segons l'ocasió i les necessitats.



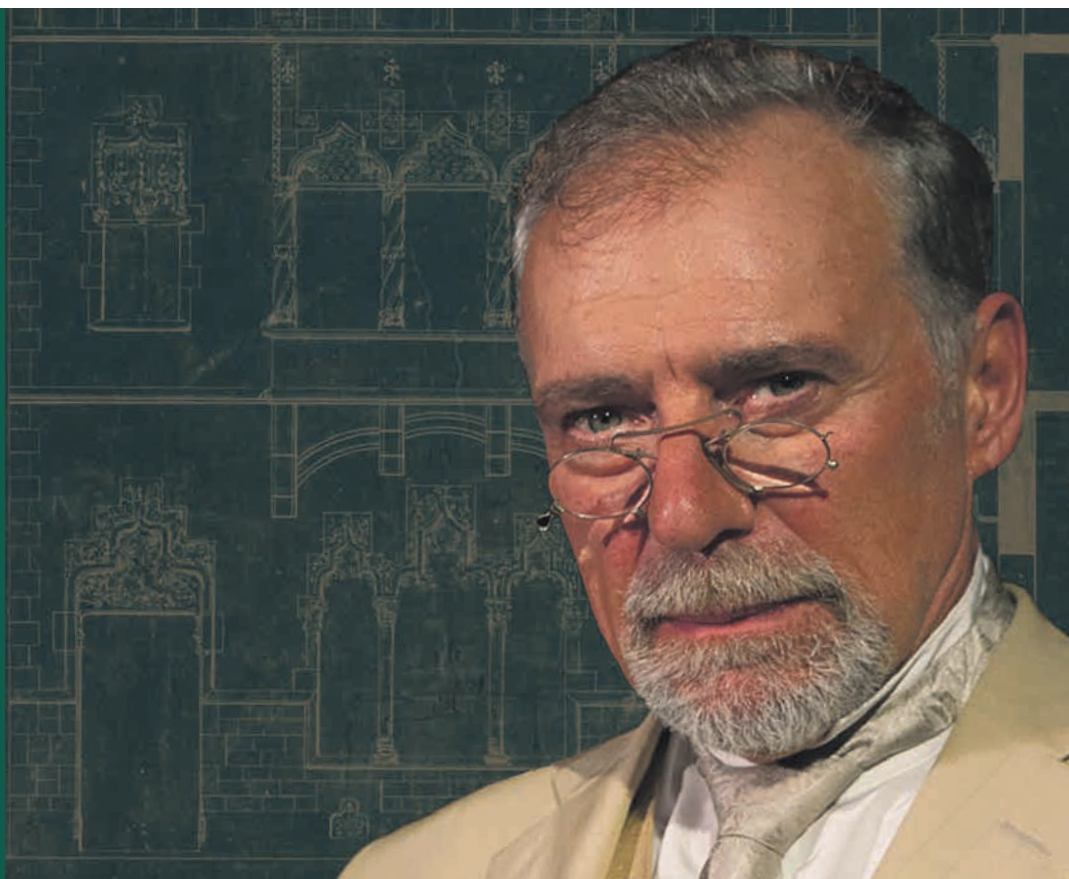
Segueix-nos al web!

www.eljardidesantgervasi.cat

Informa't de tot el que passa als barris del districte dia a dia, consulta l'agenda d'activitats, visita els articles que publiquem al web i accedeix a l'hemeroteca amb un sol clic!



“Necessito fer obres en les quals hi cregui”



© Isaias Fano

Aquest mes hem entrevistat l'actor Sergi Mateu. Els espectadors el recordem sobretot pels personatges de Narcís Riera i Albert Flaquer a les sèries *Secrets de família* i *La Riera* respectivament. Tanmateix, com sol passar, el gruix de la seva actuació és teatral. No debades, el proper 25 d'octubre el podrem veure al Teatre de Sarrià al capdavant del monòleg *Puig i Cadafalch, un croquis*.

MARIA ANTÒNIA FONT

Vostè va néixer a Sabadell però viu a Vallvidrera. Com hi va anar a parar?

Recordo que de petit, quan anava al Tibidabo, ja pensava “M'agradaria viure per aquí.” Sempre he valorat el contacte amb la naturalesa, em molesta l'acumulació de gent i de soroll. Abans de les Olimpíades, havia viscut en un pis de lloguer a la Barceloneta, a tocar del mar. Però després van pujar molt el preu, i com que tenia 35 anys vaig pensar que era el moment de comprar-me un pis. Aleshores vaig tornar a recordar aquell desig d'infància i vaig trobar una casa prop del Tibidabo que em va agradar. Més que a Vallvidrera pròpiament, estic a la falda del Tibidabo.

Quins avantatges i inconvenients troba a viure allà?

Bé, la gestió del Parc d'Atraccions fa que la zona es col·lapsi. La gent, a més, té la inèrcia d'agafar el cotxe...

“El meu primer contacte amb el teatre va ser quan tenia 7 anys, a Sabadell: pujar a un escenari em va fascinar”

I també hi ha massa bicicletes. Tot això és el preu que hem de pagar per viure del turisme. Però el meu carrer és fantàstic. I gaudir de l'aire fresc i de la proximitat de Collserola val molt la pena. També faig vida de barri a Vallvidrera. Ah, sé de gent que ha marxat per la Torre de Collserola: jo puc assegurar que tinc molt bona salut i no m'he transportat en una cosa rara. Fa 25 anys que no m'he mogut.

Anem ara a la seva faceta professional. Quan va decidir fer-se actor?

Em sembla que de petit. El meu primer contacte amb el teatre va ser quan tenia 7 anys, a Sabadell: pujar a un escenari em va fascinar. Cap als 15 anys vaig entrar a un grup de

teatre a l'institut mateix i m'hi vaig veure en el futur, malgrat la inestabilitat laboral. La meua família no s'hi va oposar, però sí que volia que tingués una alternativa professional. I vaig començar Antropologia, que m'ha servit com a complement de formació, tot i que no vaig acabar la carrera perquè vaig poder entrar a l'Institut del Teatre i vaig formar un grup amb un professor que s'ha mort fa poc: el Iago Pericot. Durant uns 10 anys, vam fer teatre independent i experimental. Per posar un exemple, el 1977 vam representar una obra dins el túnel d'un metro. Amb el Iago escrivíem obres, n'adaptàvem... Vaig

aprendre molt amb ell: no només aspectes de la professió, sinó també de la vida.

Pot dir que mai li ha faltat feina o bé ha passat èpoques difícils?

Jo puc dir amb orgull que, millor o pitjor, sempre he viscut de la professió. I mai he fet un projecte perquè sí: no va amb la meua manera de ser. Els resultats poden haver funcionat més o menys, però m'he sentit molt lliure triant els projectes: en una obra hi has de posar molt de tu mateix i és dur estar tan exposat a l'opinió del públic. Necessito fer obres en les quals hi cregui.

Ha fet cinema?

He fet una trentena de pel·lícules, que he gaudit molt. Val a dir que abans hi havia més cinema. Destacaria *La crònica de una muerte anunciada*, un projecte internacional entre França, Suïssa, Itàlia i Colòmbia, i que va dirigir Francesco Rossi. Van ser quatre mesos que em van marcar. En canvi, de sèries només n'he fet tres, però són el que ha perdurat més a la memòria de la gent: *Secrets de família*, *Hospital Central* i *La Riera*, que, en efecte, són sèries que han funcionat molt bé. Aquestes sèries, que són corals, et permeten anar a gravar dos o tres dies a la setmana i la resta de dies compaginar la sèrie amb altres projectes, que és el que he fet.

“Els resultats poden haver funcionat més o menys, però m'he sentit molt lliure triant els projectes: en una obra hi has de posar molt de tu mateix i és dur estar tan exposat a l'opinió del públic”



© El Jardí

“Cal tenir present que, ara mateix, les sèries són més rendibles que el cinema, ja que poden arribar a qualsevol punt del planeta”

Secrets de família (1995) va ser la segona sèrie de TV3, i es va emetre l'any següent de Poble Nou. Fins a La Riera (2010), passarien 15 anys. Al marge del que veiem els espectadors, que és el resultat, com ha evolucionat el gènere des d'un punt de vista tècnic i interpretatiu?

El gènere ha canviat per bé, tant des del punt de vista tècnic com també des del punt de vista de la producció: això segur. També ha millorat des del punt de vista de la producció: els actors ja no hem de perdre tot un dia per gravar una sola escena, i els guionistes s'ha acostat als gustos de l'audiència. Cal tenir present que, ara mateix, les sèries són més rendibles que el cinema, ja que poden arribar a qualsevol punt del planeta.

Parlem, finalment, de Puig i Cadafalch, el seu darrer projecte. Com l'ha preparat i per què l'hauríem d'anar a veure?

Puig i Cadafalch: un croquis va ser un encàrrec de la Federació d'Ateneus pel 150è aniversari del seu naixement. Doncs bé, quan ja havia estrenat l'obra fora de Barcelona (i per tant se n'havia fet poca divulgació), s'hi van interessar els d'Òmnium, amb qui he col·laborat algunes vegades. Al cap de quatre mesos, van venir a la representació que vaig fer a l'Aliança de Poble Nou i tothom va quedar entusiasmada. Més bona propaganda que la puguin fer allà, no la trobareu enlloc. És un monòleg, però l'interès no cau en cap moment. En absolut!

Però encara no vam tancar l'actuació de Sarrià encara. Al juny, quan vam acabar la gira, ens van demanar una actuació per a l'octubre. Jo

“És un monòleg, però l'interès no cau en cap moment. En absolut!”

“Fa dues setmanes vaig portar-hi aquesta funció (a Lledoners) i va ser una gran experiència, perquè vaig poder fer arribar una obra que aporta molt coneixement també a presos comuns”

no sabia quins projectes tindria aleshores però m'hi vaig comprometre: el proper 25 d'octubre seré al Teatre de Sarrià, que ha quedat molt bé i és una meravella.

Què destacaria d'aquesta obra?

Hi ha dues coses que m'agradaria subratllar. La primera, que vam estrenar el monòleg el dia 30 de setembre de l'any passat als Lluïsos de Gràcia. Va ser emocionant, perquè després de cantar “Els segadors”, la gent va anar a defensar els col·legis. Pell de gallina. I l'altra, a l'estiu vaig recordar que el Sindicat d'Actors disposa d'un programa per portar actuacions a la presó, concretament a Lledoners. Fa dues setmanes vaig portar-hi aquesta funció i va ser una gran experiència, perquè vaig poder fer arribar una obra que aporta molt coneixement també a presos comuns.

“Puig i Cadafalch va aportar molt com a arquitecte i com a polític, tot i que el monòleg està més centrat en la política”

El monòleg parteix de les Memòries de Puig i Cadafalch. Com s'ha fet l'adaptació?

Puig i Cadafalch va aportar molt com a arquitecte i com a polític, tot i que el monòleg està més centrat en la política. Sí que hi ha unes pinzellades inicials sobre l'arquitectura, però l'eix és en cinc moments polítics: regidor de Barcelona, diputat de les Corts de Madrid (amb un episodi que fa riure bastant), president de la Mancomunitat el 1917 quan mor Prat de la Riba, prohibició de la Mancomunitat per Primo de Rivera, i visió de la Guerra Civil. Els anarquistes el consideraven massa religiós, però els altres el veien massa catalanista. I a la postguerra no va poder exercir ni de polític ni d'arquitecte: va viure dels seus estudis.

Qui vulgui, doncs, ja té una obra de teatre amb ressonàncies històriques per posar a l'agenda. Tractant-se de cultura, si ha agradat a tanta gent, no deu ser perquè hi ha molta gent equivocada. ■

La PERROCKIA

Venid a mi despeinados y desaliñados
que yo revitalizaré vuestra imagen Divina
con un corte, un peinado, un alisado
Mechas o color que alegren tu vida
Tercer sábado de mes hay vermut Perrockiano
Estás invitado.
Soy Peluquero Soy Rockero
me llaman Perrocker
y en la Perrockia
te espero

**ROCK
&
HAIR
PERROCKER**

C/ Francolí 60-62 BCN 08006
93 209 07 42 / 617 65 27 45
www.perrocker.com
@laperrockia
perrocker@perrocker.com /facebook:Jordi Benet Perrocker

RÀPID MODOLELL

www.cerrajeriamodolell.com

Reparació de calçat | Duplicat de claus

Comandaments de pàrquing

Obertura de portes

Claus Fichet 787, Soler, Sidese

Instal·lació, canvi i reparació de panys

Centre Tècnic SAG Seguridad i DOM

Receptors de Comandaments

Claus i comandaments per cotxes i motos

c Modolell, 57, local 4 Barcelona

DLL 16-20 h, DM-DV 9-13:30 h | 17-20 h

DS 10-13:30 h

DILLUNS MATÍ I DIMECRES TARDA TANCAT



© Carme Rocamora

Sobre el turisme

CARME ROCAMORA (@carmecrs)

El nostre districte no és dels que més es caracteritzi precisament per tenir una gran taxa de turisme comparat amb altres de Barcelona. Això pot ser més o menys beneficiós per Sarrià - Sant Gervasi, ja que per una banda, el barri no pateix un problema que sí pateixen altres barris de Barcelona: el turisme excessiu. Però per l'altra, pot ser negatiu perquè això suposa que el districte no es pot beneficiar del turisme que arriba a Barcelona, ni a nivell cultural, ni econòmic ni social. Com s'hauria de gestionar aquesta situació? S'hauria de potenciar més el turisme al districte? Quin tipus de turisme?



Guillem Casals

Sempre hem defensat que el turisme no ha de ser necessàriament dolent per la ciutat. De fet, el que ens preocupa, i molt, són els pèssims efectes per al veïnat del turisme descontrolat que acaba, malauradament, expulsant a veïns i veïnes dels barris on han viscut tota la vida. Per fer front a la situació, cal que apostem plegats per un turisme que sigui respectuós amb les persones que viuen a la ciutat. És necessari doncs apostar per un turisme sostenible i de qualitat, que escapi dels pols turístics i de les ofertes econòmiques, i aposti decididament pel coneixement de la ciutat. Creiem que la solució passa per descentralitzar el turisme a la ciutat, i que arribi a tots els barris. Un turisme cultural o gastronòmic, per exemple, atesa la magnífica oferta de la ciutat, i que doni a conèixer barris i viles barcelonines. Que acabi repercutint en aquestes zones, aportant recursos al petit comerç, i donant un coneixement més ampli de la ciutat que escapi de les grans atraccions turístiques. ■



Joan Manel del Llano

El turisme genera oportunitats i reptes, i cal gestionar-lo per garantir-ne el retorn social. Per tal de fer-lo compatible amb els usos quotidians dels residents de Barcelona, l'Ajuntament ha adoptat l'Estratègia Territorial de Gestió Turística. Sarrià - Sant Gervasi presenta racons i elements patrimonials d'interès i atrau visitants interessats en la ciència i tecnologia, a banda de les possibles sinèrgies en l'àmbit educatiu i mèdic. També és un districte visitat pel seu comerç, restauració i oferta d'oci i d'equipaments culturals. Cal cercar nous atractius per distribuir millor les concentracions de visitants a determinats punts de la ciutat, i aquests atractius poden estar a prop dels llocs més congestionats, en un districte com el nostre. Així, cal vigilar la congestió dels espais, perquè el turisme excessiu no és bo ni per a la convivència amb el veïnat ni per al mateix turisme, ja que la massificació comença a assenyalar-se com a aspecte negatiu de la seva visita. ■



Boris Valls

El turisme ens ha ajudat a situar Barcelona al món i això ens ha beneficiat en molts aspectes. Em costa entendre la mania que tenen alguns polítics en negar de tot allò que ha permès a Barcelona ser més competitiva davant d'altres grans metròpolis. El sector turístic aporta molta riquesa, no només econòmica, sinó també cultural. Els problemes sempre esdevenen quan no s'aplica una política pública correcta que ajudi a ordenar i descentralitzar el turisme, apostant per un turisme de qualitat. Molts experts en la matèria han recomanat descentralitzar el turisme cap a altres punts de la ciutat i l'àrea metropolitana per oxigenar aquells barris on hi ha una elevada concentració de turistes. A Sarrià-Sant Gervasi ens podem beneficiar d'aquesta descentralització però s'ha de fer ordenadament i tenint en compte les característiques pròpies de cada barri. Per això també hauríem de deixar de posar traves a l'oferta cultural i comercial del districte. ■



Mercè Escofet

Des del grup municipal Ciutadans, som conscients que el turisme ha experimentat un creixement continuat, convertint-se així, en un dels principals motors de l'activitat econòmica de Barcelona. Tot i que al costat dels seus indiscutibles beneficis econòmics, també s'han d'esmentar els efectes no desitjats, a causa de la seva concentració en alguns districtes, la falta de planificació, la falta de previsió del seu impacte i el repartiment desigual de les càrregues i guanys que genera. Tenint present aquesta realitat, Ciutadans defensa un turisme integrador socialment, que respecti la convivència de tots els veïns i veïnes i que revitalitzi tots els districtes de Barcelona equitativament. ■



Jordi Martí

Barcelona és una ciutat d'un gran atractiu turístic. El turisme representa el 12 % del seu PIB, per la qual cosa és una activitat econòmica de primer nivell que cal gestionar correctament, atès que també provoca externalitats negatives, especialment en alguns barris del centre de la ciutat. Sarrià-Sant Gervasi no compta amb cap dels més grans atractius turístics de la ciutat, però té punts d'interès amb gran potencial com la zona de l'Avinguda Tibidabo, el Parc d'Atraccions, el mateix Parc Natural de Collserola o el Parc del Castell de l'Oreneta, i edificis singulars d'estil modernista. Creiem que és positiu promoure la descentralització territorial de l'activitat turística per tal de fer arribar els seus beneficis als diferents barris, així com per reduir els impactes negatius als barris més cèntrics. Des del Partit Demòcrata PDeCAT apostem pel turisme de qualitat, així com per destinar més recursos derivats del turisme a la millora dels barris que pateixen més pressió turística. ■



Daniel Mòdol

Barcelona és una destinació turística per excel·lència. Volem un turisme ampli; no parlem sols de compres, ni de creuers, parlem d'un turisme que vol visitar la ciutat i els seus racons, fixant-se en els valors que ens diferencien i donen un valor complementari a la simple visita turística. Un turisme respectuós amb qui viu a la ciutat, especialment en els punts amb més aflluència de turisme. Hem d'oferir la possibilitat d'experimentar una visió general de la ciutat i potenciar així els nostres barris per transmetre que Barcelona és una ciutat diversa, acollidora, compromesa amb els seus veïns i veïnes, i orgullosa de tots els barris, amb les seves diferències, que fan precisament que la nostra ciutat sigui diferent i simpàtica. Sarrià-Sant Gervasi és un districte per descobrir, amb un turisme que es diferencia al turisme de compra o d'oci, posant en valor els nostres aspectes urbanístics, arquitectònics i culturals. ■



Clara Morató

En primer lloc cal tenir en compte el caràcter transversal del turisme, relacionat amb polítiques públiques molt diverses (l'habitatge, el medi ambient, el transport...), malgrat que habitualment s'enfoca amb una perspectiva exclusivament economicista. Això el deixa en mans de les lleis de l'oferta i la demanda més neoliberals alhora que és poc regulat per l'administració pública. Des de la CUP-Capgirem-Barcelona apostem per una regulació més estricta, responant a una perspectiva global i que permeti caminar cap al decreixement i un model turístic més respectuós amb l'entorn físic i social. Assegurant la sostenibilitat i unes condicions dignes de treball. Un turisme que socialitzi els guanys, i no pas les despeses o els efectes negatius, com ha fet fins ara. Limitant i prevenint els seus impactes negatius, alhora que reinvertim en les necessitats socials dels barris, promovent la participació proactiva i garantint el dret a l'habitatge de les veïnes. Podeu trobar més informació a: turisme.capgirembcn.cat. ■

Audiència Pública del districte

El 10 d'octubre es va realitzar l'Audiència Pública del districte en una sala plena a vessar de queixes que es van allargar durant més de dues hores.

CARME ROCAMORA (@carmecrs)

Va haver-hi temàtiques ja conegudes en altres espais de participació del districte, com ara queixes per el traçat de l'V9 de les Tres Torres, moltes queixes de l'Espai Gos Barcelona i també dels veïns afectats pel pipican de Casa Sagnier. Així mateix, hi va haver demandes per a que es desallotgin els ocupes del carrer Escipió dels quals vam informar a El Jardí el número passat.

SARRIÀ

► **Parc de l'Oreneta:** veïns del parc de l'Oreneta van celebrar que s'hagi aprovat l'ampliació del parc, on una part del terreny que fins ara era

edificable, s'ha declarat com a zona verda. Tot i això, els veïns no estan d'acord amb que s'hagi transferit un projecte d'habitatge social que havia d'anar al parc a la part baixa de Can Caralleu, ja que també és una zona amb força vegetació.

► **Biblioteca de Sarrià:** el regidor del districte, Jaume Asens, va informar que possiblement durant el mes de març comencin les obres de preparació del terreny per el posterior esperat equipament de la plaça de Sarrià.

► **Festa Major:** des de la comissió de festes de Sarrià van denunciar que no s'hagi ajudat prou des del govern de Barcelona en Comú a muntar les festes, però per altra banda van agrair la presència del regidor president del districte, Jordi Martí, del Grup Municipal Demòcrata, a molts dels actes. Així mateix van queixar-se que tres dones van ser assetjades sexualment i que la policia no les va escoltar ni ajudar de manera pertinent.

► **Persones sense sostre:** els veïns es van queixar que hi ha persones sense

sostre que fan vida a la plaça Sarrià i que això s'hauria de solucionar amb agents de la policia i augmentant més la seguretat. Des del govern es va respondre que són conscients de la problemàtica però que l'objectiu no és solucionar tant la situació per una qüestió de seguretat sinó des de la perspectiva d'ajudar aquestes persones a nivell social.

► **Equipament als barris de muntanya:** els veïns de les Planes havien demanat en diverses ocasions un poliesportiu a les Planes, però el govern ha descartat l'opció explicant que es farà algun altre equipament però no de grans dimensions.

► **Pedralbes:** Des de l'Associació de Veïns de Pedralbes es va lamentar la presència de porcs senglars a prop dels carrers Bosch i Gimpera, que "fan malbé els carrers i tenen actitud violenta". Des del Govern han anunciat que han vist que hi ha molts menys senglars que venen de la muntanya que altres anys, però que tot i això seguiran controlant la situació. Així mateix, des de la



Ivan Bello, Jordi Martí i Jaume Asens a la darrera Audiència pública del districte

mateixa associació de veïns es van queixar que per una mala gestió de l'arbrat, els carrers estan a les fosques.

SANT GERVASI

► **Putxet:** des del Putxet es va demanar la situació en que es troben les gestions del Parc del Putxet i de Manacor 1, però el regidor va respondre que s'informaria per escrit al president de l'associació de veïns.

► **La Bonanova:** fa temps ja que els veïns de la plaça Rosa Sabater demanen una solució per l'estat deplorable de la plaça, que a banda d'estar degradada i plena de brutícia, concentra a les nits sorolls de joves que hi fan botellot, molestant així el descans dels veïns. ■



Els veïns de Rosa Sabater s'han reunit diverses vegades per protestar per l'estat de la plaça

ABOGADOS SUMARROCA LEGAL

- ◆ ACCIDENTES DE TRÁFICO
- ◆ HERENCIAS
- ◆ CAÍDAS EN VÍA PÚBLICA
- ◆ DIVORCIOS Y FAMILIA
- ◆ DEFENSA PENAL
- ◆ INCAPACIDAD CIVIL
- ◆ HIPOTECAS: INVERSA, IRPH, CLÁUSULA SUELO
- ◆ NEGLIGENCIAS MÉDICAS
- ◆ EXONERACIÓN DE DEUDAS: CONCURSO DE PERSONA FÍSICA

Visitas a concertar

Calle Balmes, 297, 3-2-A 08006 Barcelona Tel. 93 209 55 63 info@sumarrocalegal.com

CUINA DE CONVENT

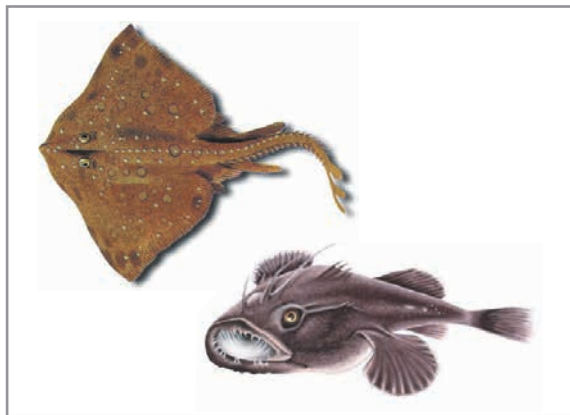
Cuinar el rap i la rajada



FRA VALENTÍ SERRA

De la rajada, els gastrònoms en diuen “el diamant del mar” i els pescadors han de capturar-la mig soterrada en fons marítims sorrencs. És un peix que té una forma d'estel amb una estructura plana, la pell rugosa i pot arribar a pesar uns quinze quilos; la seva carn és blanca i gelatinosa i està agraïda amb un gust molt suau.

La rajada, a més de formar una part molt destacada en els suquets de peix, combina excel·lentment amb les mongetes “del ganxet”, i és un peix que es pot preparar al forn, guisada en un suquet o àdhuc fregida. En la gastronomia té molt de renom la rajada cuinada “a l'all cremat” i, sobretot, té un gran prestigi culinari l'escabetx de rajada amb patates trossejades del bufet, de gust incomparable.



El rap

El rap, per la seva banda, és un peix de dimensions molt considerables ja que pot arribar a uns dos metres de llargada i pesar al voltant de seixanta quilos. Aquest peix té un cap aixafat, de color fosc, amb la boca ampla i el cap se sol vendre a part per a fer més gustoses les sopes de peix. La carn del rap és de textura ferma, blanca, i d'un gust comparable a la llagosta.

El rap és un ingredient imprescindible en graellades i, també, hom pot cuinar-lo arrebossat, en suquets o bé rostit a la planxa. Alguns mestres de la gastronomia cuinen un “fricandó” de rap amb llagostins ben ruixat de conyac (de gust refinat i excel·lent), mentre que d'altres preparen el rap “allagostat”; un plat que consisteix en salpebrar la cua del rap (i una volta lligada amb cordill de cuina) cal fer-la bullir un quart llarg dins d'una cassola amb un manat de farigola, ceba, api, pastanaga, naps i patates trossejades; una volta refredada la cua, es talla i es presenta a taula acompanyada dels naps i les patates del guisat. En la tradició monàstica, per a dies de festa, en alguns convents i monestirs es cuinaven les cues de rap amb carxofes i cansalada fumada amb vi negre, sal, pebre, julivert i rajolí d'oli d'oliva. A l'article vinent us vull parlar, ajudant Déu, sobre algunes de les propietats del formatge. ■

FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA ÉS ARXIVER DELS CAPUTXINS

NATURALMENT CURIOSOS

Modificar el sistema immunitari per curar càncers



NEUS MESTRE I MARC TALLÓ

Ja s'han anunciat els Premis Nobel del 2018. Si coneixeu algú que s'ha curat d'un càncer en estadis avançats, li podeu dir que, en part, és gràcies als Nobels d'aquest any.

El Premi Nobel de Medicina o Fisiologia s'ha atorgat a dos científics que han

descobert mecanismes claus per desenvolupar la teràpia immunològica contra el càncer. Que complicat sona! Anem a pams, les cèl·lules del sistema immunitari estan recobertes de receptors, unes proteïnes que reconeixen l'entorn per saber si el que hi ha és propi (de l'organisme) o forà, com bacteris i virus. Us ho podeu imaginar com si aquestes cèl·lules fossin com els expositors de “chupachups”. Cada piruleta seria un receptor diferent, amb un gust únic. Doncs bé, el mateix passa amb les cèl·lules immunitàries, cada receptor detecta una cosa diferent. Quan detecten virus o bacteris s'inicia la resposta immunitària contra aquests.

Molts grups de recerca han estudiat que el sistema immunitari, de forma natural pot ajudar a combatre el càncer, però com que alguns receptors detecten que són cèl·lules del mateix organisme, la resposta s'atura.

James P. Allison va descobrir un receptor encarregat de frenar la resposta immunitària que lluita contra les cèl·lules canceroses. Amb el seu grup de recerca van fer una sèrie d'experiments inhibint aquest receptor en ratolins amb càncer i van veure que d'aquesta manera aconseguien que el sistema immunitari podia combatre el càncer. Paral·lelament, Tasuku Honjo va descobrir un altre receptor que frena el sistema immunitari i que ha resultat ser encara més important per tractar el càncer humà.

Avui dia, la majoria de gent que té càncers avançats es tracten combinant l'acció de la quimioteràpia i la teràpia immunològica, que sembla que augmenta la supervivència dels pacients de càncer.

Però aquesta teràpia no hauria sigut possible sense el Premi Nobel de Química, que s'ha atorgat a tres persones (Frances H. Arnold, George P. Smith i Gregory P. Winter) que han estudiat com modificar proteïnes amb l'objectiu de crear noves funcions amb aplicacions industrials o farmacèutiques entre d'altres. Per exemple, per inhibir la funció dels receptors que fan de fre del sistema immunitari.

Per acabar, volem comentar que els premis Nobel de Física també s'han atorgat a descobriments que han tingut un impacte positiu en el camp de la salut. Aquests descobriments han permès tenir làsers molt potents i precisos per fer operacions, per exemple, per corregir la visió.

A veure quins altres descobriments ens ajudaran a millor la nostra salut! ■

NEUS MESTRE FARRÀS I MARC TALLÓ PARRA SÓN BIÒLEGS HUMANS

Podeu fer propostes de temes a:
naturalmentcuriosos@gmail.com

COMUNICACIÓ

Aroma de marca



MARTA ROYO

Març de 1993. Antena 3. *Queremos saber*. Programa de debat. Mercedes Milà modera. Intervenien un periodista, el rector de la Universidad Autónoma de Madrid i l'escriptor Francisco Umbral, qui recrimina a la presentadora que no es parli del seu llibre, que és el

motiu pel qual havia anat al programa. “Es que se acaba el tiempo, entra la publicidad, entran unos vídeos absurdos que todos hemos visto ya, y no se habla de mi libro, ¿pero entonces a qué he venido yo aquí? Yo cuando voy a una televisión es porque me pagan, yo no vengo a las televisiones gratuitamente como un paria, si vengo es porque se va a hablar de un libro mío”, va dir Paco Umbral molt i molt enfadat. Algú sap quin era, el llibre? Només en recordem l'anècdota. A mi no em passarà el mateix, de ben segur que no aniré a cap debat de cap *prime time*. Així que... jo, avui i aquí, a *El Jardí*, parlaré del meu llibre. A la vida hi ha aromes que t'arriben. De perruqueria, de tren, de terra, de fogons, d'espècies, de net, de cafè acabat de fer, de canalla, d'impresmta, de victòria... D'aquí a poques setmanes arribarà l'aroma definitiva. Una aroma de color magenta i de tots els colors imaginats. *Aroma de marca* (www.aromademarka.cat), el meu primer llibre, editat i publicat per Cossetània Edicions. Si voleu tenir en paper (o en e-book), en unes 150 pàgines, tota una sèrie d'aromes, a partir del 7 de novembre les podreu trobar a les llibreries i al web del llibre i a la de l'editorial (www.cossetania.com). Em limito a dir-vos que són 15 històries (amb una per fer deures i tot) on descobrireu l'aroma que us donarà les claus per crear la vostra marca.

Aroma de marca és un llibre cuinat a casa, sense robots, fet a mà i amb els ingredients de proximitat que podem trobar als mercats dels nostres barris, amb exemples i històries que tenim a tocar. Les històries són només una guia amb pistes que us podran interessar. No es tracta de normes que cal seguir com si les hagués elaborat en un laboratori científic.

Us en faig un tastet amb aquest paràgraf d'una de les històries:

No hi entenc gaire, de vi (què vol dir “entendre de vi”?), però sé si un vi m'agradarà o no. Com en moltes coses, no hi ha veritats definitives i tot s'empara dins la sensació que et suggereix tot allò que envolta aquella ampolla o aquella copa. Totes les persones som diferents i si a mi un vi em rasca, potser a qui m'acompanya no. Només tenim un nas i una boca, a diferència dels ulls i de les orelles, que en tenim dos de cada. Sí, ja sé que no us estic descobrint res... Deu ser que amb un, de nas, en tenim prou per trobar el plaer de l'aroma del vi, i altres plaers en altres aromes, però alhora sort que només en tenim un per identificar les males olors o, en català, pudors...

Espero que en tingueu ganes de més. **Ja sabeu, a partir del dia 7 a les llibreries del nostre petit país.** El llibre, de moment, només estarà editat en català.

Ah! El llibre de Francisco Umbral era *1940, Madrid*. ■

MARTA ROYO ÉS PUBLICISTA



Unidad del Dolor Clínica Sagrada Familia



La Unidad de Dolor de la Clínica Sagrada Familia está formada por profesionales especialistas en Anestesiología, Reanimación y Clínica del Dolor, miembros de la Sociedad Española del Dolor. Seguimos los protocolos de los grupos de trabajo de la SED (neuromodulación), dolor neuropático, opioides, radiofrecuencia (mal llamada rizólisis), dolor musculoesquelético, cefaleas, dolor agudo, dolor crónico, dolor pélvico crónico.

Asistimos a todos los cursos de actualización que se realizan en España y estamos en posesión del Master de Dolor por varias universidades.



Nos diferenciamos de los traumatólogos y neurocirujanos porque tratamos cualquier tipo de dolor sin limitaciones, sea de columna vertebral, pelvis, extremidades, dolor musculotendinoso, dolor visceral, neuropático, etc. Dominamos todas las técnicas necesarias para aplicarlo. Muchas infiltraciones las realizamos con ecografía, sea de nervios periféricos, sistema musculoesquelético, grandes o pequeñas articulaciones (está demostrado que en el caso de las infiltraciones que se realizan sin control ecográfico el producto que se administra en un 60-70% de los casos va fuera de la articulación). Evitamos la exposición innecesaria de Rx. (En la página web encontrará más información).

En algunos casos trabajamos con especialistas para realizar determinados procedimientos. Cuando consideramos que se debe derivar a un paciente para ser intervenido o visitado por un traumatólogo u otro especialista de nuestra confianza, tenemos un circuito ágil. Al trabajar en la Clínica Sagrada Familia podemos pedir cualquier tipo de exploración complementaria como Rx, TAC, resonancia, electromiografía, etc.

Equipo médico:

Dr. Jorge de Vicente Solé (Director Médico),
Dr. Jenaro Mañero Rey, Dra. Jenny Amelia
García Tomás.

PATOLOGÍAS QUE TRATAMOS

- **Dolor relacionado con la columna vertebral** (cervical, dorsal, lumbar). Contractura muscular de columna, síndrome lumbar, lumbociatalgia, compresión discal de raíz nerviosa
- **Cefaleas, neuralgias**
- **Dolor musculoesquelético.** Dolor neuropático central o periférico
- **Dolor pélvico crónico** (lesión de pudendo, etc.)
- **Dolor articular de grandes y pequeñas articulaciones**
- **Dolor crónico oncológico o no oncológico**
- **Dolor agudo y crónico**
- **Dolor postquirúrgico**
- **Estenosis lumbar**

PROCEDIMIENTOS QUE REALIZAMOS

- **Radiofrecuencia térmica (rizólisis) o pulsada de articulaciones o nervios de columna o periféricos**
- **Infiltraciones articulares y de columna bajo control ecográfico de PRP, Ac Hialurónico, ozono**
- **Tratamiento de protusiones discales con Discogel (eliminamos la protusión)**
- **Vertebroplastia y cifoplastia**
- **Ozonoterapia**
- **Infiltraciones miofasciales con a. locales, corticoides, Botox**
- **Acupuntura y electroacupuntura para el dolor**

UNIDAD DEL DOLOR
Clínica Sagrada Familia
C/ Torras i Pujalt, 11-29
Consultorios CSF: planta 2, despacho 2
Tel. 93 566 12 57
unidaddeldolor@consultoriscsf.com
www.unidaddolor-csf.com
www.clinicasagradafamilia.com

ENERGIA DELS EDIFICIS

Assetjats per les ones electromagnètiques



GLÒRIA VILALTA I GRAU

La societat evoluciona en tots els sentits, i per tant també tecnològicament. I és bo. Però tot té un preu, i a vegades no en som conscients. Busquem la rapidesa, la comoditat, i acabem envoltats de màquines. Ens fan la vida més còmoda, però això no vol dir més saludable.

Internet (o el WIFI) i la telefonia mòbil, per posar un exemple, han permès un accés a la informació i a les persones que tots aprofitem i gaudim. Sota quin preu?

No entraré en la gestió del temps (ens n'havien de treure i ens n'han afegit) ni en les addiccions que aquesta tecnologia ens ha portat, però sí en les seves conseqüències sobre la salut.

Poca gent accepta que una antena de telefonia mòbil estigui al seu terrat. Ningú vol tenir una línia d'alta tensió a prop. Per segons quines proves mèdiques, ens posen una protecció al cos i el metge surt. Quan parlem per mòbil a l'orella, aquesta acaba escalfant-se. Un microones pot escalfar en segons el menjar, i deixa de funcionar si s'obre la porta (!?!).

A vegades no ens fem preguntes perquè preferim no saber. Crec que tant el microones com el mòbil o el WIFI en són exemples clars.

Pel que fa a l'efecte sobre la salut, hi ha molts estudis. En el Bioinitiative Report (<http://www.bioinitiative.org/>), un informe que recull més de 1.500 estudis fets per científics independents, es parla de la radiació electromagnètica provinent de línies d'alta tensió, cablejat elèctric, aplicacions i aparells de butxaca, i de tecnologies sense fils (mòbils i telefonia sense fils, antenes, Wi-Fi, portàtils, routers sense fils, i altres aparells). Els efectes sobre la salut inclouen efectes sobre l'ADN i els gens, la memòria, l'aprenentatge, el comportament, l'atenció, la qualitat del son, càncer i malalties neurològiques com l'Alzheimer. En aquest estudi es demana més protecció front aquestes radiacions. Fins i tot el Parlament Europeu va emetre una resolució en què manifestava interès per aquest informe i demanava adaptar els límits d'exposició a aquests camps, considerant obsolets els límits actuals.

Sovint em ve al cap la comparativa amb el tabac. Al començament era cosa d'uns pocs, després el més estrany era no fumar. I finalment, després de molts anys, estudis i sentències judicials, tothom accepta no només que no és sa, sinó que pot alterar greument la salut.

Quants anys hauran de passar fins que això passi amb l'electrocontaminació? Quin percentatge de la població haurà de patir electrosensibilitat fins que s'accepti que és perjudicial? Tenir WIFI en una escola, en el carrer, a qualsevol botiga i en qualsevol lloc, es considera un avanç, però en altres països europeus ja han començat a actuar i a treure'ls com a mínim de les escoles (a França sense anar més lluny). En altres països es limita i aquí no parem de posar-ne.

Per desgràcia, els interessos econòmics sempre demoren aquests processos. Finalment, nosaltres, individualment i de manera col·lectiva, som els que més podem fer. Posem fil a l'agulla i comencem a prendre consciència de la necessitat de limitar aquests camps artificials. Ens farem un favor a nosaltres i a tots. ■

GLÒRIA VILALTA I GRAU ÉS ENGINYERA DE PROFESSION I METGE DE VOCACIÓ

ARQUITECTURA A SANT GERVASI

Un edifici d'habitatges al carrer Johann Sebastian Bach



JAUME DE OLEZA

Al número 7 del carrer Johann Sebastian Bach, al Turó Parc, es troba un edifici d'habitatges construït el 1960 per l'arquitecte J. A. Coderch. Una edificació aïllada que es separa de les construccions veïnes per mediació d'uns jardins laterals. Un edifici d'habitatges

en el qual Coderch mitjançant un estil compositiu molt personal, uneix l'arquitectura autòctona mediterrània amb una visió molt actual de la modernitat. Són característiques les seves persianes corregudes i les tribunes en tascó a manera de petites terrasses que identifiquen visiblement la seva façana. La relació de l'interior amb l'exterior per mediació de les persianes, és una preocupació constant en la seva obra, i aquí es tradueix d'una forma molt contundent. Els efectes lumínics provocats en el seu interior per l'existència d'aquests elements, proporcionen una atmosfera molt lligada a la tradició mediterrània de llums i ombres. En definitiva actuen com una moderna gelosia per definir l'espai intermedi entre l'exterior i l'interior, i alhora comporta una estratègia compositiva i plàstica que li dona certa identitat a l'edifici. La utilització d'aquest tipus de tancaments corredissos estan molt presents en la seva obra. Els podem observar en molts dels seus habitatges unifamiliars així com a l'edifici de la Barceloneta. Aquest últim és un precursor dels mateixos principis compositius utilitzats però amb menys mitjans econòmics. La distribució dels habitatges, quatre per planta, aporta la novetat de la situació dels ascensors al centre de l'edificació, i d'aquesta manera es redefineix com un element privatiu d'accés individual a cada pis. Quatre ascensors que donen accés directament al rebedor de l'habitatge i dos més de servei per a la utilització compartida.

J. A. Coderch (1913-1984), va ser un gran arquitecte defensor del moviment modern. Membre del Team 10, un grup d'arquitectes creat el 1960 per a l'estudi de l'arquitectura i urbanisme. Més tard, l'any 1965, Coderch va iniciar la seva activitat com a professor a l'Escola Superior d'Arquitectura de Barcelona. La seva particular visió li va servir per arrelar la modernitat amb la tradició popular a la qual tant constructivament com tipològicament, se sentia tan afí. La inquietud de modernitzar l'arquitectura a través de la tradició, el va portar a una reinterpretació de l'arquitectura que avui dia segueix sent molt actual. Coderch va construir entre d'altres, els edificis Trade de Barcelona i la casa del pintor Tàpies al barri del Farró. Aquest edifici va rebre l'any 1960 el Premi FAD. ■

JAUME DE OLEZA ÉS ARQUITECTE, WWW.CONTROLLER.CAT



© Jaume de Oleza

PERSPECTIVA LEGAL

Quan els avis perden el contacte amb els nets



INGRID SUMARROCA

La figura dels avis en la nostra societat té cada cop més pes, ja que són un pilar fonamental de la família. A priori, resulta convenient mantenir la relació entre avis i nés perquè aquest grau de parentiu resulta especialment enriquidor pels nens en el seu creixement, essent un factor favorable per un correcte desenvolupament emocional.

La figura dels avis constitueix un referent essencial en el creixement i maduració dels infants, els aporta un major grau de seguretat emocional, els ajuda a sentir que pertanyen a un grup familiar on se'ls proporciona estima i assistència, els facilita la seva comprensió de l'evolució vital i els permet interioritzar la continuïtat de la vida, aportant la saviesa de l'experiència de les persones d'edat avançada. A més a més, mentre que als pares els correspon en primer terme el deure d'educar els seus fills, els avis poden col·laborar en el procediment educacional dels nés a través de l'estima, el joc i altres recursos.

Però quan es produeix una crisi familiar, en alguns casos, els avis perden el contacte amb els seus nets i han de recórrer als Jutjats per poder aconseguir que els sigui reconegut el dret a continuar relacionant-se amb ells. El Llibre Segon del Codi Civil de Catalunya, en el seu article 236-4.2 expressa "Els fills tenen dret a relacionar-se amb els avis, germans i altres persones properes, i tots aquests tenen també dret a relacionar-se amb els fills. Els progenitors han de facilitar aquestes relacions i només les poden impedir si existeix una justa causa."

El concepte de "justa causa" és un concepte indeterminat i pertoca al Jutjat de valorar les circumstàncies de cada cas per determinar si concorre una justa causa o no, agafant sempre com a punt de referència l'interès superior del menor. S'ha de tenir en compte que el règim de visites a favor dels avis no es limita únicament en l'àmbit d'una crisi de parella sinó que també es pot reclamar quan els progenitors estan junts o quan un d'ells ha mort, fins i tot es pot demanar en contra de la voluntat dels pares.

Igualment s'ha de destacar que és possible en aquelles situacions de divorci en què els cònjuges actuen de comú acord, la previsió en el conveni regulador del divorci d'un règim de visites a favor dels avis. Així ho preveu l'article 233-12.1 del Llibre Segon del Codi Civil de Catalunya que expressa "Si els cònjuges proposen un règim de relacions personals dels seus fills amb els avis i amb els germans majors d'edat que no convisin en la mateixa llar, l'autoritat judicial pot aprovar-ho, prèvia audiència dels interessats i sempre i quan aquests donin el seu consentiment".

Finalment cal expressar que el règim de visites a favor dels avis no és equiparable al que pot tenir el progenitor no custodi, almenys en el que fa referència al seu contingut i a la seva amplitud, perquè el dret de visites dels avis té l'objectiu que el menor continuï relacionant-se amb ells però no té la pretensió de suplir a un progenitor. ■

INGRID SUMARROCA ÉS ADVOCADA DEL GABINET SUMARROCA LEGAL. ADVOCATS



MARTA (Muntaner, 447):
 Família quiosquera. La seva àvia va comprar el quiosc. "És una feina esclava, però m'agrada tant que el temps em vola", confessa. És membre de la junta directiva de l'Associació Professional de Venedors de Premsa. Des d'allà, lluiten per millorar les condicions imposades als quiosquers.



ECEQUIEL (Santaló - Mercat Galvany):
 Quan fer de quiosquer va més enllà. "Ahor vaig estar desbloquejant el telèfon d'algun client, he pujat a alguna casa a actualitzar la TDT...", explica. Si pogués canviar alguna cosa, voldria que els quioscos fossin un punt d'informació de l'Ajuntament.



MANOLITA (Major de Sarrià, 24):
 Amb 81 anys segueix al quiosc amb la seva filla Merxe. Va tenir una embòlia i es va recuperar a força de treballar-hi. "Tot és voluntat, no volia quedar-me en cadira de rodes", afirma. Va aprendre a tornar a signar, feia classes d'escriptura amb la Merxe.

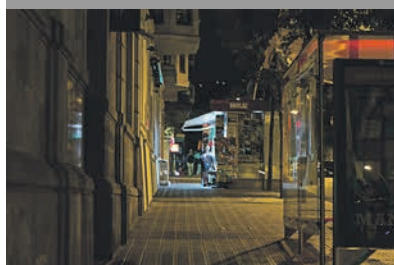


MARIA (Muntaner, 447):
 Una de les quiosqueres més joves de la ciutat. És filla de la Marta i ha crescut al quiosc. "De petita, les cantonades estaven envoltades amb diari i esparadrap perquè no xoqués", descriu. També explica que treballar al carrer és dur i que sovint no es valora. La gent és freda, moltes hores sense poder moure't del lloc, ni parar per menjar, etc.

ELS QUIOSCOS: les històries del paper

ELENA BULET (@elenabulet)

► Trobareu més informació al web d'El Jardí



Els diaris ens expliquen la realitat que ens envolta. Però parlen poc dels quioscos que, en canvi, estan molt presents en el nostre dia a dia. I si ho fan, sovint és per explicar que tanquen. Des d'El Jardí, volem reivindicar el paper i la feina de tots aquells que el fan possible. Persones que s'aixequen de matinada i carreguen paquets i paquets de diaris, perquè puguem llegir les primícies cada dia. Persones que de cada diari guanyen tan sols un 20% i un 2% de cada t-10 venuda. Persones que no fan festa quan nosaltres descansem, però que tenen un gran somriure i una paraula amable sempre que parles amb ells. Per tot això, hem volgut mostrar-vos la seva realitat en imatges.



© Elena Bulet

ANTIGÜEDADES
 SAN FRANCISCO

COMPREM ANTIGUITATS

ESCULTURA - PINTURA - COBERTERIES - JOCS DE CAFÉ - ART RELIGIÓS - ETC.

FEM VALORACIONS PER HERÈNCIES I
 BUIDAR PISOS
 PASSEM A DOMICILI

SERIETAT I PROFESSIONALITAT

932 936 278
 607 268 428

C/ Dos de maig 206, 08013 Barcelona info@antiguedadesenbarcelona.com www.antiguedadesenbarcelona.com



© Martí Bech

Un any de l'1 d'octubre

Tots recordem aquell dia. Aquell dia de por, de dolor, de cops de porra, de sang, de plors, de crits. Aquell dia d'emoció, d'organització, de solidaritat, d'abraçades. Aquell dia que vam veure com d'espectacular pot arribar a ser l'organització dels barris.

SERGI ALEMANY, ELENA BULET, JUANJO COMPAIRÉ,
ROSER DÍAZ, CARME ROCAMORA

Aquell dia que veïns i veïnes que mai abans s'havien dit "hola" pel carrer, dormien plegats en escoles, es protegien, s'agafaven les mans, es cuidaven, jugaven. Aquell dia en què per uns es va cometre una illegalitat flagrant i per altres es va donar una lliçó de democràcia. Aquell dia intens, i dur. No s'havia aconseguit (i avui encara tampoc) una solució política que resolgués una necessitat evident d'una bona part de la societat: poder decidir. La gent va haver de pagar-ho amb cos i ànima. Posant-se en perill. També han pagat les conseqüències els polítics, avui empresonats i exiliats. Polítics que sí, es van saltar les regles de joc, però ho van fer obeïnt a la demanda dels vots que havien rebut per portar a terme un referèndum. Legalitat? Legitimitat?

El Jardí va viure l'1 d'octubre amb intensitat. Els periodistes ens vam desplegar pels diferents col·legis del districte. El dolor quan estàvem fotografiant i enregistrant cops contra els veïns i veïnes que s'aplegaven de manera pacífica davant els centres de votació ens va acompanyar i encara avui ens acompanya. Però també ens va acompanyar veure un Sarrià – Sant Gervasi unit, amb persones de totes edats, de diverses ideologies i partits, homes i dones. Agafats de la mà. Herois anònims que es van entregar a la causa. Persones pacífiques que protegien les urnes. Aquell dia vam veure els barris com mai els havíem vist abans. Gaudiu d'aquests textos. Els han recopil·lat els redactors d'El Jardí amb sensibilitat i cura. Cal recordar per no oblidar. ■

► [Trobareu els articles
sencers al web:
"Un any de l'1-O"](#)

Fotografia
superior: veïns
davant l'Escola
Augusta

Com van arribar les urnes a Infant Jesús?

TRUCADA - CONFETI - COTXE -
CORDILL - CULLERA

Aquesta seqüència de paraules resumeix com van entrar les urnes a l'Infant Jesús. El diumenge anterior a l'1 d'octubre, una veu anònima el va convidar a fer d'interventor a les votacions. El dimarts va anar a una reunió per conèixer la seva funció. El divendres una veu anònima, una altra vegada per telèfon, li va donar noves instruccions. "¿El diumenge tens una festa d'aniversari?", li va preguntar. Ell ho va entendre de seguida i va córrer a buscar "el confeti". Eren les urnes. Les va recollir amb el seu cotxe, amb més por que seguretat, i les va amagar en el seu pàrquing fins disabte. De matinada, va passar un cordill per cada un dels tres paquets que embolicats amb bosses d'escombraries negres contenien les sis urnes. A l'altre extrem, hi va subjectar un objecte de pes. Aleshores, amb l'ajuda de dues persones de dins, va llençar els paquets per damunt la tanca del carrer Avenir. Les urnes estaven dins. ■

Des dels ulls dels infants

Com van viure el referèndum els infants? Com els ho expliquen els pares? Parlem amb un grup de nens entre 7 i 10 anys de l'escola Nausica per saber les seves vivències.

"Vam veure pelis i vam menjar pizza", explica un. "Vam buscar un lloc per amagar-nos si venien els policies", apunta l'altre. L'escola es va transformar, "va ser com una casa", diuen. Alguns alumnes de primària retornaven al passat la vigília de l'1-O i van dormir en aules de preescolar. Per ells va ser "divertit, perquè hi havia tots els amics".

Acompanyant els infants trobem les mares i pares, que fan una feina didàctica molt important. Intenten que no es percebi qualsevol cos policial com a dolent. "Per mi el més important era mantenir els nens lluny de tot aquest tipus d'imatges de violència", explicava una mare. Els nens els preguntaven "¿estos son los polis buenos o los malos?". "Cal explicar que hi ha diverses maneres de pensar, reaccionar, que hi ha ordres justes i injustes, que cal dialogar... Que de vegades el poder i la força fa mal i que quan ells la tinguin que no trepitgin als altres", aclareix una altra. Ara bé, les imatges policials van impactar a totes les edats. Dies després, en una manifestació, tres infants jugaven a "polis i urnes". "Ara jo pico, jo vull ser l'urna, jo me l'emporto, jo pego... Va ser molt fort", relata una. ■

LA VEU DEL VEÍ

TONI: “Hem despertat, tenim la raó i la força. Ara la por la tenen ells. Estem a un pas de la victòria”

Ha passat un any, un any en què hem perdut la innocència i hem pres consciència del nostre poder i de la nostra capacitat d'autoorganització. L'1-O la gent, amb esforç desinteressat, voluntat incansable i una generositat immensa, et feia creure en l'ésser humà. Grans i joves. Dones i homes. Infants innocents. Innocents com nosaltres, que pensàvem que l'Estat ens considerava ciutadans seus, que era demòcrata i que s'asseuria a negociar. Que ingenus! I el dia avança. Arriben notícies de la brutalitat de la policia, hereva en massa coses del franquisme. Som pacífics, només reivindicuem el dret a ser un poble adult i que se'ns escolti. Hem despertat, tenim la raó i la força. Ara la por la tenen ells. Estem a un pas de la victòria. ■

DIANA: “La por es va convertir en abraçades i agafades de mans”

Emocionada. És com vaig acabar l'1-O. El que vam viure al Centre Cívic de Sarrià va ser únic, igual que a la resta de les escoles obertes aquell dia. Aquell neguit que havíem sentit, que corria per l'aire, va començar a tenir nom, forma i sentit. L'Escola Dolors Monserdà estava rodejada de policia. Més tard, l'Escola Orlandai. La por corria per les xarxes, a les converses i les cares de la gent. Però cada vegada érem més, més organitzades. La gent estava disposada a defensar el dret a decidir. I la por es va convertir en abraçades i agafades de mans. La violència i la guerra van coexistir amb la nostra pau. Dos dies després organitzàvem la vaga general. Avui segueixo confosa dins aquest moviment, segueixo no sentint-me representada a les institucions. ■

► Trobareu les opinions senceres dels veïns al web: “Un any de l'1-O”

A sota a l'esquerra: confiscament d'urnes al Departament d'Ensenyament; al centre, una dona ferida per les càrregues policials a l'Escola Infant Jesús; a la dreta els Mossos a l'Espai Putxet notifiquen que els assistents estan cometent un acte il·legal

POL: “Vaig votar encara que no sóc independentista”

L'1 d'octubre vaig votar perquè encara que no soc independentista, tothom hauria de tenir dret a votar. Tot i això, no comparteixo com va gestionar el govern català la situació, desobeint unes lleis que s'han de complir. Hauria estat millor si s'hagués fet de forma legal, tenint el vistiplau del govern espanyol, tot i que per arribar a aquesta situació haguéssim tardat cent anys. A casa ho vaig viure amb tensió. La meua família no va votar perquè el referèndum era il·legal, tot i que la meua mare deia que no seria tan mala idea que votéssim tots els del no, ja que així es demostraria que a Catalunya hi ha més unionistes que separatistes. Per altra banda, considero que les càrregues policials van ser excessives però hi ha la sospita que algunes persones feien veure que estaven més ferides del que estaven. ■

MARTA: “Vaig veure gent fent cua per votar i policia pacífica vetllant per la seguretat dels ciutadans”

Si l'1 d'octubre vaig decidir no votar és perquè no em va semblar bé que el Govern de Catalunya se saltés totes les lleis imposant el seu criteri proindependència, sabent que son molts els catalans que no volen separar-se d'Espanya. L'1-O vaig anar a passejar per Sant Gervasi i no vaig veure cap baralla als col·legis. L'únic que vaig veure va ser gent fent cua per votar i policia nacional i autonòmica pacífica a les portes dels col·legis, que vetllaven per la seguretat dels ciutadans. Va ser un dia gris perquè evoca la fractura social. Uns moments molt dolorosos pels que estimem Espanya, Catalunya i Barcelona i que l'únic que volem és viure en pau rodejats de les persones que estimem. Aquest problema ha de solucionar-se parlant i cedint tots una mica, mai utilitzant la força. ■



© Martí Bech



© Carme Rocamora



© Juanjo Compañé

La filla d'un guàrdia urbà, presidenta de mesa

L'Àlicia és filla d'un “guàrdia urbà franquista i maltractador”. Després del que va viure a casa quan era petita, res del que va fer la policia l'1 d'octubre la sorprenen en absolut. “El que feien contra la gent, per mi era normal. Si aquesta gent ho fa a casa, com no ho farà contra algú que no coneixen?” L'Àlicia i el seu fill Ivan van ser presidents de mesa l'1-O, a l'Agència de Residus de Catalunya. Fanàtica de descarregar-se arxius amb el *Torrent*, l'Àlicia va ajudar

a solucionar els problemes de connexió d'aquell dia amb el wifi i només a la seva taula va registrar al llarg del dia 1.009 vots. Recorda que feia broma amb els companys i els deia que havien d'anar de pressa “com a la caixa d'un supermercat” recollint els vots, per si arribava la policia. “Cap a les deu del matí va córrer la veu que venien (la policia) i en aquell moment em vaig sentir com una puta delinqüent”. Baixant amb les urnes per unes escales vaig dir als meus companys: “però què collons estem fent? Nosaltres no hem fet res dolent”. Finalment, no va aparèixer la policia. El seu fill gran es declara espanyol i després català però l'1 d'octubre va anar a votar i va votar que sí. Considera una aberració “el que ens estan fent als catalans des del 20 de setembre.” ■

Els CDRs del districte van organitzar actes el passat 30 de setembre per commemorar l'1-O. Als diversos centres electorals del districte es van realitzar xocolatades, lectures, tallers o exposicions durant el matí. També es va preparar un mural per a cada centre i un llibre de visites. A la tarda (foto), les veïnes i veïns van manifestar-se a la cercavila, tot deixant clavells a les escoles on va haver-hi ferits



© Elena Bulet

Festa Major de Sarrià

Els carrers de Sarrià s'han omplert de llum i joia durant aquesta Festa Major. La Comissió de Festes del Roser ha sabut fer un programa complet, ple d'activitats per petits i grans. Fem un recull d'algunes d'elles.

JUANJO COMPAIRÉ, CARME ROCAMORA, ALBA GUIU

Cercavila

Dissabte 29 de setembre a la tarda ha tingut lloc la tradicional cercavila. Hi han participat les colles de tabalers, geganters, bastoners i pastorets del barri. Com a convidats, hem tingut els grallers de Vilafranca. Destaca la participació de moltes de les escoles del districte: Orlandai, Costa i Llobera, Antàrtida, Traç, Dolors Monserdà i Escoles Pies. També hi ha participat el Centro Asturiano (amb les seves gaites) i el Centre Excursionista Els Blaus. La Laieta (encara embarassada, perquè sortia de comptes el dia després) i el Gervasi, ambdós portats per la colla gegantera de Sarrià, presidien el seguici.

La Joana, nova component de la colla gegantera

El matí del diumenge 30 de setembre la Laieta va sortir de comptes i ha donat a llum a una nova geganta, la Joana. El naixement era sonat, perquè coincidí amb el 25è aniversari de la colla gegantera de Sarrià. A l'acte del natalici i del bateig han assistit parents i amistats geganteres de tota Catalunya. En total, unes 15 colles. La festorra, farcida de música i ball, ha començat a les 10 del matí, amb la plantada de gegants. ■



© Lluís Morera

42è Concurs de paelles

El 30 de setembre ha estat el torn del tradicional concurs de paelles de Sarrià. Com sempre, amb una participació notable, petits i grans han gaudit d'un dia assolat i de paelles boníssimes realitzades pels participants. Una vegada més, Sarrià ha mostrat un fort teixit associatiu i veïnal en plena Festa Major. El dia ha continuat amb el tradicional "Fes-te els balcons" i la cantada intergeneracional a la plaça de la Vila. En aquesta última, com també en el concurs de paelles, ha estat recurrent el reclam per part de veïns i veïnes de la biblioteca de Sarrià. De fet, aprofitant la visita de l'alcadessa Ada Colau al concurs de paelles, des de l'Associació de Veïns de Sarrià i des del veïnat han aprofitat per parlar amb ella temàtiques com el Porta a Porta i la biblioteca.

Sarrià torna a tenir castellers

La vila de Sarrià torna a tenir colla pròpia de castellers. A la plaça de Sant Jaume durant les festes de la Mercè, els nostres castellers es van guanyar el dret a lluir camisa pròpia com a colla consolidada. I ara s'han presentat com a tals a la Festa Major de Sarrià, el matí del dissabte 6 d'octubre. La jornada castellera ha començat amb una rua de les tres colles presents: els castellers de Rubí, els de Barcelona i els de Sarrià. Les altres dues colles han actuat, doncs, com a "padrines". La rua des de la plaça de Sarrià ha confluït a la plaça del Consell de la Vila, on s'ha desenvolupat la jornada. Després que les 3 colles fessin els pilars d'entrada, es va



© Lluís Morera

fer entrega d'una camisa de la colla de Sarrià, de color vi amb una petxina brodada a l'esquena, al regidor president del districte, Jordi Martí, que ha respost breument agraint el gest que, ha dit, "restarà sempre en la memòria". Els castellers de Sarrià recuperen, doncs, el color de camisa de l'antiga colla, afegint-hi el detall de la petxina, símbol sarrianenc per excel·lència.

De l'Índia a Sarrià: Holi Festival

Per primer cop la comissió de Festes del Roser ha organitzat un Holi Festival, que es va celebrar el dissabte 6 d'octubre al Centre Cívic de Sarrià. L'esdeveniment va ser inaugurat amb les paraules d'un dels membres de la comissió: "La norma d'aquesta festa es que ningú pot quedar blanc" deia. Paraules que la gent va complir al peu de la lletra. L'ambient era molt festiu i familiar: pares, fills, avis... tots ells van quedar de coloraines. A poc a poc la pista es tenyia de mil colors. Els organitzadors van voler fer un esclat multitudinari que va resultar un èxit. La festa va estar acompanyada de música i d'una barra pel vermut. Fet que va aportar més festivitat a l'ambient. ■

Les activitats de la Comissió de Festes Alternatives de Sarrià

Un any més la CFAS ha organitzat una setmana plena d'activitats al marge de la Comissió de Festes del Roser

BERNAT JULIÀ (@_BerNius)

Per 17è any consecutiu CFAS ha omplert els carrers de Sarrià de vida i de reivindicació. Amb el lema: "Ni cremades ni vençudes", en clara referència a la crema de l'Ateneu per part de grups d'extrema dreta, han volgut deixar clar que amb Ateneu o sense CFAS i la resta d'entitats membres de l'Ateneu (El Bastó, Arran Sarrià i AEIG Sant Ignasi) seguiran fent activitats als carrers del barri. El ja tradicional concert del primer divendres va omplir la plaça de Ciri Pellicer al ritme de sons celtes amb els Pony Pisador que va fer ballar joves i grans, així com el grup de versions Robin's Secret i la PD Partisana.

Dissabte, per tercer cop en dos anys, van omplir durant tota la tarda de dissabte fins a mitja nit el parc de Joan Raventós al so de ritmes jamaicans com el reggae amb el "Sarrià Rise Up! Vol. II" amb el suport de les taules de so i els altaveus de Rebelmadiac.

La part més reivindicativa va arribar amb els actes de dimarts i dijous. Dimarts vam riure amb l'Ana Polo i el seu humor feminista alhora que van visibilitzar molts 'tics' masclistes que seguim reproduint dia a dia, i dijous vam conèixer de més a prop diferents casos de repressió com l'Adri d'Esplugues, exiliat des de fa mesos per estar acusat de terrorisme per haver participat al CDR del seu poble; el cas de 'La Pública a Judici', de repressió sobre un grup d'estudiants per demanar la rebaixa de les taxes universitàries; i finalment de la Xarxa Anti-repressió de Familiars de Detingudes que va posar sobre la taula, també, la feina que fan les familiars (mares i pares la majoria) de les joves represaliades del nostre país.

El Vè Concurs de Vòlei Plaça de divendres 5 i la ja clàssica 'nit de PD's' de dissabte 6 van tancar una setmana en la que tampoc van faltar els àpats populars: si el concert del divendres anava precedit d'un sopar vegetarià i ecològic a càrrec de Barrinar.cat, dimecres va haver-hi el sopar de germanor i dissabte el dinar popular a càrrec de la cooperativa Germinal del Farró. ■



© Juanjo Compañé

© Lluís Morera



A sobre, el consultori del doctor Enrique Roldán. A la dreta, el doctor al seu despatx. A Sota, d'esquerra a dreta, els doctors Cinto Raventós, Josep Soler-Roig i Lluís Roldán, tres metges cirurgians de l'Hospital de Sant Pau i col·laboradors a la Clínica Soler-Roig, cap el 1962. [Família Soler-Roig]



La família Roldán, metges per vocació

Enrique Roldán del Castillo va néixer l'any 1963 a Sant Gervasi i va viure els primers mesos de la seva vida al carrer Copèrnic, per traslladar-se després al carrer Balmes, on segueixen vivint els seus pares, el doctor Luis Roldán i la seva esposa, Mari Fita del Castillo

FOTOGRAFIES DE JAVIER SARDÀ
TEXT DE JAVIER SARDÀ I JESÚS MESTRE

L'avi, Enrique Roldán Prieto, catedràtic d'institut en l'especialitat de literatura a Zamora, va canalitzar al seu fill Luis cap als estudis d'arquitectura, però després del primer any de carrera, es va apuntar a medicina, on va aconseguir 32 matrícules d'honor en medicina i cirurgia, a la universitat de Salamanca.

Quan Luis Roldán ja era metge, va tractar a Zamora a un pacient procedent de Barcelona qui, en adonar-se i experimentar les seves aptituds, li va recomanar desplaçar-se a Barcelona, on podria conèixer el món de la cirurgia al més alt nivell d'Espanya.

A Barcelona, Luis Roldán va treballar a l'Hospital de Sant Pau, a l'Hospital de la Vall d'Hebron i destaca la col·laboració, al costat del doctor Josep Soler Roig (que també va ser cap de servei de l'Hospital de Sant Pau) i el doctor Angel-Santos Palazzi Duarte, a l'edifici del carrer Freixa a la cantonada amb Vallmajor, un edifici singular construït

per l'arquitecte Francesc Mitjans i que actualment s'ha reconvertit en habitatges i despatxos.

El prestigi de Luis Roldán com a cirurgià va augmentar molt en el sector i, a la Clínica Soler-Roig, va tractar moltes persones de renom, com ara l'actriu Rita Hayworth, els artistes Salvador Dalí i Pablo Picasso o el doctor Antoni Puigvert entre moltes altres com els Armengol, del restaurant Hidalgo del carrer Balmes, del mateix edifici on vivia la família. Els seus darrers anys com a metge en actiu també va treballar al Centre Mèdic Teknon, al carrer de Vilana.

La continuïtat de la saga familiar

Els dos fills de Luis Roldán, Luis i Enrique, han heretat la seva dedicació a les persones, molt arrelada a la família. Com recorda Enrique, des que té ús de raó, els caps de setmana, s'aixecaven, es desdijunaven junts i passaven a visitar els pacients que tractava el pare a l'Hospital de la Vall d'Hebron, a la Clínica Soler Roig o a la Teknon.



Fotografia: autor desconegut

Enrique, seguint la tradició familiar, va estudiar medicina a la universitat de Salamanca, però va acabar la seva llicenciatura a Barcelona. També és un metge per vocació i cirurgia, i treballa al Centre Mèdic Teknon. El seu despatx privat com a cirurgià és al costat del del doctor Manel Bardají Bofill, i sempre està predisposat a intervenir en les urgències mèdiques del Centre, on es valora molt la seva predisposició a ajudar a qui ho necessita. Tot això gràcies als seus coneixements tècnics i humans, adquirits, sobretot, al costat d'una eminència reconeguda pels seus coneixements, amics i pacients: el pare, el doctor Luis Roldán.

En el seu treball diari, el pacient arriba amb problemes que no comprèn ni controla. El tracte i el diàleg entre pacient i metge és la part més important per diagnosticar i decidir les proves a realitzar que confirmen un bon diagnòstic.

Així de simple i complex és el treball d'Enrique Roldán del Castillo, fill del barri de Sant Gervasi i que segueix vivint i treballant al barri. ■

MONESTIR DE SANT CUGAT

TURIS TREN

BITLLET + ACTIVITAT

MNACTEC DE TERRASSA

TURIS TREN

Tot a punt?

Informació, reserves i venda de bitllets combinats a les màquines expenedores de les estacions d'FGC o a reserves@turistren.cat

+100 *propostes a escollir* **sortim!**



© Ma Josep Tort

Els jardins de Joan Vinyoli

Aquests singulars jardins, situats entre els carrers Manel Girona, Francesc Carbonell i el passeig Joan Bosco, estan dedicats a l'il·lustre poeta català, Joan Vinyoli i Pladevall (1914-1984), veí de les Tres Torres. Es van construir a la dècada dels anys noranta amb la finalitat de dignificar l'hostil entorn urbà —situat al llinar del nus viari de la plaça Prat de la Riba— i mitigar el soroll produït per la gran densitat de trànsit que hi circula.

M. JOSEP TORT

Els jardins estan situats sobre un gran pàrquing soterrat i al costat d'un grup d'habitatges d'obra vista projectats per l'arquitecte Josep Antoni Coderch (1913-1984). El conjunt residencial s'anomena Les Cotxeres, en memòria de les antigues instal·lacions industrials que es van habilitar en aquest indret, en arribar el tramvia a Sarrià l'any 1879. Cotxeres i tallers de construcció i manteniment de tramvies, un motor econòmic que va donar feina a un munt de sarrianencs.

Els jardins de Joan Vinyoli tenen una superfície de 6.453 m² i ocupen tota l'amplada de mançana que confronta amb el passeig Joan Bosco. Són uns jardins oberts, sense tancaments, amb un camí de sauló que els travessa longitudinalment de punta a punta, que s'ha convertit en el pas més freqüentat pels veïns i vianants de la zona.

El projecte d'enjardinament es va centrar en la creació d'un mur vegetal prou elevat que permetés ocultar els carrers adjacents i aïllar-los del caos viari. Es va optar per construir dos talussos en forma de duna, disposats en paral·lel al Passeig Joan Bosco, sobre els quals s'hi van plantar rengleres d'arbres d'alçada i ràpid creixement com els pollancre (*Populus nigra*) i les tipuanes (*Tipuana tipu*).

Alguns pollancre s'han substituït per sapindals (*Koelreuteria paniculata*), un arbre originari del sud-est asiàtic, popularment anomenat arbre dels fanalets pels seus característics fruits capsulars, translúcids i molt decoratius. Quan maduren van canviant del color verd al vermell i al marró fosc. És un arbre caducifoli, de creixement lent i molt resistent a la contaminació i altres flagels.

El camí de sauló que serpenteja al costat de les dunes ofereix interessants vistes del jardí i, tanmateix, des del corriol que han solcat els passejants per sobre la cresta de les dunes, la mirada sobre el conjunt revela noves perspectives.

Al costat de l'àrea infantil trobem un conjunt de lledoners en línia i més avall es dibuixen un seguit de tanques retallades de canyes de bambú que marquen la divisòria amb el grup d'edificis d'en Coderch. Una única palmera canària (*Phoenix canariensis*) força esponerosa, destaca al costat del camí.

Commemorant el centenari d'en Joan Vinyoli, el 14 de juny de 2014 es va procedir a la plantació de dues noves espècies d'arbres: un garrofer (*Ceratonia siliqua*) i una alzina surera (*Quercus suber*) cedits respectivament pels ajuntaments de Begur i Santa Coloma de Farners, dos municipis de referència en la vida del poeta. Els arbres semblen ben arrelats, però són menuts i els manca fortaleza.

La plaça de Prat de la Riba i una figuera centenària

Un altre element a destacar és la plaça de Prat de la Riba situada al bell mig del nus viari de Mitre i la ronda del Mig. És una rotonda ovalada, inaccessible als vianants, que segueix un disseny semblant als jardins de Joan Vinyoli. Dues suaus elevacions separades per una passera transitable, contenen un conjunt d'àlbers (*Populus alba*) disposats en línia. L'àlber és un tipus de pollancre inconfusible. Té una escorça blanca, esquitxada per menuts ressals romboidals i al revers de les fulles, un borrisol blanquinós espurneja com la plata segons la incidència de la llum i la brisa.

Molt a prop podem anar a veure dos arbres singulars excepcionals. La figuera del carrer Numància i el lledoner del carrer Manel Girona/ Benet Mateu.

La figuera centenària (*Ficus carica*) del carrer Numància, pertany al barri de les Corts i viu en un jardí privat davant de grans edificis residencials. És el viu testimoni del passat agrícola d'aquests terrenys que antigament pertanyien al mas de can Batllori. L'arbre és molt vell, ple de bonyes i amb el tronc esberlat longitudinalment, però malgrat tot, manté una capçada esponerosa. La figuera és un dels arbres emblemàtics de la flora mediterrània. S'ha conreat des de fa centúries pels seus melosos fruits vermells.

El lledoner de can Miralles està situat darrere el portal modernista projectat per en Gaudí, en la confluència dels carrers Manel Girona i Benet Mateu. Està catalogat com arbre d'interès local. Té un tronc molt robust de 3,29 m de perímetre que es bifurca gairebé des de la base en tres immenses branques que arriben per sobre de la setena planta de l'edifici del costat. Un gegant arbori digne de veure. ■

1. Camins, tipuanes i palmera canària
2. Àrea infantil amb el petit garrofer al fons i línies de tipuanes
3. Escultura de bronze d'Antoni Gaudí amb les cases de l'arquitecte Coderch
4. Jardins de la plaça de Prat de la Riba
5. Figuera de can Batllori (carrer Numància, 93)

CONEIXEM ELS OCELLS



La gralla

ENRIC CAPDEVILA

La gralla (*Corvus monedula*) és un petit còrvid típic de planes obertes i secans que també acostuma a nidificar a grans àrees urbanes; a Barcelona hi crien unes 100 parelles en forats de les edificacions del centre de la ciutat, però se la pot veure a parcs i jardins de tota la ciutat. S'assembla al corb (*Corvus corax*) també present a la ciutat, però és molt més petita, fa 33 cm de llargada i 70 cm d'envergadura. Té tot el plomatge de color negre, llevat del cap i costats que són grisos. Té el bec curt. És un ocell omnívor; durant l'època de reproducció és principalment carnívora, obtenint la proteïna de petits insectes i d'ous i polls d'altres ocells com la tórtora turca, i la resta de l'any s'alimenta de cereals, fruites i llegums. És un ocell sociable i sorollós, gregari, formant colònies i cercant l'aliment en grup. Fa un crit característic "kiàah-kiàaahh" i el seu so estrident ha donat nom a l'instrument musical de vent.

Dita: *Quan la gralla alça el vol,
el temps remou.*



Fotografia d'autor desconegut



© Javier Sardá - www.fotosarda.com

La plaça de Vallvidrera

FOTOGRAFIA DE JAVIER SARDÁ

TEXT DE JESÚS MESTRE

Fotografia de la plaça de Vallvidrera a principi dels anys seixanta, tal com testimonien models d'automòbil com els Seat 1500 o 600. La imatge evoca els darrers anys en què Vallvidrera encara era un destí d'estiu de barcelonins, amb torres com la que es veu a la fotografia antiga o l'edifici que havia estat l'Hotel Sant Jordi,

a l'esquerra, i que, avui, han desaparegut. També s'hi veuen les escales, construïdes pocs anys abans, que comuniquen aquesta plaça amb la de Pep Ventura, on hi ha l'estació del funicular.

La fotografia actual mostra alguns elements de continuïtat: el restaurant Can Trampa segueix presidint la part nord de la plaça, i a l'altre costat de la carretera de Sant Cugat, el "colmado" Crespo s'ha convertit en una

verduleria. Però aquestes poques cases tradicionals semblen haver quedat enfonsades sota la presència de grans edificis construïts aquestes darreres dècades.

Així i tot, el principal canvi són els arbres: els arbres dels anys seixanta, pins i alzines, s'han convertit en grans arbres en l'actualitat, i donen un aspecte molt diferent a la plaça vista des d'aquest punt de la carretera de Sarrià a Vallvidrera. ■

COLUMNA VERTEBRAL



INSTITUTO DE
TRAUMATOLOGÍA
BARCELONA

DOLOR CRÓNICO CERVICAL Y LUMBAR

Las lesiones de columna: lumbalgias, hernias de disco lumbar y cervical y la artrosis de toda la columna es padecida por el 80% mundial en algún momento de su vida.

La administración de EUA de la salud (FDA) tiene en los problemas de columna, el mayor gasto de la sanidad después del cáncer.

En España y Europa en general el problema laboral de bajas y incapacidades por lesiones de columna es un grave problema económica y social.

El paciente que sufre dolores y lesiones en columna no sólo padece dolor sino disminución continua de calidad de vida.

Desde hace diez años estos problemas son muy bien atendidos y mejorados en el aspecto funcional y de dolor por tratamientos mínimamente invasivos, que evitan la cirugía, sin necesidad de baja laboral o de fracaso quirúrgico.

Dr. KIRCHNER y EQUIPO

TRATAMIENTOS

- ✦ ARTROSIS
- ✦ COLUMNA CERVICAL Y LUMBAR
- ✦ HERNIAS DISCALES
- ✦ PROTUSIONES Y LESIONES DISCALES
- ✦ SÍNDROME DEL PIRAMIDAL
- ✦ CIÁTICA Y LUMBO CIÁTICA
- ✦ TRATAMIENTOS MINIMAMENTE INVASIVOS
- ✦ RIZZOLISIS
- ✦ FACTORES DE CRECIMIENTO (PRGF)
- ✦ OZONOTERAPIA Y COLÁGENO
- ✦ LATIGAZO CERVICAL Y CONTRACTURAS

CLINICA SAGRADA FAMILIA

C/ Torras i Pujalt, 1 - BARCELONA

administracion@gabinetmedicmaresme.com

PEDIR CITA: 93 790 63 47

www.agrupacionmedica.com

SANG A SANT GERVASI

Jordi Quer

Me la porta fluixa el que creguís (26)

El Porxas em confirmà que la trobada pendent seria a la Comissaria dels Mossos de Sant Gervasi, a la Bonanova. "Com més aviat vinguis, millor", reblava el seu missatge.

Vaig sortir de La Taberna dels 11 i, sota un sol de justícia, vaig resseguir Via Augusta fins a Mitre. Des d'aquí, vaig travessar el barri calm de les Tres Torres i vaig arribar al Passeig de la Bonanova. Vaig caminar-hi contemplant els plàtans esponerosos que s'hi abocaven i vaig enfil·lar l'radier, una via completament residencial, esquitxada d'escoles d'elit, clíniques i torres enjardinades. La comissaria dels Mossos era en un antic casalot d'aire lleugerament modernista.

Porxas em rebé amb un rictus circumspecte i em feu passar a una sala que semblava per als interrogatoris.

—Em vols interrogar?

—Mira, Sasplugues, no et facis el bromista —digué llançant un diari sobre la taula—. Va, què és això?

Era un exemplar del periòdic que publicava l'exclusiva de les txeques.

—Jo què sé...

—No et facis l'espavilat. He investigat els periodistes que han escrit el reportatge i un d'ells és col·lega de la teva amigueta.

—No sé de qui em parles.

—Et sona Kim Rubio?

—No el conec ni m'interessa. A més, jo no sóc responsable dels actes de la Lídia.

—No em vinguis amb hòsties! —exclamà Porxas—. Et vaig avisar. Tot Barcelona parla del mateix. Això és el que volen els assassins...

—Coneixes prou bé que m'estic trencant les banyes per caçar-los.

—I què has aconseguit?

—Doncs que avui no tinguis un nou cadàver sobre la taula.

—Molt bé, i què més? —preguntà seient davant meu.

—Ja ho saps, cal pentinar Sant Gervasi a la recerca de la "nova" txeça...

—He compartit la hipòtesi de la reconstrucció amb el meu equip i amb experts. Tots ells l'han refutat per inversemblant i dubtosament eficaç.

—Experts?

—Sí, especialistes en txeques.

—I es pot saber el seu nom?

—Juli Henares, un historiador que ha investigat el tema, i Pere G. Romer, un arquitecte que va recrear una txeça.

—Conec Henares, té un llibre sobre l'assumpte, però Romer...

—Fa uns anys, en una exposició, va reconstruir la cel·la psicodèlica de Vallmajor.

—Una mena de performance?

—Exacte —assentí Porxas—. El seu objectiu era denunciar l'ús fraudulent de l'art.

—Suposem que tenen raó i vaig errat. Aleshores, com s'expliquen les morts?

—Els informes forenses diuen que les dues primeres víctimes, Ona Puigdemí i Guillem Martinelli, van

morir per extenuació. La tercera, Karme Sánchez, per un cop de calor.

—M'estàs dient que passes de la meua tesi quan sembla que Sánchez va morir en una cel·la del tipus enquitranada?

—Henares i Romer estan convençuts que, si s'haguessin reconstruït la cel·la que comentes, la psicodèlica o l'armari, no s'aconseguirien efectes letals —argumentà Porxas—. A més, hi ha un element nou: la darrera víctima va ser violada. Això dóna llum a la investigació dels dos primers casos. Les marques del cos van estar produïdes,

l'estàs fotent per tots costats. L'agent nostre que vigila La Terrassa va fixar-se en un individu que, de sobte, venia cada dia a jugar a escacs i resulta que treballa amb la Núria Rovira i que avui t'hi has reunit al seu centre gastronòmic...

—No és just que qüestions personals interfereixin el cas.

—La vida és una qüestió personal —afegí tirant-me un sobre amb els meus honoraris—. Fot el camp d'aquí!

Vaig sortir de la comissaria pensant que el Porxas era un imbècil i que ja s'ho faria. Però, a poc a poc, mentre baixava cap al despatx, es despertà la ferida que l'acomiadament havia provocat en el meu amor propi.

En arribar a l'oficina, vaig postrar-me al divan en un estat de decaïment aguditzat per les informacions contradictòries que havia rebut de la Lídia i que assenyalaven que la noia no era aigua clara. Qui era Kim Rubio? Era el mateix amb qui havia parlat a La Terrassa? Me l'estava jugant?

Vaig encendre la tele. La majoria de cadenes, fins i tot els reality shows més infectes, bullien del tema de les txeques. Al 324 hi feien una tertúlia monogràfica on, entre els opinadors habituals, hi participaven els "txecòlegs" Juli Henares i Pere G. Romer. Tots dos estaven exultants de tenir el seu moment de glòria televisiva i poder abocar totes les seves dèries sobre la qüestió.

Si Romer era un artista i tot el que deia entrava en el terreny de la crítica cultural (l'home feia una esmena gene-

ral de l'art del segle xx amb el pretext de les txeques), Henares, en canvi, pretenia assentar càtedra. D'una hora lluny, tanmateix, es veia que era un historiador aficionat, una percepció que ja havia tingut quan la Lídia localitzà el seu llibre dedicat a les presons de la República, i que es trobava ancorat en posicions ultramuntanes. Això darrer es palesava especialment quan maldava per posar la violència en zona republicana per damunt de la que es produí al bàndol franquista.

Vaig observar el manuscrit de la Lídia, que es trobava sobre la taula, dubtant de si corregir-lo o no. L'atracció que em suscitava superà la mandra i, després d'apagar la tele, vaig començar a treballar-lo. Si en altres ocasions el fet de corregir em relaxava i em feia oblidar les misèries, en aquest cas l'efecte fou el contrari. Tan bon punt vaig submergir-me en el seu text vaig trobar-la a faltar i, a pesar dels dubtes que em generava la seva actitud rocambolesca, vaig anhelar de veure-la.

En el meu ésser es començava a produir aquell fenomen primigeni i absurd de l'enamorament en què passes de no amoïnar-te de res a pensar insistentment en una dona, que, per més inri, era l'autora del llibre que tenia entre les mans. Que això m'ocorregués era un despropòsit en tota regla, entre altres motius, perquè la Lídia tenia parella, Marc Coderola. La noia, de fet, no disposava de mòbil i l'única manera de contactar-hi era a través d'ell, un individu que feia tota la pinta d'estar folrat de diners i que de ben segur la mantenia. ■



Il·lustració: Gràcia Farràs

probablement, per algun tipus de corretja amb la qual van infringir-los una tortura sexual.

—Així, doncs, ens trobem davant d'uns maníacs?

—Aquesta és la principal línia d'investigació que estem seguint ara per ara. El perfil de violador i assassí en sèrie que immobilitza les seves víctimes amb ginyos característics del sado i es dedica a vexar-les fins a causar-los la mort després d'una lenta agonia.

—I les txeques?

—Henares creu que els assassins les utilitzen simplement com a propaganda, per despistar del motiu veritable de les seves atrocitats.

—I en què es basa per arribar a aquesta conclusió?

—En detalls com el quadre de Miró deixat a la segona víctima. Miró, que no té res a veure amb els artistes abstractes que influeixen en el disseny de les txeques...

—Crec que aquest paio no hi toca i està absolutament equivocat.

—Me la porta fluixa el que creguís.

—Ah sí?

—Sí —manifestà Porxas amb rotunditat—, estàs despatxat.

—Com?!

—El que sents. Aquest cas et va gran. Deixa que se n'encarreguin professionals i dedica't a les correccions.

—No fotis, comissari! És per la filtració als mitjans? Com saps que ha estat la Lídia i no algú del teu equip?

—Sasplugues, no insultis la meua intel·ligència. Me

EL LLIBRE DEL VEÍ

Al Jardí amb... Els germans Picó

“LA FESTA DELS 80 ÉS UNA FESTA MAJOR”

SANDRA PALAU

Un dia m'agradaria explicar-te què passa un cop al mes a Sant Gervasi... I és que quan es fa de nit la nostàlgia dels 80 abraça els carrers del barri. I els veïns, eufòrics, dibuixen un somriure recordant la cançó que encapçala la banda sonora de les seves vides... I això no és tot. Abans de l'Hora Bruixa s'apropen a l'emble-màtica sala de Luz de Gas. Un cop dins, estàs perduda, atrapada... La música et seduirà tots els sentits, l'escenari se't farà petit improvisant coreografies que no haguessis dit mai que series capaç d'inventar... Seguiràs amb consciència uns rituals que et semblaran fonamentals per a l'existència de la vida... I és que aquesta festa (sí, la festa dels 80) s'allunya molt de qualsevol esdeveniment de discoteca que et puguis imaginar... I no, no és només per la màgia que desprèn la idíl·lica sala. Si vénis a la propera festa te n'adonaràs de seguida... I és que tots estan pendents d'ELLS, són xucladors de mirades! L'un és més efusiu, l'altre et captiva amb la seva ironia... i tots dos enamoren, to dos fan màgia. Sí, els creadors de la Festa dels 80 són els germans Picó. L'Alfred és periodista, professor de comunicació i escriptor, el David és filòsof, músic i escriptor. Ai, sí... un dia m'agradaria explicar-te què passa un cop al mes a Sant Gervasi...

Quin és el secret de l'èxit de la Festa dels 80?

David Picó: El seu RR.PP., Alfred Picó. Alfred Picó: El seu DJ, David Picó.

10 anys d'èxit...

DP: Penso que és una festa dels 80 consolidada. La gent ve a passar-s'ho bé... Escolten temes antics però ballen ara. És a dir, ho fan amb l'alegria d'ara, i repeteixen!

AP: Hi ha molta gent que té moltes ganes de sortir però no sap ben bé on anar... A l'estiu és més fàcil, tens les orquestres de les Festes Majors... Però durant tot l'any on vas? És important sortir de tant en tant, trobar bon ambient, ballar, riure, passar-s'ho bé... Jo crec que podríem dir que la Festa dels 80 és una Festa Major. Sí, una Festa Major un cop al mes.

DP: Sí, i per molts públics.

Recordeu la primera festa?

DP: La primera va ser una festa d'amics. La vam fer a Sala B, la sala petita de Luz de Gas. S'hi va apuntar moltíssima gent, una cua bestial, i això volia dir alguna cosa. Havíem tocat un botó, la gent tenia moltes ganes de festa! i sobretot amb ganes de recuperar temes que no eren actuals, en definitiva ganes de deixar-se anar. I va funcionar tan bé que a partir d'aquella nit vam començar a fer festes de tant en tant a la sala petita, i sempre estava a rebentar...

I va passar a la sala gran...

AP: Sí, Fede Sardà, el director de Luz de Gas, en vista de l'èxit, ens va proposar que ho provéssim. Per a nosaltres va ser un repte aconseguir omplir la sala gran...

I ubicada al barri de Sant Gervasi...

AP: Sí, per tant, ve lògicament molta gent de Sarrià i Sant Gervasi però també d'altres barris... i de fora de Barcelona! És molt emocionant veure gent que ve de l'Empordà, de Vilafranca, de Cardedeu, de Granollers...

DP: És la nit que més s'omple Sant Gervasi...

AP: Exacte, aquella nit s'omplen tots els restaurants del barri... Fins i tot, a Luz de Gas Bar, hi fan un menú especial que es diu "Menú festa dels 80". Són 14'50 € i és espectacular, tens pica pica, hamburgueses...

Acabeu la frase: El primer dijous de cada mes...

AP: ...la gent treu el nen que porta a dins.

DP: ...la gent treu el Michael Jackson que porta dins.

I la passió que sentiu per la música dels 80 us ha provocat escriure un llibre...

AP: Sí, *Bojos per la música dels 80*, editat per Columna. El vam escriure amb tanta passió que el vam haver de retallar. Estava més a prop de convertir-se en una enciclopèdia de 15 volums que no pas en un llibre.

DP: És un llibre molt visual, amb entrades de concert, portades de discos, on expliquem el que hem viscut, ja que les entrades que surten al llibre són



© Imma Domènech

nostres, els concerts de la nostra adolescència.

A part del llibre i la festa heu fet més projectes junts?

DP: Bé, ara hem començat a Caden Ser, fent una secció al programa "Soroll" parlant de la música dels 80. Justament hi serem el primer dijous de cada mes.

AP: Sí, i fa molts anys ja havíem treballat junts en diferents programes de Ràdio 4 que jo presentava. Recordo un on el David col·laborava fent diferents personatges. Un d'ells era el "Profesor Solàrium", un senyor que venia a la ràdio a pronosticar coses del futur, però tot el que pronosticava ja havia passat.

Quin músic o grup dels 80 us agradaria que vinguessin a la vostra festa?

DP: Talking Heads, sobretot perquè estan vius...

AP: The Housemartins i Pet Shop Boys. Si vinguessin aquests darrers directament em desmaiaria...

Jo sempre he sigut de música més comercial i el David de música més alternativa. Columna ens va demanar que al final del llibre poséssim les nostres 10 cançons favorites, 10 jo i 10 el David. Doncs no vam coincidir en cap.

Què llegiu?

AP: Ara sobretot assaig. Assaig polític, cultural, biografies...

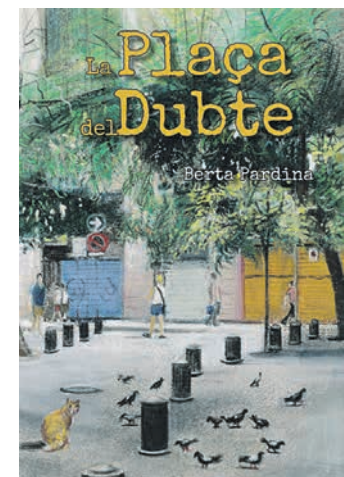
DP: Jo també, assaig. I m'atrau molt una lectura que barregi gèneres.

(Aprofito per a regalar el llibre d'aquest mes... No, no és un assaig, és una novel·la, però està ambientada a Barcelona i justament comença al barri de Sant Gervasi... "La Plaça del Dubte, de Berta Pardina, editat per La vocal de lis).

En paper?

AP: Sempre

DP: Sempre. Només llegeixo en pantalla puntualment, quan necessito buscar alguna informació...



Sempre ho has imaginat, fa temps que ho desitges, tant de temps esperant aquest moment... I doncs...?

A què esperes... per vestir en un llibre les teves paraules?

Comença el viatge, publica el teu somni...

BOTIGA ONLINE
www.lavocaldelis.com



Passatge Arcàdia
(Balmes 179, Barcelona)
934 637 494
editorial@lavocaldelis.com



LES RESSENYES DE LA CASA USHER

La casa de 1908 de Giulia Alberico

(Traducció de César Palma)

CASA USHER

“Micra” és la col·lecció de textos breus i singulars de l'editorial Minúscula, que ha triat el primer relat dels tres que formaven el volum “Madrigale” per ser el més representatiu de l'autora.

La casa de 1908 es posa en marxa quan s'anuncia que serà venuda i ella, que no vol ser ocupada per estranys, comença a parlar-nos de les persones que ha acollit i de tot el que ha passat a les seves estances.

Teresa i Leandro deixen Argentina per donar forma a una casa de principis del segle xx, amb aspecte sòlid, de gran portal, escales de pedra, finestres i balcons que donen al jardí o al mar. És el centre de la família, l'escenari on hi passen les coses bones i les més dolentes, perquè hi passa la vida de tres generacions. Naixements, enamoraments, riures però també epidèmies, dolors i guerres.

És el testimoni del pas del temps i del que això suposa, que les coses canvien i que els costums i els hàbits envelleixen i donen pas a nous. Així la família hi deixa de viure habitualment per fer-ho només de forma temporal, i enlloc de ser el centre de tot passa a ser gairebé un record.

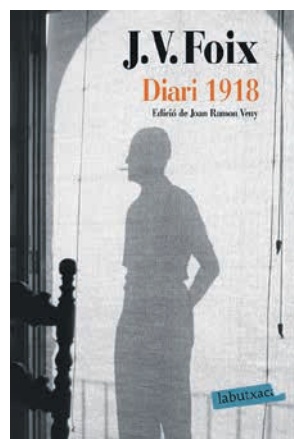
Al final, la pregunta és si vendre o no. I aquesta pregunta porta implícita una qüestió que és molt més important, i que és què fer amb els nostres records (i els familiars) i per tant amb el nostre passat. Quin paper hi juga el lloc on tot ha passat, i les coses que s'han anat heretant, comprant, construint o reparant. Què fer amb els objectes que ens sobreviuran.

És la mateixa casa la que narra, explica el que veu i escolta sense jutjar ni valorar. Ho fa en primera persona i condicionada pel fet de ser immòbil i no veure més enllà del mateix carrer en el que està ubicada.

Això dóna una originalitat al text, a l'enfocament i a les històries que exposa amb nostàlgia però sense caure en sentimentalismes, i no passa per alt la Història en majúscula: la del feixisme i la del socialisme a Itàlia.

L'autora parla de sentiments i coneixements sense assenyalar-los explícitament, perquè entén la universalitat del tema que toca (el pas del temps, la vida i la mort) i que cada lector els viurà de la seva manera.

Casa Usher C. Santaló, 79 casausher.com



Una data decisiva: el 1918 de J.V. Foix.

Conferència a l'Ateneu Barcelonès

MARIA ANTÒNIA FONT

El passat 20 de setembre l'Ateneu Barcelonès va acollir la conferència «El 1918 de J.V. Foix, cent anys d'una data decisiva». Els convidats van ser Antoni Martí Monterde, professor de Filologia Romànica (UB); Enric Bou, professor de literatura catalana a Venècia, i Lluís Quintana, professor de Filologia Catalana (UAB). Moderava Joan Safont, periodista especialitzat en la Primera Guerra Mundial i ponent de la Secció de Llengua i Literatura de l'Ateneu.

Foix va néixer el 1893, quan es consolidava la Renaixença i sorgia el Modernisme. Es va formar a l'època del *Glossari* d'Eugeni d'Ors però la seva obra no és deutora en absolut del noucentisme. Ben altrament dit, la producció de Foix té punts de contacte amb les avantguardes, sobretot amb el surrealisme i el dadaisme, així com també amb Ausiàs March. Per tant, podem dir que sintetitza la tradició i l'actualitat, i que ho fa d'una manera molt personal. I és que Foix es considerava un 'investigador en poesia', de manera semblant a Lluís quan feia filosofia.

El *Diari 1918*, obra de Foix, publicat el 1956 a petició de Joaquim Molas, havia de consistir inicialment en 365 textos de prosa poètica, un per a cada dia de l'any, però al final en va incloure 203.

Una curiositat que agradarà a molts lectors és que Foix va conèixer un poeta que des del 1980 dona nom a la plaça on desemboca l'estació del Putxet. Ens referim a Joaquim Folguera, que va néixer el mateix any que J. V. Foix. La seva obra està dispersa i és d'accés difícil: a les biblioteques públiques no n'hi ha cap exemplar en préstec. ■



Club de lectura Mirall Trencat

Maria Bohigas parla de Mercè Rodoreda i d'una de les seves novel·les més coneguda

MARIA ANTÒNIA FONT

A la Casa Usher hi ha dues joies: els llibres i un bocinet de jardí que hauria omplert de joia Mercè Rodoreda els anys en què va viure a París i a Ginebra. El 17 de setembre la convidada al club de lectura era Maria Bohigas, aquesta vegada per parlar de *Mirall trencat* (1974), una novel·la ambientada justament al bosc de Can Brusi, a tocar del turó de Monterols. I és que, com diu el pròleg de l'autora... “A l'altra banda de la riera hi havia el parc abandonat del marquès de Can Brusi. Des del menjador es veia frondós d'arbres centenaris. Ple de rossinyols a les nits d'estiu. Anava de la plaça Molina fins a l'Ateneu de Sant Gervasi, a tocar del que ara és Mitre. Al capvespre se sentien crits de paons. Aquest parc, idealitzat, és el parc de la torre dels Valldaura. El jardí de tots els jardins.”

La Maria Bohigas va començar preguntant al públic, nombrós i essencialment femení, quines incògnites els havia deixat la novel·la. A partir d'aquí va teixir els fils de la trobada, que podem resumir en set punts:

1. Segurament hi ha ressonàncies autobiogràfiques en els aspectes següents: la gelosia, la concepció de l'enamorament com un fenomen esplèndid (foc) però alhora cínic (cendres), l'incest (present també a *La mort i la primavera*; recordem, a més, que l'escriptora va esdevenir cunyada de la seva pròpia mare)

2. Hi apareixen dos tempos molt diferents: el tempo ràpid de l'època d'esplendor de Teresa Valldaura i el tempo lent dels anys de decadència

3. El capítol en què Teresa Valldaura s'enamora del fanaler, Rodoreda el va afegir a petició de Sales

4. El capítol final de la rata (que potser representa l'Armanda) pot llegir-se autònomament com un conte, ja que té una densitat especial. La rata és el personatge més humanitzat de la novel·la: es limita a buscar refugi, una mica com els animals de *La mort i la primavera*, que no aspiren a res més que a perpetuar la vida. Així mateix, al conte «La salamandra» (dins *La meva Cristina i altres contes*), el protagonista animal també havia viscut en un entorn amorós.

5. Els personatges de Rodoreda tenen molta sensibilitat però no són mai intel·lectuals. Tanmateix, ser senzill i innocent no equival a ser bo, i aquest és potser el gran tema de l'escriptora.

6. La Maria va suggerir que el personatge d'Armanda com a serventa absolutament bondadosa li resulta arquetípic.

7. L'argument basat en la cohabitació de dues classes socials pot ser una influència de la literatura del sud dels Estats Units que tant admirava Rodoreda (pensem en escriptors com ara Faulkner).

Finalment, la Maria Bohigas ens va recordar la història de Club Editor. Una trajectòria de final ascendent. Llàstima que d'algun dels pisos del voltant va baixar una pudor gens edificant. ■

La ciutat de les tres catedrals

EL JARDÍ

L'escriptor i advocat sarrianenc Jordi Verdager ha presentat la seva tercera novel·la, *La ciudad de las tres catedrales*, a la Casa del Llibre de la Rambla Catalunya. L'acte va ser presentat per Ramon Baiget, historiador de l'art, que va destacar que la novel·la, ambientada en la Barcelona del segle XIII, reflecteix el món cristià de l'època convivint juntament amb el jueu i el musulmà.

Jordi Verdager va explicar com va iniciar aquesta novel·la: arran d'un viatge que va fer a Síria i com a partir d'aquest moment va començar a esbossar la novel·la recopilant informació de l'època per poder redactar-la.

Entre les qüestions plantejades pel públic present cal destacar la importància de la dona en la “ombra” durant l'Edat Mitjana; doncs un clar exemple es reflecteix en aquesta novel·la quan la mare de Jaume I “el conqueridor” es “va sacrificar” pel seu fill perquè, com a futur rei, triomfés com a monarca. ■

El mill

MARTA CASTELLS

El mill (*Panicum miliaceum*) és una planta de la família de les gramínies. És originària de l'Índia però molt cultivada a la Xina i a l'Àfrica occidental, on forma part de la dieta bàsica. En d'altres llocs només s'aprofita per a l'alimentació animal, però, igual que el fajol, s'ha revifat el consum en dietètica ja que és un cereal sense gluten.

Resisteix molt bé la secada i la calor extrema i necessita poca aigua per créixer, per aquesta raó i les seves múltiples propietats nutricionals es creu que serà un dels cereals bàsics per alimentar la població mundial en el futur.

El mill no gaudeix de la popularitat del blat (molt més conegut en forma de pa o pasta) perquè es desconeixen les seves propietats i els seus usos en la cuina però abans de l'arribada de la patata i el blat de moro era un dels cereals més consumits a Europa, i a l'Àfrica se segueix consumint habitualment. És un dels



© J. Wilson (USDA-ARS, Etipia 2002)



aliments més antics que ha consumit la humanitat.

És un cereal molt energitzant i remineralitzant. Conté un 15% de

proteïna, a més de lecitina i fibra. És ric en fòsfor, ferro i vitamina A, E i vitamines del grup B i això el converteix en el cereal ideal contra la fatiga intel·lectual, la depressió nerviosa, l'astènia i l'anèmia ferropènica.

És el millor cereal per quan hi ha problemes estomacals o per quan hi ha poca força digestiva, equilibra el sistema nerviós, tonifica la melsa i reforça els ronyons. Combat la flaccidesa i gràcies a la seva riquesa amb silici es recomana per enfortir els cabells, els ossos, les ungles i les dents. És molt terapèutic en cassos de cànides (té propietats antifúngiques), diarrea (prèviament torrat abans de coure'l), vòmits (en forma de crema) i diabetis.

Si teniu problemes digestius (indigestió, panxa inflada, diarrea, restrenyiment...) el mill és el cereal ideal per alleujar tots aquests símptomes, consumeu-lo 3 o 4 vegades a la setmana i en notareu ràpidament els efectes.

A la cuina

El mill és molt fàcil de coure ja que té una closca tova. A la cuina és molt versàtil; se'n poden fer croquetes,

hamburgueses, una crema per esmorzar o incloure'l a una sopa.

La cocció base del mill és molt senzilla; primer cal rentar-lo bé i escórrer-lo per treure'n les impureses. Coeu-lo amb 3 parts d'aigua (per una de mill), feu-lo bullir, escumeu-ho, saleu-ho abaixeu el foc al mínim i tapeu-ho. Deixeu que bulli 25 o 30 minuts i transcorregut aquest temps veureu que haurà absorbit tota l'aigua. Espereu 10 minuts abans de destapar-lo. També hi podeu afegir verdures d'arrel o ceba, coliflor...

Si voleu fer-ne una crema per esmorzar afegiu-hi més aigua (1 de mill per 5 d'aigua). Si el voleu més sec feu una tassa de mill per 2 i mitja d'aigua. També el podeu torrar (un cop estovat amb aigua) en una paella sense oli i remenant-lo constantment durant uns minuts, després passeu a coure'l. Si el deixeu en remull unes hores reduireu el temps de cocció i el fareu encara més digestiu.

Com que els sabors del mill és suau, dolç i amantegat, va bé amb ingredients de sabors intensos com el tamari, el curri, les algues... ■

■ lluís bragulat ■

can lluis des de 1971

xarcuteria - formatges
embotits d'elaboració pròpia
c. Pàdua, 105, 08006 Barcelona
canlluis@movistar.es Tel. 93 212 54 48

Segueix-nos a:
www.facebook.com/canlluisxarcuteriabragulat
[f](#)
[@canlluisxarcute](#)
[t](#)

Entrevista

Ital Skol: “Som peces de trencaclosques que ens hem ajuntat per ser fans del reggae”



El col·lectiu Ital Skol neix fa dos anys i mig a partir d'una conversa entre amics. Des d'aleshores, van començar a col·leccionar vinils. La primera sessió va tenir lloc l'octubre de 2016. “No teníem res al cap, simplement era quelcom que ens motivava.”, explica un dels creadors. El projecte ha anat creixent i ara el formen cinc persones: la Rosa, el Iannis, el Jou, el Hudson i el Marcel (Wally Selecta), que no va poder ser a l'entrevista.

© Elena Bulet

ELENA BULET (@elenabulet)

Quina música punxeu?

Música jamaicana. Tot i que dins d'aquesta, hi ha diversos estils: reggae, ska, dance hall... Sobretot ens centrem en els anys 60-80. Hi ha també música anglesa.

Anglesa?

Els dos centres de reggae estan a Jamaica i Anglaterra. Després de la independència de Jamaica, molts jamaicans i jamaicanes van anar a buscar prosperitat econòmica a Anglaterra. Les grans empreses discogràfiques van internacionalitzar el reggae.

Què és el reggae per vosaltres?

És un estil de música que ens agrada, però no ens sentim relacionats amb la cultura. Té missatges molt bons, però també en té molts de dolents.

Això implica contradiccions?

Sí, però intentem donar-li la volta, fer que la gent rebi un missatge a partir de les nostres intervencions. També introduïm els temes, els contextualitzem.

Com és això de col·leccionar discos?

És com un “fetiche”. Per trobar un tema has de buscar el vinil, importar-lo... A més, els vinils acostumen a ser només d'una cançó. Tu decideixes compartir aquell material amb els altres. És un procés molt cuidat, li dona més sentit a la música.

Quants vinils diríeu que teniu?

Més de 400 segur.

A l'hora de decidir què punxeu...

Es creen moments bonics, perquè ens trobem i dediquem temps a seleccionar els temes. Això fa que la sessió tingui un fil conductor.

Quan es va crear el col·lectiu, no tots els membres actuals en formaven part. Entre ells, faltava la Rosa. Sempre que punxaven ella estava al voltant ajudant, però en un món on hi ha poques referents femenines li era difícil sentir-se'n partícip. “Em faltava creure-m'ho”, explica, “és una sensació molt estranya”. Al principi, va ser un procés difícil. “Sentia que era un espai que havia de transgredir i havia de demostrar”, afirma. Finalment, va fer el pas i és una de les seves passions.

Què transmet Ital Skol?

Proximitat. Ens defineix molt. Punxem a terra, a la mateixa alçada i espai que la gent que ens escolta. Som uns friquis, però no uns flipats. Ital Skol som peces de trencaclosques que ens hem ajuntat per ser fans del reggae.

Quins rols teniu?

“Entertainer” (micro) i “selector” (posa el disc). Ah, i la resta fem de ballarins i ballarines...

Us fixeu algun objectiu?

Ens sentim molt còmodes i ens encanta el projecte. Volem seguir en la nostra línia i consolidar-lo, fent-lo més sostenible.

A quin tipus de festes punxeu?

Música al carrer oberta a qualsevol edat i persona. Ens agradaria dinamitzar els barris des d'aquí. Es crea una jornada musical, que al final acaba sent de convivència.

Com definiríeu un Sound System?

Millor anar-hi i experimentar-ho. Hi ha algunes festes que acaben convertint-se en una rave i d'altres que es transformen en festes familiars.

D'on ve el vostre nom?

‘Ital’ és el nom d'un tipus de menjar vegetarià i ‘Skol’ és el nom d'una marca de cervesa. Ha anat evolucionant fins ara (Riuen). Al final, tothom ho pronuncia diferent.

La contrapartida d'@elenabulet

QUÈ IMPLICA PORTAR UNIFORME?

El debat sobre l'uniforme a les escoles encara es manté actiu. Ambdues perspectives defensen fermament la seva visió, que resumim en aquestes dues columnes.

ELENA BULET (@elenabulet)

Contribueix a la igualtat

Els defensors de l'uniforme argumenten que evita les diferències entre alumnes, sovint generades per les marques de roba. Les tendències de la moda poden arribar a ser molt cruels entre infants i crear discriminacions.

L'uniforme permet situar tothom en un mateix pla “estètic”, ja que la vestimenta és comuna. A més, facilita l'estalvi de diners a les famílies, que no necessiten tanta varietat de roba. Una altra de les raons per defensar l'uniforme és la de generar un sentiment de pertinença al centre, a la comunitat. Aquest fet facilita la integració dels infants en el grup.

Si bé la majoria de centres amb uniforme són privats, també hi ha iniciatives com la de l'Escola Màrius Torres, a l'Hospitalet. Un altre centre destacable és l'Escola Goya de Terrassa, que el 2017 va establir un uniforme unisex pels seus alumnes. Es tracta d'un polo blanc, una dessuadora blava i uns texans.



Il·lustració: Gràcia Farràs

Dificulta l'expressió personal

Ara bé, no tot el que implica portar uniforme són avantatges. La vestimenta és un element creador d'identitat. Quan impedim als infants escollir la seva roba, estem negant la seva personalitat. Per què no poden expressar-se, ser creatius, originals, sentir que el que vesteixen els representa? Per què totes les persones han d'anar iguals?

Trobo molt encertada la reflexió que feia una lectora de El Periódico, que en una carta el 2017 explicava que el problema està “a l'hora de distingir entre igualtat i homogeneïtat”. Si considerem que l'uniforme elimina les desigualtats, escrivim, assenyalant “la igualtat com a refutadora del pluralisme, la tolerància i la diversitat”. I precisament són aquests valors els que les institucions educatives pretenen fomentar.

Les diferències entre alumnes també s'observen en elements com les sabates o la motxilla. Així que encara que establim una vestimenta comuna, no eliminem totalment les desigualtats. A més, tampoc acaba sent una vestimenta comuna, perquè sovint nens i nenes tenen uniformes diferents.

Columna jove

El nostre estimat planeta limitat

MOVI DE SARRIÀ

Ara que tornem de vacances i que molts hem aprofitat per anar a visitar altres països i terres llunyanes, un pot molt fàcilment pensar que el món és una font inesgotable d'experiències fantàstiques i irrepetibles. Que el món és etern, infinit, vast, un espai on pobles i gent de tots tipus poden conviure en pau i harmonia. Tret que hàgim decidit anar a passar els dies a fer de turista, les vacances ho fan això, ens fan ser més positius.

Tot i això, però, la Terra no ho és pas d'infinita, de fet és limitada, no només en superfície, massa i volum (com seria d'esperar d'una roca ben hidratada que es mou per l'espai) sinó que també en energia i recursos. Això és un fet que sabem des de fa segles però que hem decidit com a societat obviar per a preservar les conveniències. A més, mai havia estat tan fàcil fer-ho, hi ha tants problemes al nostre voltant que els mitjans ja no parlen mai d'aquells problemes que no parlin de l'avui o del demà. Les qüestions de llarg termini no hi tenen cabuda al circ mediàtic. I a més la nostra capacitat d'atenció cada dia més limitada s'assegura de protegir la nostra consciència de problemes sense solució immediata.

No obstant això, desafiant el concepte de societat ovinitzada, apareixen a Barcelona diferents grups de joves compromeses que decideixen combatre el contentament general i l'autoindulgència col·lectiva en un tema molt concret: el malbaratament d'aliments.

Si, els aliments com la carn o les verdures són un recurs tant o més important que la benzina que alimenta els nostres cotxes o l'electricitat que alimenta les nostres cases (de fet es pot viure sense cotxe però no sense menjar). Sembla impossible que en un món d'escassetat i recursos limitats ens trobem que el problema principal és que aquest menjar es llenci, que no s'aprofiti, sembla l'argument d'una pel·lícula de ciència-ficció absurda, paradoxa digna de Terry Pratchett.

Veient l'absurditat de la situació, grups de joves s'organitzen per a recollir tots aquests aliments que sobren i que tant comerços com, sobretot, fàbriques llencen a les escombraries sense gaires miraments. L'objectiu és donar-los un ús i consumir-los abans que, per exemple, un tall de carn hagi passat pel seu cicle de vida sencer per acabar en una escombraria (no només és indigne el tracte que tenen els animals utilitzats per al consum humà en vida, sinó que les seves morts són en va (una vergonya amb totes les de la llei).

Aquest any passat, l'esplai Movi de Sarrià vàrem organitzar un dinar popular gratuït amb aliments reaprofitats, en col·laboració amb entitats del barri com la Xas (Xarxa d'Aliments de Sarrià) que es dediquen justament a això, i podem afirmar que la seva és una gran iniciativa que es mereix tota l'atenció i col·laboració per part dels veïns. Si bé és cert que el nostre entorn està ple d'injustícies, també és cert que assenyalar-les amb el dit no ens ajudarà en res si no és que fem alguna cosa al respecte. Creiem fermament que cal aprofitar aquestes iniciatives que es creen de manera popular per a canviar i transformar allò que no ens agrada.

Duo Acrobatic Pack: "L'escenari ens dona la vida"

El Duo Acrobatic Pack, campions del món en Acrobàcies, han obert al setembre una escola a Sarrià.

ELENA BULET (@elenabulet)

L'Eli i el Xevi es van conèixer actuant. Era un espectacle de Grease pel Saló de l'Automòbil, ara fa uns 11 anys. "A poc a poc, vam anar fent coses junts i va sorgir l'amor", explica L'Eli. La brillant parella d'esportistes inicien el nou projecte amb passió i ganes d'ensenyar acrobàcies a tothom.

Hores abans de l'entrevista, tornaven de Grècia. Medalla de plata.

Tothom pot fer acrobàcies?

Oi tant. Ho enfoquem com una manera de posar-se en forma, aprendre i gaudir. En una classe, hi poden haver diversos nivells. També són espais multidisciplinaris, que accepten més diversitat.

Quina és la disciplina que més us agrada?

Vam començar amb acrobàcies de terra, el "mà a mà", que va ser el nostre inici. Tot i que el "pole (dance)" és el que ens ha llançat per tot arreu.

Per què feu acrobàcies?

Perquè l'escenari ens dona la vida. De vegades, estàs cansat perquè vens de

donar classes. Però quan fa un minut que estem actuant, ens mirem i tenim cara de felicitat. No cal res més.

Quan vau començar?

(Eli) Amb 4 anys els meus pares em van apuntar a ballet. Tenia clar que volia que fos la meua professió. No tenia formació d'acrobata fins que no vaig conèixer el Xevi, que des dels 14 feia acrobàcies. A mi m'agradava molt que m'aixequessin.

Quins rols es treballen?

L'hàbil i el portor, sobretot. L'hàbil és el que està a dalt, va pels aires i puja. El portor és el que està a baix aguantant.

Com creeu els espectacles?

Primer de tot, buscar una història que pugui atraure. Volem sorprendre. També cal saber què vol el públic.

I en la darrera competició, què heu fet?

Ens vam marcar fer plorar la gent en 4 minuts. I ho vam aconseguir.

De què anava?

Un hospital, un malalt, una mort. Però vam tocar la fibra perquè els personatges érem nosaltres, apareixien fotos nostres.



© Elena Bulet

Quan contempleu el final acrobàtic?

El cos t'ho marca no? Tenim companys que amb 52 anys encara actuen i estan al 100%.

Heu hagut de fer molts sacrificis?

Dedicar-hi moltes hores. Quan la gent fa vacances nosaltres actuem. Des de les 7h a les 9h donem classes...

Hi ha discriminacions de gènere?

A les acrobàcies, no. Si parlés de la dansa clàssica (Eli), sí.

I ara?

Tenim noves idees. Però ens ve de gust estar aquí, per l'escola, que és el nostre futur.



L'Osteria del Contadino
Ristorante italiano

Un pequeño rincón de Italia en la zona alta de Barcelona donde podrá degustar la mejor pasta italiana.

Tradición e innovación se unen en L'Osteria del Contadino para seducirle con los sabores de Italia.

Saragossa 123, 08006-Barcelona
(+34) 932 110 808
losteriadelcontadino@gmail.com

Dita

**Cada dia no és
festa major,
ni tots els dies són
diumenges**

Què vol dir la dita?

Tria la resposta:

a) No ens acostumem massa als dies de festa perquè són una excepció i després ens tocarà tornar a treballar.

b) Cada poble o barri té la seva festa major i cada setmana només té un diumenge.

EL BAGUL DEL GERARD

L'Anna i la Júlia han anat amb els pares a casa del Gerard, per després anar plegats a la xocolatada infantil de la Festa Major del barri. Com que encara hi ha temps, mentre les mares i els pares xerren i prenen cafè, les dues germanes i el seu amic es posen a jugar. Volen fer de castellers. La Júlia, que és la més petita, vol ser l'enganxeta i el Gerard diu que vol ser el que toca la gralla. Però l'Anna no té ganes de carregar pes i els diu que per fer un pilar de dos val més que facin una altra cosa. Llavors el Gerard obre el seu bagul meravellós de les disfresses. L'Anna vol fer de metgessa, el Gerard de cuiner i la Júlia de detectiu privat.

> Ajuda'ls a trobar la seva disfressa!

> I per a tu, quina disfressa tries?



El dòmino de les paraules

Troba la síl·laba que falta a cada fitxa per poder fer una paraula

CAS		PI		GE		PRE		BAL
	BAL		LLA		TA		GRÒS	
LAR	CÓ	GANT	FES	TELL	GRA	CAP	TIM	GÓ

Jocs i joguines... qüestió d'infants?

CARMEN MARTÍNEZ

Utilitzar jocs i joguines, objectes moltes vegades associats als infants, com a eina terapèutica és útil en el tractament de pacients amb demència o en el de persones que pateixen altres malalties cognitives i/o emocionals. Es tracta d'un recurs que permet i facilita la interacció amb el seu cuidador i/o educador-terapeuta mantenint la seva autoestima.

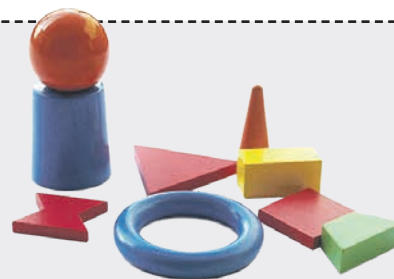
El joc és una eina o una excusa a través de la qual intentem millorar les habilitats cognitives, funcionals i socials de la persona, així com també el seu estat d'ànim i la millora de la seva qualitat de vida de manera integral.

Són un recurs que produeix un efecte tranquil·litzador, facilita la comunicació i proporciona una sortida emocional. No podem oblidar doncs, la vessant social i els jocs comunicatius. La utilització de jocs en l'ambient familiar pot ajudar, i molt, a destensar situacions i ambients, a apropar posicions intergeneracionals i de rols, a interactuar de forma més relaxada i en

conseqüència afavorir un estat d'ànim i emocional positiu, a crear una situació comunicativa i de relacions socials entre els diferents participants (nèts, fills, cònjuge...).

És sabut que l'estimulació constant d'una persona amb demència és fonamental per mantenir-lo present i en contacte directe amb la realitat que l'envolta. L'afecte i la paciència són una peça clau quan l'Alzheimer, o qualsevol altre malaltia semblant, fan entrada a la nostra vida.

Els jocs ideals, com a recurs estimulator i terapèutic, no existeixen. És a dir, igual que passa amb la resta d'eines i recursos que es poden utilitzar, el grau de positivitat dependrà del grau d'evolució de la malaltia sense descuidar la història de vida, edat, caràcter i personalitat de la persona malalta. Poden i han d'adaptar-se als seus *hobbies*, gustos i capacitats. Cal tenir present que segons evolucioni la malaltia, el joc, les joguines i les situacions lúdiques que es vulguin presentar s'hauran de modificar a la situació i



interessos del moment i de la persona. Com passa a qualsevol altre tipus d'activitat proposada, els jocs seran útils a les nostres pretensions en el grau que la persona aconsegueixi realitzar-los de manera òptima. Per tal d'aconseguir èxits diaris de la nostra activitat educativa i terapèutica, una part fonamental de la nostra feina com a cuidadors i educadors és la creativitat constant i obligada que demanen els canvis constants de les malalties neurodegeneratives en general (capacitats, estats d'ànim, caràcter,...).

Un record és un tresor i d'això moltes vegades no som conscients fins que ho perdem. Per aquesta raó tots els recursos que es trobin al nostre abast són fonamentals per aconseguir tornar els màxims possibles a la persona i si s'aconsegueix divertint-nos i alliberant tensions... millor que millor. ■

Carmen Martínez és mestre d'educació especial, Fundació Uszheimer, passatge Forasté, 11-13

Primera pinzellada... d'estiu... d'una velleta

"Lajudo? Lajudo? Lajudo?..."

Aquesta paraula podria resumir el meu estiu, el meu últim estiu.

He anat, més d'un cop, a fer companyia a la meva germana Mercè, a Vilassar de Mar. Les dues passem dels 80 anys.

He anat uns caps de setmana a Sant Pol de Mar on tinc fills, nets i besnets...

He arribat fins a Llançà on tinc una amiga...

He anat a Sitges...

TOT EN TREN.

Sempre he dit que m'agradava viatjar en tren, però...

Només un cotxe de passatgers té accessibilitat horitzontal

(se suposa per a cotxets i bicicletes)

I acostuma a estar lluny d'on jo em trobo.

Rodalies, el 80% de vegades anava ple...

I jo, amb una maleteta de cap de setmana... que pesava.

Per agafar el tren que, a la plaça Catalunya, normalment ja anava ple, s'han de pujar dos graons bastant alts.

I, en arribar, baixar-los. No sé què és més difícil.

"Lajudo?"

El 80% de vegades és la veu d'una noia.

MONTSERRAT CORNET

CLÍNICA DEL DOLOR

HOSPITAL EL PILAR (CLÍNICA DEL PILAR)
quirónsalud
La salud persona a persona

DOLOR LUMBAR

El dolor lumbar o lumbalgia, hace referencia al dolor de la zona lumbar (baja) de la espalda, siendo una sensación circunscrita a la columna vertebral o áreas próximas, que impide la movilidad normal.

La lumbalgia es muy frecuente y es una de las principales causas de consulta médica; no en vano la padece en algún momento de la vida entre el 65-80% de las personas.

Se denomina lumbalgia **aguda** si dura menos de 3 meses, y **crónica** a partir de este límite temporal, acompañándose de intolerancia al esfuerzo, con o sin afectación de las piernas. La sensación dolorosa puede centrarse exclusivamente en la región lumbar, o incluir una o ambas piernas. Se habla entonces de **síndrome lumbar** al dolor que se acompaña de una contractura de los músculos paravertebrales (situados a ambos lados de la columna), con afectación de la mayoría de los movimientos de la columna (flexión, extensión y rotación). Hablamos de **síndrome radicular o lumbociática**, cuando el dolor se irradia a una o a las dos piernas,

siguiendo el trayecto del nervio ciático, afectando la sensibilidad o la fuerza de las mismas.

Para diagnosticar todas estas enfermedades contamos con la ayuda de las técnicas de imagen, mediante radiografías simples,

Tomografía Computarizada (TC), Resonancia Magnética (RM) y Gammagrafía ósea y de pruebas electrofisiológicas como la Electromiografía (EMG) y los Potenciales Evocados (PE) que nos muestran el estado de los nervios y de las vías nerviosas.

Tratamientos en nuestro centro mediante:

- Bloqueos o infiltraciones de nervios
- Radiofrecuencia o Rizolisis
- Ozonoterapia
- Acupuntura y Electroacupuntura
- Iontoforesis
- Vertebroplastia o Cifoplastia

TRABAJAMOS CON LAS PRINCIPALES MUTUAS

Sor Lucía Caram inaugura l'aula d'Extensió Universitària CIC de la Gent Gran

"Tots tenim alguna cosa amb el que podem ajudar"

MARTA TRIUS

La professora i monja dominica Sor Lucía Caram ha estat l'encarregada d'inaugurar aquest any el curs 2018-2019 de l'aula d'Extensió Universitària CIC de la Gent Gran, i ho va fer el passat 1 d'octubre amb la conferència *Compromís i transformació social*.

En un auditori pràcticament ple, Sor Lucía va començar la seva xerrada agraïnt a les persones grans la seva preocupació per la formació i el suport que mostren constantment per la igualtat de drets de tots: els seus propis i els dels altres.

Les paraules de la professora van fer referència a la necessitat de lluitar tots en la mateixa direcció per aconseguir el bé comú i la justícia. En aquesta línia va enviar un missatge molt clar dient que entre tots

podem canviar el món: "els moviments dels indignats que han sorgit arran de la crisi han fet que sorgeixin nous col·lectius d'exclusió social" va dir. I hi va afegir: "no obstant això si el que volem és canviar el país no podem deixar a ningú de banda."

Els assistents van restar molt atents a les paraules de Sor Lucía, que va explicar detalladament en què consisteix el programa de suport a la infància *Invulnerable*, un programa que està dirigit als nens i les famílies de Catalunya que viuen en un context de màxima vulnerabilitat. Tal com ella va exposar, l'objectiu d'aquest programa, que s'ha aconseguit dur a terme gràcies a una col·laboració públic-privada que està donant molt bons resultats, és donar resposta a les necessitats bàsiques no cobertes, oferint acompanyament, suport integral a la família i orientació a pares i mares.



Segons va dir la monja dominica, és necessari que tots tinguem igualtat d'oportunitats: "per això es va crear el programa *Invulnerable*, per donar a les persones el que necessiten, i en aquesta línia és important que en el cas dels nens els pares estiguin molt implicats, coneguin i acompanyin els seus fills en tot el procés".

Per finalitzar la seva exposició, Sor Lucía Caram va deixar molt clar que qualsevol persona pot aportar el seu granet de sorra per millorar la societat: "de vegades potser només sigui un somriure però tots tenim alguna cosa amb el que podem ajudar". I va recalcar: "el repte del programa *Invulnerable* és el mateix que tenim com a societat: ser capaços de mirar-nos als ulls els uns als altres. Si cadascú fa el possible perquè una persona estigui millor, l'esperança no podrà fallar". ■

BELLESGUARD

De residència a clínica: Lluís G. Guilera i Molas

ESTEBAN GALINDO

Bellesguard va ser un orfenat durant la Guerra Civil, però aquesta no ha estat l'única funció de la torre. De la mà del doctor Lluís Guilera, la finca va ser adaptada per condicionar-la a les noves funcions de clínica. Fill de l'apotecari i jutge de pau del Prat de Llobregat, Baldiri Guilera i Maria Molas, en Lluís va iniciar els estudis en dret, però atret pel seu germà Boi, vint anys més gran que ell i reconegut obstetre, ingressà a la Facultat de Medicina on es llicencià l'any 1917. Gràcies a una beca per ampliar els seus estudis a Madrid, l'any 1920 obté el premi extraordinari de doctorat per la seva tesi *Origen, información y evolución del folículo de Graaf*. Durant aquesta estada va conèixer altres grans metges com a Santiago Ramón y Cajal, de qui conserva una bonica dedicatòria.

A partir d'aquest moment realitza diferents estades a l'estranger, especialment a Alemanya on es forma en histologia. A Berlín va conèixer a Marie Curie, que en 1911 havia obtingut el Premi Nobel de Química per haver

aconseguit aïllar el radi. Fou en aquesta estada on el doctor Guilera passa a convertir-se en un expert i pioner sobre aquesta matèria a la península.

El 1924, per concurs, ascendeix a metge municipal i realitza tasques d'ajudant al Servei de Ginecologia de l'Hospital de la Santa Creu, on gràcies als seus coneixements organitza la primera compra de radi per al tractament del càncer; a ell se li deu la introducció d'aquest tractament en Espanya. L'any següent, realitza una campanya de captació de fons per adquirir més radi i viatja a París i Brussel·les amb aquesta finalitat i com a comissionat de l'Hospital de la Santa Creu.

Tot i que l'any 1929 guanya la càtedra d'Histologia, Tècnica Microgràfica i Anatomia Patològica de la Facultat de Medicina de Granada, se li concedeix una excedència per continuar residint a Barcelona i assumir la direcció del servei del càncer del nou pavelló del Sagrat Cor de l'Hospital de Sant Pau, centre que serà pioner en la diagnosi amb la instal·lació de la primera bomba de cobalt de l'estat espanyol que s'havia importat del Japó. Aquesta contínua recerca i avenços fa que esdevingui un centre de referència en la professió.

Durant la Guerra Civil, Lluís roman a Barcelona, amagant a casa seva les agulles de radi de l'Hospital. En acabar la guerra, el doctor Guilera marxa a Madrid per opositar per a una càtedra, però malgrat el seu historial i la seva brillant prova, va quedar en segon lloc i sense la possibilitat de tornar a Barcelona, plaça que li corresponia per concurs de trasllat. Darrera aquestes decisions es trobava el ministre d'Educació i Ciència, José Ibáñez Martín, qui va sotmetre l'educació espanyola als interessos del règim i de l'església catòlica, desenvolupant una depuració del magisteri. Com el doctor Guilera havia estat membre de la Lliga Regionalista de Catalunya, el seu catalanisme el feia sospitos.

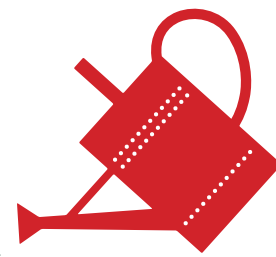
És l'any 1944 quan adquireix la torre Bellesguard per compra a Abdón Bordoy. I serà aquí on instal·larà una clínica oncològica, un laboratori i la seva llar, condicionant la casa per adaptar-la a les seves noves funcions. La clínica va romandre oberta fins hi tot després de la mort del doctor, l'any 1969, ja que la seva empremta continuà amb el

seu fill Lluís Guilera Molas. La clínica va ser traslladada l'any 1973, moment en què Bellesguard va recuperar les seves funcions d'habitatge. Tot i així, s'ha conservat a la torre el laboratori i el despatx del doctor Guilera, amb el seu mobiliari original i els seus estudis, autèntiques joies de la història de la medicina. ■



Lluís Guilera (el tercer, d'esquerra a dreta de la segona filera) durant un viatge a Berlín el novembre de 1920, amb altres companys de curs

Foto cedida per la família Guilera



Fes-te'n subscriptor!

Rep *El Jardí* a casa per 5 € al mes

Envia un correu a:

infoeljardi@gmail.com

consulta: www.diarieljardi.cat

[f](#) [t](#) [i](#) [@diarieljardi](#)

El Jardí

PREMSA LOCAL

La Bonanova, Monterols, Galvany, Turó Parc, el Farró, el Putxet, Sarrià, les Tres Torres, Pedralbes, Vallvidrera, les Planes i el Tibidabo

BUFETS
JURÍDICS

FOTOGRAFIA
IMATGE I SO

REFORMES,
SERVEIS
PER LA LLAR

SALUT
I NUTRICIÓ

**FARMÀCIA
CABANAS**
muntaner 476 - Bcn
www.facebook.com/FarmaciaCabanas
93 201 03 89

Bufete
Vall-Lamora
www.valllamora.com
c. La Torre, 28, local 1
08006 Barcelona
Tel. 93.435.32.77

VIDEOLAB
AUDIOVISUAL
VIDEO · CINEMA · AUDIO · MULTIMEDIA
8 mm · VHS · Betamax · Diapositives
93 200 54 00
Santalo 133 08021 BCN info@videolab.es
www.videolab.es

**Ferreteria
Mandri**
Carrer Mandri, 28-30
08022 Barcelona
Telf. 934 176 763
Whatsapp 620 823 111
info@ferreteriamandri.com
www.ferreteriamandri.com

**CENTRO
MÉDICO
ESTEVE**
• MEDICINA GRAL • PSICOLOGIA
• HOMEOPATIA • OSTEOPATIA
• MED. NATURAL • YOGA
C/ Mandri, 54-1ª 2ª. Tel 932 113 234
www.centromedicodelm.com

naturàua
Suplements naturals
Assessorament gratuït
naturopatia i nutrició
Avda. Rep. Argentina 188
93 418 99 57 www.naturaua.com

ESPORTS

PERRUQUERIA

**JARCLOS
GARDEN CENTER**
c/Collserola, 22-24
93 418 32 06
c/Escoles Pies, 67
93 212 45 96
www.JARCLOS.com

CLÍNICA DENTAL
Dra. Maria De Almeida Eliseu
C. Laforja 15, local 9
08006 Barcelona
T. 934 995 122 M. 676 437 333

INSTITUT AUDITIU
salesa
El meu centre auditiu
de confiança
Ronda General Mitre, 134
Tel. 935 507 920
www.salesa.es

can caralleu
més que fitness!
C/Esports, 2-8
08017 Barcelona
www.cancaralleu.cat

**AXICIA
Hair
Perruquers**
c/ Arimon 12 08022 BCN
680727330
www.axiciahair.com

PUBLICITAT:
infoeljardi@gmail.com

**CLÍNICA
SAGRADA
FAMÍLIA**
www.csf.com.es
c/ Torras i Pujalt, 1
08022 Barcelona
Tel: (+34) 93 212 23 00
URGENCIAS 24h

Unidad del Dolor
Cínica Sagrada Familia
C/ Torras i Pujalt, 11-29
Consultorios CSF, Planta 2,
Despacho 2
Tel. 935661257
unidaddeldolor@consultoriscsf.com
www.unidaddolor-csf.com
www.clinicasagradafamilia.com

Anuncia't al directori per menys d'1€ al dia!

www.eljardidesantgervasi.cat/directori-empreses

Directorí de comerç
del districte Sarrià-Sant Gervasi

Posa't en contacte amb Josep M. Farràs (Sant Gervasi): jmfarrasribas@gmail.com
Núria Esteve (Sarrià): nuria1424@gmail.com





ESPECTACLES FAMILIARS AL TURÓ PARC

DISSABTE 13 D'OCTUBRE

17.30 h

AMB P DE PALLASSO
de Sabanni

Circ



DISSABTE 27 D'OCTUBRE

17.30 h

FOLKIDS
amb Pep López

Música



DISSABTE 10 DE NOVEMBRE

17.30 h

UNA CARRETADA DE CONTES
de La Guilla Teatre

Teatre



DISSABTE 17 DE NOVEMBRE

17.30 h

LA MÀGIA DE LA JOANA ANDREU

Màgia



**Districte de
Sarrià-Sant Gervasi**

**Ajuntament de
Barcelona**

